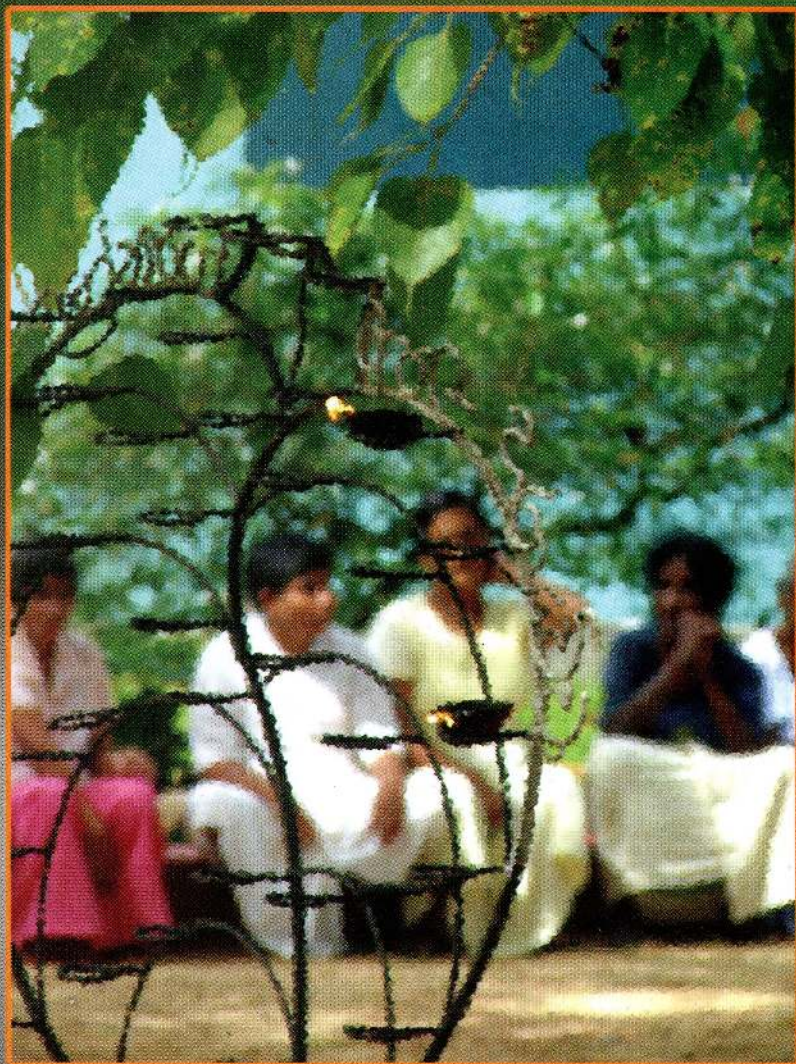

ஓரே கிரத்தம்

திக்குவல்லை ஸப்வான்

ஓரே கிரத்தம்

தமிழில் மீள்மொழிவு
திக்குவல்லை ஸப்வான்

மீரா பதிப்பகம்
(73 ஆவது வெளியீடு)
191/ 23, ஹைலெவல் வீதி,
கிருலப்பனை, கொழும்பு-06

நூல்	- 'ஓரே இரத்தம்'
இலக்கிய வகை	- மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள்
நூலாசிரியர்	- திக்குவல்லை ஸப்வான்
முதலாம் பதிப்பு	- 2007 டிசம்பர்
வெளியீடு	- மீரா பதிப்பகம், 191/23, ஹைலெவல் வீதி, கொழும்பு-06. தொலைபேசி-2513336
பதிப்புரிமை	- நூலாசிரியருக்கு
அச்சம் அமைப்பும்	- பேஜ் அன்ட் இமேஜ்
பின் அட்டைப் புகைப்படம்	- N.S.P.M அல்விஸ்
நூலாசிரியர் முகவரி	- 163, கபுவத்த, தெனிபிடிய, வெலிகம.
விலை	- 300/ =

Book Title	- "OREE IRATHTHAM"
Subject	- Translation of Short Stories
Author	- Dickwella Safwan
First Edition	- 2007 December
Publishers	- MEERA PATHIPPAKAM 191/23, High Level Road, Colombo-06. T.P- 2513336
Copy Right	- Author
Design & Print	- Page & Image
Cover Photograph	- N.S.P.M. Alvis
Price	- Rs. 300/ =

சமர்ப்பணம்

இனங்களுக்கிடையே நல்லுறவுப் பாலம் அமைத்து
சனங்களை சமத்துவமாய், சகோதரத்துவமாய் மதித்து
'ஓடும் இரத்தம் ஒரே நிறம்' என எம்முள் விதைத்து
வாடும் பயிர்களுக்கு வானத்து மழையாய் உழைத்து
இதயத்துள் மிளிரும் என் உழுவலன்பர் உயிரினும் இனியர்
மிலேனியம் கல்வி ஸ்தாபனத்தை நிறுவிய தலைவர்
இலேசம் மிகு எஸ்.ஹுசைன் மௌலானா உறுதவத்தார்க்குத்
துலங்கும் இந்நூல் இனிய சமர்ப்பணம்.

மணந்துரை

சிங்கள மொழியில் சிறுகதைகளின் செல்நெறியினையும் அவற்றின் சிறப்பினையும் மட்டுமல்லாது சிங்கள எழுத்தாளர்களின் சிந்தனைகளையும், ஆதங்கங்களையும் தமிழ் வாசகர்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு ஏதுவாக பதினான்கு பிரபல எழுத்தாளர்களின் இருபது சிங்கள சிறுகதைகளின் ஊடாக திக்குவல்லை ஸப்வான் எடுத்திருக்கும் இத்தகு முயற்சி உண்மையில் வரவேற்கத்தக்கதும், முன்மாதிரியானதுமாகும்.

ஸப்வானுக்கு உள்ள இரு மொழிப்புலமை மூலக்கதையினைச் சிதைவுபடுத்தாது இக் கைங்கரியத்தினை செவ்வனே நிறைவேற்ற வழி சமைத்திருக்கின்றது. கொண்ட பணியின் நிமிர்த்தம் அன்றாடம் சிங்கள மக்களுடன் ஆழமாகப் பழக வேண்டிய தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தமும் அவரின் இம்முயற்சிக்கு உந்து சக்தியாக விளங்கியது எனலாம்.

‘உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை’ எனும் சிறுகதைத்தொகுதி மூலம் ஏற்கனவே இலக்கிய உலகின் கவனத்தைப் பெற்றிருப்பவர் ஸப்வான். ‘இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்’ எனும் மகுடத்தில் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் வெளிவந்த எனது திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களின் தொகுப்பு நூலிலும் ஸப்வானின் எழுத்துக்களில் விரவியிருந்த கூர்மை மற்றும் வளங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். எழுத எழுத அக்கூர்மையும் வளமும் ஆர்முடுகிக்கொண்டே செல்வதை இம்முயற்சிகளின் மூலம் தற்போது அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

சிங்களச் சிறுகதைகளைத் தமிழில் மீள்கூறுவதுபோல தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளை சிங்கள மொழியில் மீள்மொழியவேண்டிய ஒரு தேவையும் இன்றைய காலகட்டத்தில் இருக்கிறது. இரு இனங்களின் புரிந்துணர்வுக்குப் பாலமாக அம்முயற்சி அமைவதற்கும் மேலாக தமிழர் படும் அவலங்களை சிங்கள மக்கள் அறிந்துகொள்வதற்கும் அது ஏதுவாகலாம். இத்தகைய முயற்சிகளை இரு மொழிப்புலமைமிக்க திக்குவல்லை ஸப்வான் போன்றவர்களால்தான் மேற்கொள்ள முடியும். இதுபற்றி ஸப்வான் கருத்திற்கொள்வது நன்மை பயக்க வல்லது.

ஆங்கிலத்தில் இருந்து மீள்மொழியப்பட்ட 'உலகத்து நாட்டர் கதைகள்', 'பிறமொழிச் சிறுகதைகள்' போன்ற நூல்களை ஏலவே கொழும்பு மீரா பதிப்பகம் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறது. முறையே நீர்வை பொன்னையன், கே.எஸ்.சிவகுமாரன் ஆகியோர் அம்மீள்மொழிவுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். இத்தொடரில் சிங்கள மொழியில் இருந்து திக்குவல்லை ஸப்வானால் மீள்மொழியப்பட்ட 'ஒரே இரத்தம்' என்னும் இந்நூலும் அதிர்வினை ஏற்படுத்தவல்லதாக அமைந்திருப்பது மகிழ்வினைத் தருகிறது.

கொழும்பு-06.
2007.10.15

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்

அணிந்துரை

மனிதர்களின் உள்ளத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஏதும் வழி இருக்கிறதா என்று யோசித்தால், 'இல்லை' என்ற பதிலே கிடைக்கின்றது. மனிதர்களின் மனதுக்குள் புதைந்து கிடக்கும், அல்லது புதைக்கப்பட்டிருக்கும் மர்மங்கள் அவர்கள் இறக்கும் வரை வெளிப்படாது இருந்து அவர்களுடனே மரணித்து விடுகின்றன. சிலர் சில உண்மைகளை மரணம் நெருங்கும் தறுவாயில் மட்டுமே வெளிப்படுத்துவார்கள். ஆதலால் தான் மனித மனங்கள் புதிர்கள் என்று கருதப்படுகின்றன.

இக்கருத்தை இவ் அணிந்துரையின் தொடக்கத்தில் கூறியதன் காரணம், திக்குவல்லை ஸப்வான் சிங்களத்தில் இருந்து தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்திருக்கும் அநேகமான கதைகள் மனித மனங்களை வெளிக்காட்ட முனைகின்றன. தம் உறவுகள், சொந்தங்கள், பந்தங்கள், சுற்றங்கள் தொடர்பில் மனித மனம் எவ்வாறு சிந்திக்கின்றது? பணம், பொருள், சொத்து, பொன், அந்தஸ்து, அதிகாரம், மனித உறவுகள் முதலான அம்சங்கள் மனித மனங்களை எவ்வாறு விகாரப்படுத்துகின்றன? என்பதனை இக்கதைகளை எழுதிய எழுத்தாளர்கள் துல்லியமாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்கள் என்று கூறலாம்.

திக்குவல்லை ஸப்வான் மொழிபெயர்த்து தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள இந்நூலில் இருபது சிங்களச் சிறுகதைகள்

காணப்படுகின்றன. இவற்றை சிங்கள எழுத்தாளர்களான யஸவர்தன ருத்ரிசு, ஜயசிங்க கோரனகம, தெனகம சிரிவர்தன, தர்ஸனா தம்மி விஜேதிலக்க, எரெவ்வல நந்திமித்ர, விமலதாஸ சமரசிங்க, பந்துநாத தஸநாயக்க, ஹேமர்தன லியனாராச்சி, குணசேன விதான, நிஸ்ஸங்க ரணவக்க, நந்தசேன ஹேரத், சிட்னி மார்க்கஸ் டயஸ், பியசிரி கொடித்துவக்கு, உபாலி வணிகசூரிய ஆகிய எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர்.

கதைப்பொருட்கள்

இந்தச் சிங்களக் கதைகளின் கதைக்கருக்களாக சமூக, பொருளாதார, அரசியல், உளவியல் காரணிகளே அமைந்துள்ளன. யஸவர்தன ருத்ரிசுவின் புதல்வன் பிறந்தான், ஒரே இரத்தம், பந்துநாத தஸநாயக்கவின் குணரத்னம் ஆகியன நாட்டில் நிலவும் யுத்த சூழ்நிலை, தமிழ் சிங்கள உறவின் விரிசல் என்பனவற்றைப் பின்புலமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை இனப்பிரச்சினையின் ஆழத்தைத் தொடவில்லை. எனினும் தமிழ் - சிங்கள உறவுகள் ஊடாக வெறுமனே சிங்கள தமிழ் இன ஒற்றுமையைக் கொண்டுவரமுடியும் என்ற சிங்கள மிதவாத சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகின்றன. சிங்கள- தமிழ் கலப்புத் திருமணங்கள், சிங்களவர் வீட்டில் சென்று தமிழர் தங்குவதும், சிங்களவர் தமிழருக்கும், தமிழர் சிங்களவருக்கும் நெருக்கடியான கட்டடங்களில் உதவுவதும் போன்ற செயல்களால் இனங்களுக்கிடையில் நட்புறவை ஏற்படுத்தலாம் என்று கருதும் வெறும் கற்பனைகளே இவை.

ஏனைய கதைகள் கிராமத்தில் சாராயக்கடைகள் ஏற்படுத்துவதைத் தடுத்தல், பாடசாலை அதிபர் தயிர்ச்சட்டிகளை பாராளுமன்ற அங்கத்தவருக்குக் கொடுத்து சலுகை பெறத் துடிக்கும் அவஸ்தை, சுனாமி நிவாரணப்பணத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் அமைச்சர், நாவல் ஒன்றை எழுதி விட்டு அதனைப் படித்துக் காட்ட ஒருவருமின்றி அனாதையாகத் தவிக்கும் எழுத்தாளன், அம்மா, அப்பா, சகோதர, சகோதரிகள், மனைவி உறவுகளால் அல்லலுறும் குடும்பத் தலைவன், ஜப்பானுக்குச் சென்று பணம்கொடுத்து குடை வாங்க விரும்பாத இலங்கை

மனப்பாங்கு, பதவி பறிபோனபின் வாழ்ந்த காலத்தை எண்ணி ஏங்கும் மனதின் பரிதவிப்பு, எஜமானனால் கைவிடப்படும் நாயின் மனநிலை, ஓர் எழுத்தாளன்பற்றி வீட்டில் ஏனையோர் கொண்டிருக்கும் மனவிம்பம், பாராளுமன்ற அங்கத்தவரின் மனைவி செய்யும் அட்டகாசம், ஓய்வுபெறும் அரசு உத்தியோகத்தரின் தவிப்பு, சம்பளநாள் அன்று அரசு உத்தியோகத்தன் ஒருவன் படும் பாடு, தன்னூலைத் தானே பதிப்பித்த கவிஞனின் துன்பம், குழந்தையைத் தத்தெடுத்து பின் வேலைக்காரியாக நடத்தும் எஜமானனின் மனவிகாரம், ஏழைத் தந்தையைத் தன் தந்தையெனக் கூற வெட்கப்படும் பிள்ளைகள் முதலான கருக்களின் ஊடாக இக்கதைகள் பின்னிப் பிணைந்து செல்கின்றன.

தீர்வுற்ற வெளிப்படுத்தல்கள்

பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசும் சிறுகதைகள் அவற்றுக்கான தீர்வுகளை முன்வைக்க வேண்டுமா? என்ற கேள்வி பலகாலம், பலராலும் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் எல்லா எழுத்தாளர்களாலும் தீர்வுகளை முன்வைக்க முடியாது. சமூகப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி எழுதும் சமூக அக்கறைகொண்ட எழுத்தாளர்களால் மாத்திரமே தீர்வுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆனால், சிலசமயம் வலிந்து தீர்வுகள் முன்வைக்கப்படும்போது சிறுகதையின் வலிமை சிதைவுற்று விடும். இச்சிறுகதைகள் அனேகமாக சமூக, மனிதமன வக்கிரங்களைக் கடுமையாக விமர்சிக்கின்றன என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

மனிதர்களின் போலித்தன்மைகள், அரசியலில், அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களின் திருகுதாளங்கள், மேட்டுக்குடி மக்களின் மெத்தனப் போக்குகள், சில்லறை இலாபங்களுக்காக மனிதநாகரிகத்தையே கைவிடும் சின்னத்தனங்கள், மனிதனின் மனவிகாரத்தை 'டோஸன்' என்ற நாயின் கதாபாத்திரத்தின் ஊடாக விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பாங்கு, என்பன நையாண்டித்தனத்துடன் நகர்த்தப்பட்டிருப்பது படிப்பவர்களுக்கு சுவையூட்டுவனவாகின்றன. தெனகம சிறிவர்த்தனவின் "தண்ணீரில் போய்விட்ட தயிர்சட்டிகள்" என்ற சிறுகதையில், பியசேன என்ற பாடசாலை உதவி அதிபர் எனும் கதாமாந்தரின்

செயல்கள் மிகுந்த நையாண்டித்தனம் மிக்கவை. இக்கதையில் வரும் ஏனைய பாத்திரங்களான பாடசாலை அதிபர்கள், சித்திர ஆசிரியர், ஏனைய ஆசிரியர்கள்; தாம் பதவி உயர்வுகள், சலுகைகளைப் பெற பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடம் எவ்வாறு வளைந்து நெளிய வேண்டியுள்ளது என்பதனை நகைச்சுவையுடன் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் கதாசிரியர்.

யசுவர்தன ருத்ரிசுவின் நான்கு கதைகள் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன. இரண்டு கதைகள் யுத்தம், இன நல்லுறவு பற்றியது. ஏனைய இரண்டு சிறுகதைகள் “ராலஹாமியும் இரண்டு பெஞ்சுகளும்”, “ஒரு பெட்டகத்தின் கதை” என்பன ஒரே பாணியில் அமைந்துள்ளன. இவ்விரண்டில் முதல்கதை பதவி பறிபோன விதானையார் தான் செல்வாக்காக வாழ்ந்த வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் நினைத்துப் பார்த்து நொந்து போகின்றார். இரண்டாவது கதையில் ஒரு காலத்தில் வீட்டின் முன் மண்டபத்தை அலங்கரித்த ஓர் அலங்காரப் பெட்டகம் காலகதியில் எப்படி மதிப்பிழந்து கொல்லைப்புறத்தில் வீசப்படுகின்றது என்பது விவரிக்கப்படுகின்றது. இரண்டு பாத்திரப் படைப்புக்களும் ஒரே தளத்தில் இருந்தே படைக்கப்பட்டுள்ளன. ராலஹாமி தன் கதையை நினைத்து அலுத்துக் கொள்கிறார். பெட்டகம் தனக்கேற்பட்ட நிலையை எண்ணி ஏங்குகின்றது.

உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள்

பெரும்பான்மையான கதைகள் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுக் கதைகளாக இருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் இக்கதைகள் மனித உறவுகளைப்பற்றிப் பேசுகின்றன. பெற்றோர்-பிள்ளைகள் உறவு, அண்ணன்-தம்பி மற்றும் சகோதர உறவு, கணவன்-மனைவி உறவு, நட்பு தொடர்பான சில கதைகள் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன. மனித வரலாற்றில் குடும்பம் என்ற அமைப்பு மிக இறுதியாகத் தான் தோன்றியது. அதன் பின்பே சொத்துடமைச் சமூகம், வாரிசுரிமைச் சமூகம் என்பன தோன்றின. மந்தைக் கூட்டமாக இருந்த மனித சமூகத்தில், அச்சமூகத்தின் தலைவன் தனக்கு வாரிசு வேண்டும், தன்சொத்து தனக்குப் பின் தன் பிள்ளைகளுக்கே போக வேண்டும் என்று கருதியபோதே குடும்பம், மனைவி, பிள்ளைகள்

என்ற குடும்ப அமைப்புத் தோன்றியது. இன்று இதே காரணங் களுக்காகவே குடும்ப அமைப்பு மலினப்பட்டு வருகின்றது என்பதற்கு இக்கதைகள் உதாரணங்களாக உள்ளன.

இத்தொகுப்பில் இறுதியாகக் காணப்படுகின்ற உபாலி வணிகசூரியவின் இரண்டு கதைகள் 'புலம் பெயர்ந்தவர்கள்', 'தந்தை பாதம் போற்றி' ஆகிய கதைகள் இன்றைய சமூகத்தில் சமூக உறவுகள் எந்த அளவுக்குச் சிதைந்து வருகின்றன என்பதற்கு நல்ல உதாரணங்களாக உள்ளன. இன்றைய நகராக்க அபிவிருத்தி கள் கூட்டுக் குடும்பத்துக்கு எதிராகவிட்டன. கிராமத்தில் இருந்து தாய்தந்தையரின் உழைப்பில் படித்து பட்டம்பெற்று நகரத்துக் குத் தொழில்பார்க்க வரும் பிள்ளைகள் தம் அந்தஸ்து உயர்ந்த வுடன் தமது கிராமத்து உறவுகளை மெல்ல உதறி விடுகிறார்கள். தாய், தந்தை, ஏனைய சகோதரத்துவ உறவுகள் தம் வீட்டுக்கு வருவதையோ, தாம் கிராமத்துக்குச் சென்று தமது பழைய வீட்டில் தங்குவதையோகூட இவர்கள் அசிங்கமாகப் பார்க்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு மனிதஉறவுகள் மலினப்பட்டுப்போய்விட்டன.

மேற்படி வணிகசூரியவின் கதைகளும், நந்தசேன ஹேரத்தின் 'சம்பளநாள்', பியசிரி கொடித்துவக்குவின் 'சாரதாவும் பேமசிரியும்', நிஸங்க ரணவக்கவின் 'பிரியாவிடை', ஹேமரத்ன லியனாராச்சியின் 'சிறுத்தைப் பொம்மை', ஜயசிங்க கோரளகம வின் 'மனச்சலனங்கள்' என்பன படிப்படியாக அதிகரித்து வரும் மனித உறவுகளின் சிதைவுகளை உணர்ச்சிபூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றன. அத்தகைய கதைமாந்தர்கள் யதார்த்தங்கள் என்பதால் இவர்கள் நம்முடன் அன்றாடம் உலவும் உண்மைக் கதாபாத்திரங்களாக உள்ளனர்.

சிறுபான்மையினர் தொடர்பில் சிங்கள மனோபாவ வெளிப்பாடுகள்

சிங்களக் கலை இலக்கியங்களில் சிறுகதை, நாடகம், நாடகம், திரைப்படங்கள் போன்ற சகல கலைவடிவங்களிலும் சிறுபான்மையினரைக் குறைத்துக் காட்டும் அல்லது கொச்சைப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தும் இடம்பெற்று வருவதனை இச்சிறுகதைகள் மீண்டும் நிரூபித்துள்ளன. சிங்களத் திரைப் படங்களிலும், மேடை நாடகங்களிலும் தமிழ்க் கதாபாத்திரங்கள்

வரும்போது நெற்றியில் பட்டையாக திருநீறு பூசி நாமம் போட்டிருப்பார்கள். அல்லது வேலைக்காரர்களாக இருக்கும் பாத்திரம் தமிழராக இருக்கும். முஸ்லிம் பாத்திரமாக இருந்தால், தாடி வைத்து குல்லாய் அணிந்து சமூகத்தை ஏதோ வகையில் சுரண்டுபவராகக் காட்டப் பட்டிருப்பார்.

இக்கதைகள் சிலவற்றிலும் இதேவிதமான சிங்கள மேலாதிக்க மனப்பாங்கு வெளிப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். பந்துநாத தஸநாயக்க எழுதியுள்ள 'குணரத்னம்' என்ற கதையில் பின்வரும் வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன.

1. குணரத்னம் என்ற பாத்திரம்பற்றி பின்வருமாறு சொல்லப் பட்டுள்ளது. “குட்டையான உருவத்தில், அடுப்புக்கரி நிறத்துடன் ஒருவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.”
2. “அங்கிருந்து அப்பால் செல்ல வாகனத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அனைவரும் தமிழர்கள். உச்சஸ்தாயிக் குரலில் ஆளுச்சூள் ஓய்வில்லாமல் பேசிக்கொண்டும், வெறித்த பார்வையுடனும் காணப்பட்ட அவர்களிடம் எந்தவிதமான நட்பையோ, காருண்யத்தையோ காணமுடியவில்லை.”

உபாலி வணிகசூரிய எழுதியுள்ள 'புலம்பெயர்ந்தவர்கள்' என்ற கதையில் “தீபாவளிக்குக் கிராமத்துக்குப்போன வேலைக்காரி இன்னும் வரவில்லை” என்ற வசனம் வருகிறது. பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லையாயினும், வேலைக்காரி தமிழினத்தைச் சேர்ந்தவள் என சூசகமாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

மொழிபெயர்ப்பு பற்றி

திக்குவல்லை ஸப்வான் இந்த இருபது சிறுகதைகளை தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்ததன் மூலம் ஒரு பாரிய இலக்கியப் பணியை நிறைவேற்றியுள்ளார். இது தேசிய அளவில் மிக அவசியமான தேவையாகும். ஸப்வானின் இந்த முயற்சி கட்டாயம் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் ஸப்வான் பயன்படுத்தியுள்ள மொழிநடை அவருக்கே உரியது. கடுமையான வார்த்தைப்

பிரயோகங்கள் இன்றி சரளமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களுடன் எளிய மொழிநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. சில இடங்களில் மாத்திரம் சிங்கள கதாபாத்திரங்கள் பயன்படுத்தும் வார்த்தைகள் முஸ்லிம் கதாபாத்திரங்கள் பயன்படுத்தும் வார்த்தைகளாக இருப்பது சற்று பொருத்தமற்றதாக உள்ளன. உதாரணமாக முட்டுறாணுவள், உருப்படுவானுவள், கண்களைத் திறப்பானுவள், கழுத்தறுக்கிறானுவள் போன்ற வார்த்தைகள் அடிக்கடி வந்து போகின்றன. இவற்றில் காணப்படுகின்ற 'னுவள்' என்ற சொல்லிறுதிகள் முஸ்லிம் பாத்திரங்களுக்கே உரிய சொல்லிறுதிகளாகும். சில சிங்களச்சொற்கள் அதே அர்த்தத்தில் தமிழிலும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணம் 'பாவாடை விரித்தல்' இதில் பாவாடை என்பது தமிழ் வார்த்தை போன்று மயக்கம் தந்தாலும் கம்பளம் என்பதே சரியான வார்த்தை. எனினும், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுக்கே உரிய சில வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு வளம் சேர்ப்பனவாகவும் உள்ளன. உதாரணமாக அழிச்சாட்டியம் என்ற வார்த்தையைக் கூறலாம்.

திக்குவல்லை ஸப்வான் இம்மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாகத் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு ஒரு புதிய வருகையைத் தந்திருக்கிறார். மொழிபெயர்ப்புகளே வேற்றுமொழி பேசும் மக்களைப் புரிந்து கொள்வதற்குக் கிடைக்கும் ஒரே மார்க்கம். பல்லின மக்களின் வரலாறு, கலை, கலாசாரம், உணர்வுகள், மனப்பாங்குகள், சமூக நிலைப்பாடுகள், விழுமியங்கள், அபிலாசைகள், விருப்பு, வெறுப்புக்கள் முதலானவற்றைப் புரிந்துகொள்ள இத்தகைய மொழிபெயர்ப்புக்கள் வழிவகுக்கின்றன. இத்தகைய ஒரு பாரிய பணியை நிறைவேற்றிய திக்குவல்லை ஸப்வானுக்கு எனது பாராட்டுக்கள் உரித்தாகட்டும்.

17B, ரிச்சர்ட் டி சொய்சா
வீடமைப்புத் திட்டம்,
பத்தரமுல்ல.
2007.10.12

சட்டத்தரணி இரா.சடகோபன்
தலைவர்,
மலையக மக்கள்
அபிவிருத்தி ஆய்வுமன்றம்,
பிரதம ஆசிரியர், விஜய்.

நனிந்துரை

திக்குவல்லை ஸப்வான், தமிழ் சிறுகதைக் கதைஞர்களுக்கு நன்கு பரிச்சயமானவர். ஏற்கனவே 'உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டு வாசகர் மனதில் தனியிடம் பிடித்தவர். தற்போது 'ஒரே இரத்தம்' மொழி பெயர்ப்புச் சிறுகதைத்தொகுதி மூலம் மேலும் வாசகர்களைத் தன்பக்கம் ஈர்த்துள்ளார்.

சிறுகதைகளை ஆழ்ந்து, அமர்ந்து சிந்தித்தால் அரைமணி நேரத்திலோ, ஒருமணி நேரத்திலோ எழுதி முடிக்கலாம். ஆயினும், மொழிபெயர்ப்புப் பணியோ இங்ஙனம் காலநேரத்துக்குள் அமையக்கூடியதன்று.

ஆக்க இலக்கியங்களை சுயமாக ஆக்குபவனைவிட மொழி பெயர்ப்பாளர் பணி பலவகை சிக்கல் மிக்கது. மொழி பெயர்ப்பாளன் சுவை பார்த்து, தான் படித்தவற்றை பதம் பார்த்து, தரமானவற்றைக் கண்ணுற்று தன் மொழியில் ஆக்கித் தர முயல்கிறான்.

இந்தவகையில் திக்குவல்லை ஸப்வான் சிங்களப் பத்திரிகைகளில், சஞ்சிகைகளில் வெளியான சிறந்த, கருத்தைக் கவரும், சமுதாய அவலங்களை வெளிக்காட்டும் சிறுகதைகளைத் தேர்ந்து எழுதி மனக்கண்களுக்குள் நிதர்சனம் மிக்க கதைகளாய்த் தந்துள்ளார். தனக்குச் சொந்தமான கிராமிய மண் கமழும் சொற்பிரயோகங்களைத் தவிர்த்து தமிழுலகம் போற்றும் வண்ணம் தந்துள்ளமை மெச்சத்தக்கது.

மொழிபெயர்ப்பாளன் தான் மொழிபெயர்க்கும், பெயர்க்கப் படும் இரு மொழிகளிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். திக்குவல்லை ஸப்வான் மொழி பெயர்த்துள்ள அனைத்து சிறுகதைகளுமே அவரின் சிங்கள, தமிழ்ப்புலமைக்கு கட்டியம் கூறி நிற்கின்றன. கதைகளில் செயற்கையாக உட்புகுத்தல்கள் நிகழாமையும், மொழிபெயர்ப்பு கதையின் சாயல் எங்கணும் தெரியாமையும் அவரின் மொழிபெயர்ப்பு உத்தி என்றால் மிகையாகாது.

இவர் கிராமசேவகராக பணி புரிவதால், சிங்கள சமூக அமைப்பு, மரபுகள், வரலாறுகள், விழுமியங்கள்பற்றி தெளிவு இருக்கிறது. எனவே, மொழிபெயர்ப்பின் பால் இவருக்கு இருக்கும் ஈர்ப்பு நியாயமானது. மரபுகள் அறியாமல் மொழி பெயர்க்கும்போது, சிற்சில இடங்களில் வேடிக்கைகள் நிகழ இடம் உண்டு.

சிங்கள கதைஞர்கள், வாசகர்கள் மத்தியில் நன்கு பரிச்சயமான கதாசிரியர்களின் சிறுகதைகளையே மொழிபெயர்ப்பாளர் 'ஓரே இரத்தமாக' நம்முன் வைத்துள்ளார்.

இவரது இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் தினகரன் வார மஞ்சரி, மல்லிகை இதழ்களில் வெளிவந்தவை. கதாசிரியர்களின் கருத்தைக் கற்புநிலை மாறாது திக்குவல்லை ஸப்வான் நல்ல தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளமை போற்றற்குரியது- அது கடமையுங்கூட! சிற்சில இடங்களில் தனது யுக்தியையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சிங்களவர்களின் மத, கலாசார, விழுமியங்கள் மற்றும் மனப் பாங்குபோன்றவற்றை இக்கதைகள் மூலம் வாசகர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பலரை மையமாக வைத்து ஆக்கப்பட்டுள்ள மூல ஆசிரியர்களின் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ள மொழிபெயர்ப்பாளரின் முதல்நூலே சுகம் தந்து, தகுந்தவை எனும் முத்திரை குத்தி நிற்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

மொழிபெயர்ப்பாளரிடம் இருந்து இன்னும் சிறந்த மொழி பெயர்ப்புக்களை எதிர்பார்க்கலாம்.

மாத்தறை.
2007.08.28

- எம்.வை. ஸப்ருள்ளாகான்

கனிந்துரை

சிங்களக் கலைஇலக்கியத்தினைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்குடன், தினகரன் வாரமஞ்சரி 'சாளரத்தை' திறந்துவிட்ட காலகட்டமது. அதன் தயாரிப்பாளர் கவிஞர் எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ் அவர்கள். அப்பகுதிக்கு 'இப்படியும் சிலர்' என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்ப்பு நகைச்சுவைச் சம்பவங்களை தொடர்ந்து அனுப்பிக்கொண்டிருந்தேன். 'சாளரம்' அவற்றை ஓவியத்துடன் பிரசுரித்து முக்கியத்துவம் கொடுத்தது.

ஒருதடவை ஷம்ஸ் அவர்களை அன்னாரது இல்லத்தில் சந்தித்தேன். "சிலர் மொழிபெயர்ப்பு என்ற போர்வையில் முழி பெயர்க்கும் கைங்கரியத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மூலப்பிரதியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். உங்கள் மொழி பெயர்ப்பு மிகத் தரமாக இருக்கிறது. முடியுமானால், சிங்களச் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்துத் தாருங்கள்" என அன்பான கோரிக்கை விடுத்தார்.

அதன்பிறகு எனது ஏராளமான மொழிபெயர்ப்புச் சிங்களச் சிறுகதைகள் சாளரத்தில் வெளிவந்தன. வாசகர்கள் மத்தியில் பெரும் பாராட்டுக்களைப் பெற்றன.

ஷம்ஸ் அவர்களது மறைவுக்குப் பிறகு, சிங்கள-தமிழ் கலை இலக்கியத்திற்கு நிலைப்புப் பாலமாக அமைந்த 'சாளரம்' மூடப்பட்டமை பெரும் மனத்தாங்கல் தரும் விடயம்.

அதன்பிறகு எனது மொழிபெயர்ப்புச் சிங்களச் சிறுகதைகள் மல்லிகையில் மணக்கத் தொடங்கின. 'இலக்கியத் தரத்தை'க் கருத்திற்கொண்டு செயற்படும் 'மல்லிகை' ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் எனது சிங்கள மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளுக்கு மல்லிகையிலும் அதன் ஆண்டுமலர்களிலும் இடமளித்தார். மல்லிகை வாசகர்கள் 'கடிதங்கள்' பகுதியிலும், மடல்கள் மூலமாகவும் பாராட்டிப் பேசினார்கள். இவ்வாறு சாளரத்திலும் மல்லிகையிலும் வெளிவந்த சிறுகதைகளுள் இருபதைத் தொகுத்து 'ஒரே இரத்தமாக'த் தந்துள்ளேன். .

சிங்கள மொழியாற்றலை வளர்த்துக்கொள்ள எனது தொழில் பெரும் வாய்ப்பாக அமைந்தது. அத்தோடு சிங்கள படைப் பிலக்கிய வாசிப்பு, சிங்கள மக்களோடு கூடிய நெருங்கிய நேசிப்பு அவ்வாற்றலை மேலும் வளர்க்க வழி கோலியது.

மிலேனியம் கல்வி ஸ்தாபனத் தலைவர் எஸ்.ஹுசைன் மௌலானாவோடு சிங்களப் பாடசாலைகள் தோறும் விஜயம் செய்வேன். அன்னார் அம்மாணவர்கள் மத்தியில் நிகழ்த்திய ஆழமான சொற்பொழிவை மொழிபெயர்த்த பயிற்சி சிங்கள மொழியை மேலும் சரளமாக்கியது.

மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் தனித்துவமானது. அதற்கு இரு மொழிகளிலும் சமமான ஆற்றல் தேவை. சொற்பிரயோகம் கவனமாகக் கையாளப்படவேண்டும். மூலக்கதையின் அதே ஓட்டம் சிதையாமல் நகர வேண்டும். இவ்வாறு பலதையும் கருத்திற்கொண்டு எழுதுவது சாமானியப்பட்ட விடயமல்ல. தமிழில் சிறுகதை எழுதுவதைவிட சிரமமானது. இப்பணியில் நான் வெற்றி பெற்றுள்ளேனா எனத் தீர்மானிக்கவேண்டிய பொறுப்பு வாசகர்களுக்குரியது.

இத்தொகுப்பு வெளிவர என்னைவிட கரிசனையோடு உழைத்தவர் பிரபல எழுத்தாளர் புலோலியூர் ஆ. இரத்தின வேலோன் அவர்கள். கதைப்பிரதிகளை மாத்திரந்தான் ஒப்படைத்தேன். தொகுப்பு கனதியாக வெளிவரவேண்டும் என்று அவர் காட்டிய அக்கறையை நன்றியோடு நினைத்துப் பார்க்கிறேன். தொகுப்பு வெளிவரவேண்டுமென்ற எனது

தீராஆசை மீரா பதிப்பகத்தின் 73ஆவது வெளியீடாக வெளி வருவது மனத்துள் நிறைவைத் தருகின்றது.

இத்தொகுப்புக்குத் தரமான அணிந்துரை வழங்கியவரும் சிங்கள மொழிபெயர்ப்புத்துறையில் தேர்ச்சி பெற்றவருமான சட்டத்தரணி இரா. சடகோபன், கடும் சுகவீனத்திற்கு மத்தியிலும் நனிந்துரை வழங்கிய பிரபல மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளர் எம்.வை. ஸப்ருள்ளாகான் அவர்களுக்கும், பின் அட்டையில் என்னைப் பற்றிய குறிப்பு வழங்கிய அறபா தேசிய பாடசாலை அதிபர் ஜே.எஸ்.வாரிஸ் அலிமௌலானா அவர்களுக்கும், துணைவியார் உட்பட எனது பிள்ளைச் செல்வங்களுக்கும், மொழிபெயர்த்துள்ள மூலக்கதைகளின் கதாசிரியர்களுக்கும், இத்தொகுப்பு வெளிவர பலவகைகளிலும் ஒத்துழைப்பு நல்கிய அனைவருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

“சஹாமா”

- திக்குவல்லை ஸப்வான்

163, சுபுவத்த,

தெனியிடிய - வெலிகம

2007.10.24

புகுவழி

	பக்கம்
01. புதல்வன் பிறந்தான் யஸுவர்தன ருத்ரிசு	01
02. பண்டாரம் ஜயசிங்க கோரளகம	10
03. தண்ணீரிலே போய்விட்ட தயிர்ச்சட்டிகள் தெனகம சிரிவர்தன	17
04. நாட்டைக் கட்டியெழுப்புவோம் தர்ஸனாஸம்மி விஜேதிலக	25
05. ஓர் எழுத்தாளனின் கடைசிப்படைப்பு எரெவ்வல நந்திமித்ர	39
06. மனச்சலனங்கள் ஜயசிங்க கோரளகம	47
07. குடை விமலதாஸ சமரசிங்க	58
08. ராலஹாமியும் இரண்டு பெஞ்சுகளும் யஸுவர்தன ருத்ரிசு	68
09. குணரத்னம் பந்துநாத தஸநாயக்க	75
10. டோஸன்....! தெனகம சிரிவர்தன	87

11.	சிறுத்தைப் பொம்மை ஹேமரத்ன வியனாராச்சி	95
12.	ஒரு பெட்டகத்தின் கதை யஸவர்தன ருத்ரிசு	102
13.	எம்.பி.துரை அவர்கள் குணசேன விதான	109
14.	பிரியாவிடை நிஸ்ஸங்க ரணவக	117
15.	ஒரே இரத்தம் யஸவர்தன ருத்ரிசு	127
16.	சம்பளநாள்.....! நந்தசேன ஹேரத்	139
17.	வெண்புறாக்களின் ஓலம் ஸிட்னி மாகஸ் டயஸ்	149
18.	தந்தை பாதம் போற்றி உபாலி வணிககூரிய	158
19.	சாரதாவும் பேமசிரியும் பியசிரி கொடிதுவக்கு	174
20.	புலம்பெயர்ந்தவர்கள் உபாலி வணிககூரிய	180

புதல்வன் பிறந்தான் ...!

அன்று அவர்களது ஒரே இலக்கு - இரவு பத்தரை மணிக்கு அந்த வழியாக வரும் பஸ் வண்டி! தாம் மறைந்திருக்கும் இடத்திற்கு வண்டி வரும் நேரத்தைப் பல நாட்களாக ஆராய்ந்து மோப்பம் பிடித்து வைத்திருந்தார்கள். தூரத்தில் கேட்கும் சத்தத்தைக் கொண்டே வருவது எதிர்பார்க்கும் வாகனந்தானா? அதை ஓட்டுவது யாது? அதன் வேகம், பயணிகளின் தொகை, முதலில் செய்ய வேண்டிய நடவடிக்கை, எத்தனை விநாடிகள் அந்த இடத்தில் தரிக்க வேண்டும்? போன்ற அனைத்து அம்சங்களையும் நன்றாக சிந்தித்து திட்டமும் தீட்டியாகிவிட்டது. தாம் எதிர்பார்த்ததை திறமையாக நிறைவேற்றி முடிப்பதில் அவர்களுக்குக் கடுகளவும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

இதனைச் செய்து முடிக்க பயிற்றப்பட்ட போராளிகள் பதினாறு பேர் ஏற்படுத்தப்பட்டனர். அனைவரும் நவீன ஆயுதங்களைத் தாங்கியிருந்தனர்.

அந்தக் குழுவில் ஒருவனை செல்லமுத்து. அவனிடம் சில பாரிய பொறுப்புக்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. டிரைவரை மடக்கிய பின்பு, பிரதான பாதையில் ஆறு மைல்கள் தொடர்ந்து வண்டியை ஓட்ட வேண்டும். அப்புறம் பாதையால் வலப்பக்கம் திரும்பிக் குறுகிய மண்பாதை வழியாக இரண்டு மூன்று மைல்கள் காட்டுக்குள் செலுத்த வேண்டும். அந்தப் பாதை முழுவதும் நிலக்கண்ணி வெடிகளினால் உருவான பாரிய பள்ளங்கள்

தாராளமாகக் கிடந்தன. எனவே மிகக் கவனமாக, அதே நேரம் வேகமாக வண்டியை ஓட்ட வேண்டும். எல்லாம் முடிந்த பிறகு போராளிகளைத் திரும்பவும் முகாமுக்குக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும். இவைகளே அந்தப் பொறுப்புக்கள்.

எல்லோரும் உசார் நிலையில் நின்றனர். மிக அவதானமாக தத்தமக்குரிய இடங்களில் மறைந்து காத்துக் கிடந்தனர். அவர்கள் எதிர்பார்த்த இரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இறுகிப் போன முகங்களில் எதிர்பார்ப்பு, கடமையுணர்ச்சி கொப்பளித்தன. குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பஸ் வண்டியின் இரைச்சல் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு கேட்டது. எங்கும் இருளின் ராஜ்யம். பஸ் வண்டியின் லைட் வெளிச்சம் மரங்களிடையே புகுந்து வடிகட்டி அவர்களின் முகங்களில் விழுந்தது.

திடுதிப்பென நாலைந்துபேர் நடுப்பாதைக்குப் பாய்ந்தனர். நாலாபுறமும் வெடிகளைத் தீர்த்த வண்ணம் சங்கிலி போல் சுற்றி வளைத்தனர்.

‘ச்சர்ரால்’

வேகமாக வந்த வண்டி பயங்கர ‘பிரேக்’ சத்தத்துடன் குலுங்கி நின்றது. காட்டுக்குள் மறைந்திருந்த மீதிப்பேர் திடீரென்று முன்னால் பாய்ந்து வண்டியை வளைத்துக் கொண்டனர். மறுகணம் வண்டிக்குள் ஒரே குழப்பம். பயணிகளின் ஒப்பாரிச் சத்தம் அமைதியை ஊடறுத்து எதிரொலித்தது.

குழுக்களின் தலைவன் முதலில் வண்டிக்குள் தாவினான்.

“எவனாவது வாயைத் திறந்தீங்க சுட்டுத்தள்ளிவிடுவம்” ஆக்ரோஷமான குரலில் எச்சரித்தான். கண்கள் கடுக்கச் சடாரென்று திரும்பி ட்ரைவரைத் தூக்கிப் பிடித்துக் குப்புறத் தள்ளினான். அடுத்த கணமே செல்லமுத்து அந்த ஆசனத்தை ஆக்கிரமித்தான். வண்டியைக் கண்மூடித்தனமான வேகத்தில் செலுத்தத் தொடங்கினான். அவனது சகாக்களில் சிலர் வண்டியின் கதவுப் பக்கத்தை அடைத்திருத்தனர். மற்றும் சிலர் வண்டியின் ஜன்னல்களுக்கு வெளியே துப்பாக்கியை நீட்டி சுற்றுவர உள்ள இடங்களை நோட்டமிட்டவண்ணம் வந்தனர்.

செல்லமுத்து வாயு வேகத்தில் வண்டியை ஓட்டினான். அவனுக்கு முன்னால் இருந்த கண்ணாடியில் உள்ளே நடப்பவை துல்லியமாகத் தெரிந்தன. சிலர் தமது பிள்ளைச் செல்வங்களை நினைவூட்டி விடுவிக்கும்படி கெஞ்சினர். இன்னும் சிலர் தம்மீடமுள்ள பணத்தையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு விட்டுவிடும்படி மன்றாடினர். சிலர் மலங்க மலங்க விழித்தனர். அதிகமாக அலட்டிக் கொண்டவர்களை ஒருவன் துப்பாக்கிப் பிடியால் குத்தி அமைதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஜனசந்தடியற்ற மணற்பாதையின் ஓரத்தில் வாகனம் நின்றது. “ஹம்... எல்லாரும் பொருட்கள் வெச்சிட்டு கைகளை உயர்த்து... ஒவ்வொருத்தரா கீழே இறங்கு...”

தலைவனிடமிருந்து உத்தரவு பிறந்தது.

கீழே இறங்கிய பயணிகள் கடுஞ்சோதனைக்கு உட்பட்டனர். அவர்களின் காதணிகள், கைக்கடிகாரங்கள், மோதிரங்கள் பிடுங்கப்பட்டன.

வண்டிக்குள் ஏறிப் பார்த்த சில போராளிகள் நன்றாக அலசிப் பார்த்து விட்டு, பயணிகளின் பொதிகளை எல்லாம் சேர்த்து ஒன்றாகக்குவித்தனர். பயணிகளின் பணம், கண்டக்டரின் பணம் எல்லாம் சூறையாடப்பட்டன.

சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த செல்லமுத்து நடப்பவற்றை சுவாரஷ்யமின்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருவகையான உதாசீனம் மனதில் உதித்தது.

வண்டியின் விளக்கு வெளிச்சத்தில் பயணிகளின் முகங்கள் தெளிவாகப் புலப்பட்டன. அந்த முகங்களில் பீதி... கலக்கம்... சோகம்... தாராளமாகவே தெரிந்தது. குளிரில் நடுங்கும் கோழிக் குஞ்சுகளைப் போலக் காணப்பட்டனர். அவர்களுக்கு இப்போதே பாதி உயிர் போன நிலைமை. சிறிது நேரத்தில் ஏற்படப் போகும் விதியை உணர்ந்த அவர்கள் மீள வழி கிடைக்காதா என ஏங்கினர். அவர்களது பிடியிலிருந்து தப்புவது நடக்கிற காரியமா என்ன?

ஒன்றுமே அறியாத இந்த அப்பாவி மனிதர்களை ஏன் இப்படி நடத்துகிறார்கள் என்று செல்லமுத்துவுக்குப் புரியவில்லை. அதைப்பற்றியெல்லாம் நீளமாக சிந்திக்க இதுவா தருணம்...? அதைவிட தூண்டிலில் சிக்கிய மீனை நழுவுவிடுவது அவர்களது கொள்கைக்கு மாற்றமான செயலல்லவா?

பயணிகள் கைகளை மேலே உயர்த்தியவண்ணம் வரிசையாகக் காட்டுக்குள் சென்றனர். போராளிகளின் துப்பாக்கி முனைகள் அவர்களின் முதுகுகளை உறுத்திக் கொண்டிருந்தன. நடை தளர்ந்து தள்ளாடிய சிலர் இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர். இன்னும் சிலர் அந்த இடத்திலேயே மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டனர். சில பெண்கள் தமது பிள்ளைகளின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு ஓலமிட்டனர். சிலர் கடவுளிடம் மன்றாடினர். மனித வாதையே இல்லாத அந்தப் பெரும் வனத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியாத தெய்வங்களும், தேவதைகளும் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடி வந்து கை கொடுக்கவா போகிறார்கள்? என்று செல்லமுத்து நினைத்தான்.

தனது சகாக்கள் திரும்பிவரும்வரை வாகனத்தின் விளக்குகளையெல்லாம் அணைத்துவிட்டு சுற்றிவர கண்களை சுழலவிட்டான். திடீரென்று யாராவது முளைத்தால் எடுக்க வேண்டிய திடீர் நடவடிக்கைபற்றி அவனுக்குப் போதிக்கப் பட்டிருந்தது.

காட்டுக்குள் சென்ற சகாக்கள் உடன் திரும்பிவர வாய்ப்பில்லை. அதிக நேரம் எடுத்தாலும் எடுக்கும். இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஒழுங்காக நித்திரை கொள்ளாமையால் பெரும் அசதி. கண்கள் கோவைப்பழமென சிவந்திருந்தன. உறக்கம் கண் இமைகளில் உட்கார முயன்றது. அடக்க முயன்றான்.

எதிரிப்படையின் திடீர்த் தாக்குதலைச் சமாளிக்க கடந்த சில தினங்களாக விழித்திருந்து முகாமைக் காக்க வேண்டிய நிலை.

சாரதி ஆசனத்தில் போய் அமர்ந்தான். துப்பாக்கியை உடம்போடு சேர்த்த வண்ணம் 'ஸ்டிரியங்'கில் தலையைக் கவிழ்த்தான். நித்திராதேவி மெல்ல அவனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

“சட சட... சடசட... சடசட...”

இயந்திரத் துப்பாக்கியின் ஓசை கேட்டு யாரோ உலுக்கிவிட்ட அதிர்ச்சியில் நிமிர்ந்தான் செல்லமுத்து. காட்டுக்குள் இருந்து வந்த வெடியொலி. அந்த அப்பாவிசளுக்கு ஏற்பட்ட அவலநிலையைச் சொல்லாமற் சொல்லிற்று.

“ங்கா... ங்காஈஈ...”

வெடிச் சத்தத்துக்கிடையே சிறு குழந்தையொன்றின் அலறல். தூக்கத்திலிருந்து விழித்ததும் எப்படி வீறிட்டு அலறுமோ அது போன்ற சத்தம்.

கீழே இறங்கி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். நிச்சயமாகச் சத்தம் வெளியே இருந்து வரவில்லை. இதயம் பக் பக் என்று தீவிரமாய் துடித்தது. கால்கள் பரபரத்தன. வாகனத்தில் விளக்குகளை எரிய விடாமல், கைவசமிருந்த சிறிய ‘டார்ச்’ விளக்கின் துணையோடு பஸ்ஸுக்குள் ஒளியைப் பாய்ச்சினான். ஒவ்வொரு ஆசனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். பின் ஆசனத்தின் மூலையில் துணியால் சுற்றப்பட்ட நிலையில் ஏதோ ஒன்று தென்பட்டது. சிறிது நெருங்கிப் பார்த்தான். அவனது கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

கடவுளே... ஒரு பிஞ்சுப் பாலகன்...!

அவனுக்குப் பெரும் ஆச்சரியம். ஆசனத்தின் கீழே குழந்தையை மறைத்து வைத்துவிட்டு அம்மா - அப்பா மீண்டும் வராத பயணம் போய்விட்டார்கள். ‘மகனே நீயாவது பிழைச்சுக்கடா’ என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கக் கூடும்.

வேறு யாராவது தட்டுப்படுகிறார்களாவென டார்ச் ஒளியை சுற்றும் முற்றும் பாய்ச்சினான். பாலகனைத் தவிர ஈ, ஏறும்பைக் கூடக் காணோம்!

துப்பாக்கியை குழந்தையின் நெஞ்சை நோக்கி குறி பார்த்த செல்லமுத்துவின் மனத்துள் திடீரென சிந்தனை.

‘இந்தச் சின்னப் பாலகனைக் கொல்ல போயும் போயும் துப்பாக்கி ரவைகளை வீணாக்குவதா... அதுவும் வேணாம்... அப்படின்னா... என்ன செய்வது...? இரண்டு கால்களையும்

சேர்த்துப் பிடித்துத் தலையை ச்சளார்ன்னு பஸ்ஸில் அறைந்து கொல்வோமா...'

என்ன செய்வதென்றே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. மீண்டும் தீவிரமாகச் சிந்தித்தான்.

'ஒன்றுமே அறியாத இந்தப் பச்சிளம் பாலகனை ஏன் கொல்லணும்...? இது செஞ்ச தவறுதான் என்ன? இனம் வித்தியாசப்பட்ட ஒரே காரணத்திற்காக கொன்று தீர்ப்புதான் தர்மமா? நீதியா? சரி... மற்றவர்கள் செய்த தவறுக்காக இந்தப் பாலகனா பழி...?'

மனத்துள் முட்டி மோதிய வினாக்களுக்கு மனத்தாலேயே பதில் அளித்துச் சேர்ந்தான்.

சில வினாடிகளை மௌனம் சாப்பிட்டது. செல்லமுத்து குழந்தையை இரு கைகளினாலும் தூக்கி எடுத்தான். குழந்தையின் முகத்தை நோக்கி டார்ச் ஒளியை மீண்டும் பாய்ச்சினான். முகத்தில் வெளிச்சம் விழுந்ததும் குழந்தை கால்களை கைகளை ஆட்டி ஆட்டிச் சிரித்தது. சிரிக்கும் போது கன்னங்களில் தோன்றிய குழிகளின் அழகு, ஜம்புப் பழம் போலச் சிவந்த நிர்மலமான முகம், அந்த விழிகளில் ததும்பிய வாட்சல்யம்... செல்லமுத்துவின் மனம் கனல் போல தண தணவென்று எரியத் தொடங்கியது.

'எப்படிப்பட்ட பாவி நான்... சற்று முன் என்ன காரியம் செய்யப் பார்த்தேன்... அந்தப் பாதகச் செயலைச் செய்திருந்தால் இந்தப் பாலகன் என்னோடு இப்படிச் சிரிக்குமா? எதிரும் புதிரும் தெரியாத இந்தப் பாலகன் சிரிப்பதற்குப் பதில் 'ஐயய்யோ என்னைக் காப்பாற்ற யாருமே இல்லையா... ஓடி வாங்களேன்' எனப் பெற்றவர்களைப் போல ஒப்பாரிதான் வைத்திருக்கும். ச்சே... நான் என்ன அசிங்கமாய் நினைத்து விட்டேன்.. என்னால் மிலேச்சத்தனமாக நடக்க முடியாது...'

குழந்தையின் மீது ஒரு வகையான பாசம் பொங்கி வழிந்தது. மனசுக்குள் ஒரு சோகம் நிறைந்தது.

குழந்தையை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு போய் வாகனத்தின் முன் ஆசனத்தில் கிடத்தினான். குழந்தை அவனையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அழுவது போல

அடிக்கடி வாயைக் கோணி சினுங்கி மீண்டும் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

செல்லமுத்து விரல்களினால் குழந்தையின் கன்னத்தைத் தடவினான். மெத்தென்றிருந்தது. இனந் தெரியாத ஒருவகை உணர்வு உடம்பு பூராவும் பரவுவது போலிருந்தது. நெஞ்சுக்குள் புத்தம் புது ரோஜாக்கள் குப்பென மலர்ந்து மணம் வீசின.

இப்பொழுது செல்ல முத்துவுக்குப் பெரும் சிக்கல். குழந்தையை என்னதான் செய்வது? இதைக் காப்பாற்றிய விவகாரம் சகாக்களுக்குத் தெரியும் என்றால் உடம்பில் உயிர் மிஞ்சாது. அது நிச்சயம். குழந்தையை தலைவனிடம் ஒப்படைத்து நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொள்வதா? இல்லாவிட்டால் இயக்க விதியைப் பின்பற்றிப் பலியிடுவதா?

குழப்பத்தின் உச்சியில் நின்றான் அவன்.

தான் அந்த முகாமுக்கு வர நேர்ந்த விதம் ஒரு கணம் செல்ல முத்துவின் மனத்துள் சொக்கட்டான் காய்களைப் போல உருண்டு உருண்டு வந்தன.

திருமணமாகி ஐந்து வருடங்களைக் கடந்தும் வாழ்க்கையில் சுவையே இல்லை. ஒரு குறிஞ்சிப் பூ தன் இல்லத்தில் முகிழ்ந்து மணம் பரப்பவில்லையே என்ற வருத்தம்.

மனைவி லட்சுமியுடன் போகாத கோயில்கள் இல்லை. வேண்டாத தெய்வங்கள் இல்லை. செய்யாத கைமருந்துகள் இல்லை. மாந்திரீகம் கூட செய்து பார்த்தான். வைத்தியர்களின் ஆலோசனைகளைப் பிசகாமல் கடைப்பிடித்தான். எல்லா எதிர்பார்ப்புகளுமே தூள்.

அந்த ஒழுங்கையிலுள்ள வீடுகளில் வருடாவருடம் குழந்தைகளின் தொகை அதிகரித்தன. ஏனோ அவன் வீட்டில் மட்டும் குவா குவா சத்தமே இல்லை. இதனால் ஏற்பட்ட சலிப்பு மனைவி லட்சுமியுடன் சில்லறை விஷயத்திற் கெல்லாம் சண்டையிட்டான். மனஸ்தாபங்களை வளர்த்துக் கொண்டான். மனசுக்குள் ஊமை அழுகையாய் அழுதான்.

வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விரக்தி... வெறுமை செல்லமுத்துவை இந்த இயக்கத்தில் தள்ளியது. சிதைந்த மனசை வேறு திசைக்குத்

திருப்ப வேறு வழி அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இயக்கத்தில் சேர்ந்ததும் அவனுக்கென்று இருந்த குடும்ப வாழ்க்கை பறி போனது. சுட்டுப்பாடுகள் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஒடுங்கி அடைபட்டுக் கிடந்தான். தான் சேர்ந்த இயக்கத்தின் ஒரே நோக்கம் ஒரே எதிர்பார்ப்பு தாரக மந்திரத்தை அவனும் உச்சரிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

யுத்தப் பயிற்சிக் காலத்தில் பல புதுமையான அனுபவங்களைச் சந்தித்தான். பொறாமை, பழிவாங்கல், கொடூரம், வைராக்கியம் போன்ற குணங்களை வளர்க்கும் பயிற்சிக் களமாகவே அச்சூழல் அவனுக்குத் தோன்றியது. தமது தாயகம் மற்றொரு இனத்தவரால் பலாத்காரமாக பறித்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், உயிரைக் கொடுத்தாவது இழந்த உரிமைகளை மீட்டெடுக்கப் போராட வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டிருந்தது. இறுதியில் செல்லமுத்து அந்த முகாமிலிருந்து வெளியேறியது என்னவோ பழைய செல்வாவாக அல்ல. முற்றிலும் புதிய செல்வாவாக.

எது எப்படியாயினும் கடந்த சில நாட்களாக சகாக்களின் நடவடிக்கை அவனுக்கு திருப்தியைத் தரவில்லை. தன்னோடு மோதுகின்ற எதிரிகளைக் கொல்வது என்னவோ நியாயமாக இருக்கலாம். ஆனால் அப்பாவி நிராயுதபாணிச் சனங்களை ஈவிரக்கமின்றிக் கொன்று குவிப்பது அவனுக்கு வெறுப்பைத் தந்தது.

“ங்கா... ங்கா... ங்கா ஆஆ...”

ஆசனத்தில் படுத்திருந்த குழந்தை வீறிட்டு அலறியதும் அவனது சிந்தனைப் பட்டம் அறுந்தது.

குழந்தையை இரண்டு கைகளாலும் வாரி எடுத்து அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டித் தாலாட்டினான்.

“ஆ... ஆ... அழாதே கண்ணே... என் கண்ணில்ல... ராசாயில்ல... ஆராரோ... ஆராரோ...”

அவனுக்குத் தாலாட்டிப் பழக்கமில்லை. என்றாலும் பழக்கப்பட்டவரின் தாலாட்டைக் கேட்டாற்போல குழந்தை சட்டென்று அழுகையை நிறுத்தியது. விழிகளில் கண்ணீர் குளம் கட்ட அவனையே பார்த்தது.

குழந்தையைக் கைகளிலே வைத்த வண்ணம் மீண்டும் கற்பனையில் மூழ்கிப் போனான். அவனது மூளையில் ஒரு பொறி பறந்தது.

‘எந்தக் காரணம் கொண்டும் இந்தக் குழந்தையை கொல்லவோ.. எதிரிகளிடம் சிக்கவைக்கவோ முடியாது. அவசரமாக இதற்கு ஒரு முடிவு காண வேணும்... இப்போது தேவை வேகம் அல்ல... விவேகம். நான் கேட்டு மன்றாடிய குழந்தையைக் கடவுள் கைகளிலேயே தந்து விட்டான். அவன் தந்த செல்வத்தை உதறிவிட்டு மீண்டும் பிள்ளைவரம் கேட்டுக் கொஞ்சவா முடியும். கிடைத்ததை ஏற்றுக் கொள்வதா... வேணாமா...? என்ன செய்வது? அவசரமாக முடிவு காண வேண்டும். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் காட்டுக்குள் சென்றவர்கள் திரும்பி வருவார்கள். நடந்ததை தெரிந்து கொள்வார்கள்... அப்புறம் இந்தப் பாலகன் மூளை சிதறி... ஐயோ கடவுளே என்னால் தாங்க முடியாது. இவ்வளவு நேரம் தாமதித்ததே அதிகம். இனியும் யோசிப்பதில் அர்த்தமில்லை...?’

செல்லமுத்து குழந்தையை நெஞ்சோடு அணைத்த வண்ணம் ஜனசஞ்சாரமற்ற அந்த மண்பாறை வழியே தலைதெறிக்க ஓடத் தொடங்கினான்.

பண்டாரம்

பண்டாரம் - எல்லோரது நாவிலும் சதா உச்சரிக்கப்படும் பெயர்! கிராமத்தவர்கள் அவனை பண்டாரம் என்று அழைத்தாலும் உண்மையான பெயர் மார்டின் அப்புஹாமி. விகாரையின் பிரதான பண்டாரம். ஈருலகத்திற்கும் இடையே வாழ்ந்த அவன் எப்போதும் பரலோகத்தைப் பற்றியே சிந்தித்தான். அவனது முகத்தில் ஒரு சாதுத்தனம் தெரிந்தது. நல்லவன் என்று நெற்றியில் எழுதி ஒட்டப்படாத குறைதான்!

விகாரையின் அருகே இருந்த காணி பண்டாரத்திற்குச் சொந்தமானது. அவனது தந்தை வழியாகக் கிடைத்த உரிமை அது! விகாரையோடு ஒட்டியபடியே சென்ற பாதையின் மறுபக்கம் கிராமத் தலைவரின் காணியும் வீடும் அமைந்திருந்தது. காணித்தகராறு காரணமாக அவர் பண்டாரத்துடன் கடும் மனஸ்தாபத்தில் இருந்தார். பண்டாரம் சரியான எஃகுக்கம்பி. எதற்கும் வளைய மாட்டான். வார்த்தைகளில் தராசுமுள் தெரியும். அவ்வளவு நேர்மை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை கடைத்தெருவில் விகாரைக்கு முன்னால் சாராயத் தவறணை ஒன்றினைத் திறக்க கிராமத் தலைவர் தயாராகும் செய்தி இடியாய் உச்சந்தலையில் விழுந்து மின்னலாய் முதுகுத் தண்டில் ஊடுருவியது. அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ள வில்லை. நேரே விகாரையின் தலைமைப் பிக்குவை சந்திக்கப் போனான்.

ஏற்கனவே அந்தச் செய்தி அவருக்கும் எட்டியிருந்தது. இருவரும் கலந்தாலோசித்து ஒரு நீண்ட கடிதத்தை 'பெட்டிஷன்' போல தயாரித்தனர். அப்பகுதி மந்திரி அவர்களுக்கும், அரசாங்க அதிபருக்கும், பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரிக்கும் அனுப்பி வைத்தனர்.

தவறணை திறப்பதற்கு எதிராக பண்டாரம் செயல்படும் செய்தி ஒரு பொலிஸ்காரரின் வாயிலாக கிராமத் தலைவரின் காதுகளுக்கு அரசல்புரசலாய் எட்டியிருந்தது. பண்டாரத்தின் மீதிருந்த கோபம் மனசுக்குள் தீயாய் தகித்தது.

கடிதங்களினால் எந்தவித பலனும் கிட்டியதாகத் தெரிய வில்லை. என்றாலும் பண்டாரம் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. தவறணை லைசன்சை ரத்துச் செய்ய வைப்பதே அவனது ஒரே இலக்கு!

பொலிஸ் பிரிவுக்குப் பொறுப்பான ஏ.எஸ்.பி.யைச் சந்தித்து பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடிவு செய்தான். சாயந்தரம் அவரைச் சந்திக்கப் போனான். காரியாலய அறைக்கு முன்னால் குட்டிபோட்ட பூனை மாதிரி குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடைபோடும் பண்டாரத்தை ஏ.எஸ்.பி. கண்டுவிட்டார். லேசான புருவச் சுளிப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்.

“அட்ட... பண்டாரம்... என்ன இந்தப் பக்கம்...?”

“ஒரு முக்கியமான சமாச்சாரம்... ஸேருக்கும் தெரிந்திருக்கும்... எங்கட கிராமத்துக்குள்ள கள்ளுக் கடை திறக்கப் போறாங்க. இதனால் கிராமத்துச் சனங்களுக்கு பெரிய நாசம்தான் வரப் போகுது. பொடியன்மாரு கூட சாராயத்திற்கு பழகுவானுகள்... அதனால்..”

பெரும் எதிர்பார்ப்புகளுடன் கோரிக்கை விடுத்தான். அதனை ஏ.எஸ்.பி. பொருட்படுத்தியதாகவே தெரியவில்லை. அசட்டுத்தனமான ஒரு சிரிப்பு அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. அவரது சிரிப்பு நெருப்பாய் அடிவயிற்றில் உட்கார்ந்தது. பாராங்கல்லைக் கட்டிவிட்ட மாதிரி கனத்த ஏமாற்றம் நிறைந்த உள்ளத்தோடு அவரையே ஏறிட்டுப் பார்த்த வண்ணம் நின்றான் பண்டாரம்.

அவனுக்கு இப்போது ஏதோ ஒன்று புரிந்தது. இதுவரை ஏ.எஸ்.பி. அவர்களை உள்ளத்தில் உயர்வான இடத்தில் அமர்த்தியிருந்தான். படித்தவர்... பண்பானவர்... அதனால் உண்மையை உணர்ந்து நேர்மையாக நடப்பார் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்தான். அவரது நடவடிக்கையினால் அந்த எண்ணங்கள் பொட்டென்று விழுந்து சிதறின. ஏ.எஸ்.பி. கிராமத் தலைவரின் நெருங்கிய சொந்தம் என்பதை பண்டாரம் அப்புறமாய் தெரிந்து கொண்டான்.

அவரைச் சந்தித்தும் பலன் கிட்டாமையால் அரசாங்க அதிபரையும், மந்திரி அவர்களையும் சந்தித்தான். தான் இதுபற்றி தேடிப் பார்த்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பதாக மந்திரி வாக்குறுதி அளித்தார். அவர் எப்படிச் சொன்னாலும் பெரும் பதற்றம்! அரசாங்க அதிபரின் கருத்தை அறிய ஓடினான். கிராமத்திலுள்ள மொத்தப்பேரில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் எதிராக கையொப்பம் வைத்தால் மாத்திரமே தவறணையின் லைசன்சை ரத்துச் செய்ய முடியும் என்று அவர் கூறினார். நடக்கிற காரியமா அது? கிராமத் தலைவரின் சண்டித்தனத்திற்குப் பயந்த அதிகமானோர் அவருக்கு எதிராக மூச்சுவிடுவார்களா என்ன?

குறிப்பிட்ட தினமும் அழுது வடிந்து கொண்டே பிறந்தது. தவறணையும் கோலாகலமாய் திறந்து வைக்கப்பட்டது. வந்திருந்த பிரமுகர்களிடையே ஏ.எஸ்.பி., அரசாங்க அதிபர் எல்லோரும் காணப்பட்டனர். “மந்திரியவர்கள் இன்னும் சற்று நேரத்தில் வருகை தருவார்” என்ற செய்தியை ஒலிபெருக்கி அடிக்கடி வாசித்தது.

விகாரைத் தோட்டத்தின் ஒரு மரத்திற்குப் பின்னால் மறைந்திருந்த பண்டாரம் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கிராமத்தலைவரின் பாற்சோறு பலகார உபசரிப்பில் கிராமத்துச் சனங்கள் திளைத்து நின்றனர். அவர்களின் வதனங்களில் தான் என்ன மலர்ச்சி.

பெரும் போராட்டமொன்றில், தோற்றுப்போய்விட்டதாக பண்டாரம் நினைத்தான். பொடிப்பொடியாய் உடைந்து

போனான். பூமியே பாதத்திற்குக் கீழிருந்து நழுவுவது போன்ற உணர்வு!

இதுவரை காலமும் கிராமத்தவரிடையே வேரூன்றிக் கிடந்த அந்தப் புனிதமான கலாசாரத்தை பழக்க வழக்கங்களை சம்பிரதாயங்களை அவற்றின் ஸ்திரத்தன்மையை அவன் தொடர்ந்தும் எதிர்பார்த்தான். மக்கள் அதனை தூசுக்கும் பொருட்படுத்தாமை மனத்துள் வேதனையை விதைத்தது. அடிவயிற்றில் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்த துக்கம் அவன் நெஞ்சை அழுத்தியது. விழிகளில் கண்ணீர் தத்தளித்தது.

இதற்கு ஒரு தீர்க்கமான முடிவைக்காண தலைமைப் பிக்குவை, சந்திக்க முடிவெடுத்தான். அவன் போகும்போது அவர் முன் விறாந்தையில் உள்ள ஆசனத்தில் சாய்ந்திருந்தார்.

“சுவாமி, கிராமத்துச் சனங்களுக்கு ஏற்படப் போகும் அழிவு... அநியாயத்த... இதற்கு மேலும் பார்த்திட்டு இருக்க முடியாது... நாளுக்கு நாள் குற்றங்கள் கூடுது. எல்லா வீடுகளிலேம் சண்ட... சச்சரவு... பாதையில் இறங்கி ஒழுங்கா போக முடியல்ல... குடிசாரமட்டைகள் முகத்துக்கு நேரே வந்து முட்டுறானுகள்... வாயத் திறந்தா தூஷணைப் பேச்சு.. சுவாமி எல்லாமே போச்சு...”

பண்டாரம் பிக்குவை வணங்கியபடியே சொன்னான். “அப்படின்னா கிராமத்தவங்களோட கையொப்பத்த எடுத்து திரும்பவும் ஒரு பெட்டிஷன் போடுவம்...”

தலைமைப் பிக்குவின் பேச்சைக் கேட்டு பண்டாரத்திற்கு அந்த நிலைமையிலும் சிரிப்பே வந்தது.

“கையொப்பம் வைக்க சனங்களுக்கு இஷ்டமில்ல... மூன்றில ரெண்டு பங்கு கையொப்பம் வாங்கணுமாம்... லேசுப்பட்ட விசயமா..... இதைவிட இந்த மடச்சாம்பிராணிகளுக்கு உறைக்கிறமாதிரி... வலிக்கிறமாதிரி ஏதாச்சும் செய்யணும்... அப்போதான் உருப்படுவானுகள்... கண்களத்திறப்பானுகள்...”

பண்டாரத்தின் மனப்பெட்டகத்துள் ஏதோ ஒன்று புகுந்து கொண்டது. உயிரைக் கொடுத்தாவது கிராமத்துச் சனங்களை அழிவிலிருந்து மீட்க வேண்டும் என்ற உறுதி மனத்துள் மேளம் வாசித்தது.

நாளுக்கு நாள் கிராமத்துள் களவுகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. திருடனை எப்படியாவது பிடித்தே தீர வேண்டுமென்று கிராமத்தலைவர் கங்கணம் சுட்டினார். ஒருநாள் இரவு அதற்காக விழித்து ஒளித்துக் காத்திருந்தார்.

இருட்டுக்குள் யாரோ ஒருவன் பட்டாக் கத்தியை இறுக்கிப் பிடித்த வண்ணம் பாதை வழியே செல்வதை கிராமத் தலைவர் கண்டு விட்டார். கையிலிருந்த இரும்புத் தடியை உருவிக் கொண்டே கள்வனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

கத்தியைக் கையில் வைத்தபடி அங்கும் இங்கும் பார்த்த அவன் விறுவிறு என்று ஒரு காணிக்குள் புகுந்தான். ஒரு வாழை மரத்தைச் சரித்து அதன் குலையை வெட்டித் தோளில் வைத்துக் கொண்டு வேகமாய் ஓடத் தொடங்கினான்.

கிராமத் தலைவரும் விடவில்லை. அவனை விரட்டத் தொடங்கினார். திருடன் வாழைக்குலையோடு விகாரைத் தோட்டத்திற்குள் நுழைந்தான். அதிக நேரம் செல்லவில்லை. கிராமத் தலைவர் அவனை நெருங்கிவிட்டார். இனி யோசிப்பதில் பயனில்லை. அவனது கால்களை நோக்கி இரும்புத் தடியால் ஒரே போடு! பயங்கரமான அடி!

“புது அம்மோவ்...”

திருடன் ஓலமிட்டபடியே கீழே சாய்ந்தான்.

கூச்சல், குழப்பம் கேட்டு கிராமத்துச் சனங்கள் விகாரைக் காணியில் கூடி விட்டார்கள். கசாமுசாவென்று உரத்த குரல்கள்!

தலைமைப் பிக்கு ஒரு மண்விளக்கை கையில் பிடித்த வண்ணம் அங்கே வந்தார். கள்வனின் முகத்திற்கு நேரே விளக்கினைக் கொண்டு போனார். அவரின் விழிகள் மேலே சென்றன.

“என்ன இது...இவன்...இவன்... பண்டாரமெலியா...?”

கிராமத்தலைவரின் குரல் உஷ்ணமாய் தொண்டையிலிருந்து வீறிட்டுப் பாய்ந்தது.

கிராமத்துச் சனங்களுக்கு பெரும் மலைப்பு! சுற்றி நின்று பார்த்தார்கள்.

“இவன் என்றா புதுமையான பண்டாரம்தான். பகல் நேரத்தில துறவு.... இரவு நேரத்தில களவு... திருட்டுப்பயல்-இவனைக் கொன்றாலும் தேவலை...”

முகம் சிவந்து கண்கள் நெருப்புத் துண்டங்களாய் பளபளக்க கிராமத் தலைவர் பொரிந்து தள்ளினார்.

தலைமைப்பிக்கு அவனின் அருகே சென்று முகத்தில் தண்ணீரைத் தெளித்தார். நீர்த்துளிகள் பட்டதும் நினைவு திரும்பிய பண்டாரம் சிரமத்தோடு எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

கிராமத் தலைவர் தலைமைப் பிக்குவை சுட்டெரிப்பது போலப் பார்த்தார். அவரது காது மடல்கள் ஜிவ்வென்று சூடேறின.

“என்னடா இன்னும் பார்த்துக்கிட்டு நிக்ருறீங்க... இந்த அதி உத்தம பண்டாரத்துரைக்கு மரியாத செய்ய வேணாமா... உதையுங்கடா... இவன்ட எலும்பெநொறுக்குங்கடா...ஹும்...”

சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்தவர்களை நோக்கிக் கிராமத் தலைவர் கட்டளையிட்டார்.

பண்டாரத்தைத் தாக்கும் எண்ணத்தோடு கிராமத்து இளைஞர்கள் அவனை நெருங்கினார்கள். தலைமைப் பிக்குவின் கோபம் எல்லைமீறியது. காவியுடையை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டார். அதன் நுனியை தூக்கிப் பிடித்தார். பிதுங்கி வழிந்த கும்பலை விலக்கிக் கொண்டே அவர்கள் மத்தியில் பாய்ந்தார்.

“எவனாவது துணிச்சல் இருந்தா கைய வைக்கட்டும் பார்க்கலாம்... சாராயக் கடையில புகுந்து நெருப்புத் தண்ணிய மூக்கு முட்டக் குடிச்சி குடும்பங்களுக்குள்ள எத்தன அடிகுத்து... மோதல்கள்... அதையெல்லாம் தூரநின்று கைகட்டிப் பார்த்துக்கிட்டு இந்த மனுஷனும் பாட்டுக்கு இருந்திருக்கலாம்...”

தலைமைப்பிக்குவின் ஆக்ரோஷமான குரல் அனைவரையும் உலுக்கிவிட்டது. பின்னால் தள்ளிப்போய் திக்பிரமை பிடித்தவாறு பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

“நன்றா கண்களத்திறந்து பாருங்கோ - சாராயக்கடை திறந்த பிறகு எத்தனை பேர் செத்துப் போயிட்டாங்க... எங்கட கிராமத்து

இளைஞர்கள் குடிமட்டைகளாக மாறிவிட்டாங்க... கிராமத்துக் கலாசாரம் நாயை விட மோசமா போயிட்டுது... சாராயக்கடைய நிறுத்த இந்த பண்டாரம் போகாத இடமில்ல... ஆனா அதனால ஒரு பிரயோசனமும் கிடைக்கல்ல... கடைசியில இந்த மனுஷன் எனக்கும் சொல்லிவிட்டு இந்த வேலையில் இறங்கினான். வாழைக்குலைகள்... கோழிகள்... ஆடுகள்... திருட்டுப் போகும்போது... அவற்ற காப்பாற்ற முடியாத நிலைமை வரும்போது எல்லாரும் சாராயக்கடைக்கு எதிராக பொங்கிக் கிளம்புவீங்க... முறைப்பாடு கொடுப்பீங்க. சாராயக்கடை நிச்சயமாய் மூடிவிடும் என்று எதிர்பார்த்தம்... ஹும்... உங்களோட மரமண்டையில் அது ஏறல்ல... அந்தா... உங்கட... வாழைக்குலை களெல்லாம் பன்சாலை பின்பக்க அறையில் இருக்கு... எடுத்திட்டுப் போங்கோ..."

தலைமைப் பிக்குவிடமிருந்து பிரளய வெள்ளமாக வார்த்தைகள் வந்து வீழ்ந்தன. அவர் சொல்லி முடிந்ததும் தான் தாமதம், கிராமத் தலைவர் போன இடம் தெரியவில்லை.

ஒரு வாரம் சென்றிருக்கும். தவறணை இழுத்து மூடப்பட்டது. கிராமத்தவர்கள் எல்லோரும் கையொப்பமிட்டு அடித்த பெட்டிசனின் காரணத்தினால் தவறணையின் லைசன்சு ரத்துச் செய்யப்பட்டிருந்தது.

தண்ணீரிலே போய்விட்ட தயிர்ச்சட்டிகள்

வயிறு நிறையக் கூட்டத்தை நிரப்பிக் கொண்டு வந்த பஸ்ஸிலிருந்து எல்லாப் பயணிகளும் இறங்கும் வரை காத்திருந்து அவதானமாக இறங்கினார் பியஸேன. மற்றவர்களைப் போல, முண்டியடித்து இறங்க அவருக்குள் தயக்கம். அவரது கையில் நான்கு தயிர்ச்சட்டிகள் இருந்தமையே காரணம். வெள்ளைக் கடதாசியினால் சுற்றப்பட்டு சேலைப்பட்டியினால் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டிருந்த அவை, யதேச்சையாக ஏதாவதொன்றில் மோதி சிதறிவிடுமோ என்ற அச்சம். பஸ் குலுங்கிய போதெல்லாம் சட்டென்று அவற்றைத் தூக்கிப் பிடிப்பார். மீண்டும் கீழே வைப்பார். இப்படியாக பன்னிரண்டு மைல்கள் பயணம் செய்து எப்படியோ தயிர்ச்சட்டிகளைக் காப்பாற்றி விட்டார். நினைக்கும் போதே சுமை இறங்கினாற் போன்ற நிம்மதி.

பஸ்ஸில் ஏற முன்பு கால்நடையாக நான்கு மைல்கள் பயணம்.

பியஸேன நகரத்திலிருந்து பத்துமைல்கள் தொலைவில் அமைந்திருந்த ஒரு பாடசாலையின் அதிபர். அவரோடு கடமை புரியும் ஐயதில்ஸ் சைக்கிளில் அவரை பிரதான பாதையில் இறக்கிவிட சம்மதித்தார். தயிர்ச்சட்டிகள் நான்கும் அசைந்து கசிந்து விடுமோ என்ற கலக்கம் அவரது கோரிக்கையை ஏற்க மறுத்தது.

பியசேன பஸ் நிலையத்திலிருந்து பிரதான பாதை வழியே நடக்கத் தொடங்கினார். தெருவிலே நாய்கள் சட்ட சபை நடாத்திக் கொண்டிருந்தன.

கயிற்றினால் சுட்டி வந்திருந்தால் கைகளுக்கு எவ்வளவு வேதனை? புடவைப் பட்டியின் புண்ணியம் சுமப்பதற்கு இலகுவாக இருந்தது. இது மனைவியின் கைங்கரியம். அவளை நினைக்கும் போது குப்பென்று உள்ளத்தில் நன்றி நிறைந்தது. குடும்ப நலன் கருதி அவள் எடுக்கும் முயற்சிகளை நினைக்கும் போது மனசுக்குள் ஓர் உற்சாகத் தென்றல்.

அவளும் அவரது பாடசாலையின் உதவி ஆசிரியைதான்!

எதிரே வந்த மோட்டார் வாகனத்தில் மோதப் போனவர் சுதாகரித்து நின்றார். அதனை ஓட்டி வந்தவர் நன்கு அறிமுகமான ஒரு பாடசாலை அதிபர். பியசேனவைப் பார்த்து ஓர் அறிமுகப் புன்னகையை சிந்தினார்.

சந்தேகமேயில்லை. இந்த ஆள் கூட நிச்சயமாக நான் போகும் அதே இடத்திற்குத்தான் போகிறாராக்கும். இவரது வண்டிக்குள் சும்மாவா... நல்ல நல்ல 'ஐட்டம்' எல்லாம் இருக்கும்...?

லேசாக ஒரு பொறாமையோ... எரிச்சலோ... ஓர் உணர்வு அவரைத் தொற்றியது. பார்வையை வேறு பக்கமாய்த் திருப்பிக் கொண்டார்.

பென்னாம் பெரிய கடதாசிப் பெட்டியொன்றை ஒரு பையன் தூக்கி வர, இன்னொரு அதிபர் முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

இந்த பெட்டிக்குள்ள என்ன இருக்கும்... பார்சல் கூட பெரிது... எதைத்தான் கொண்டு போவாரோ தெரியல்ல... பரவாயில்ல... யார் எதைக் கொண்டு போனாலும் எனக்கென்ன... என்னோட தயிர்ச்சட்டிகளுக்கு முன்னால் எல்லாம் தூசு... சும்மாவா இது ஓரிஜினல் சுட்டித் தயிர்... இதைப்பார்த்ததும் பெரியவர் அப்படியே பூரித்துப் போவார். கிராமத்துத் தயிர் என்றாலேயே அலாதிதான்.

தன்னுடைய தயிர்ச்சட்டிகளை நினைக்கும் போது பியஸேனவின் விழியோரத்தில் உல்லாசமின்னல் ஒன்று வெட்டியது.

தயிர்ச்சட்டிகளைத் தயாரித்துத் தரும்படி கிராமத்தில் ஒருவருக்கு ஓடர் கொடுத்திருந்தார். அப்படியே வீட்டிற்கும்

ஒன்றை வாங்கினால் தேவலை என்ற எண்ணம் உதித்தாலும் வந்த வேகத்திலேயே அது அமுங்கிக் கொண்டது.

சும்மாவா... ஐந்து ரூபா...?

அவருக்குப் பிள்ளைகள் இருவரும் நினைவுக்கு வந்தார்கள். உயிர் என்றால் அவர்களுக்கு உயிர். ஒரு தடவை பாடசாலையிலிருந்து தமது பிள்ளையை விலக்கி அழைத்துச் செல்ல வந்த கிராமத்து ஆசாமி ஒரு தயிர்ச்சட்டியும் கொண்டு வந்திருந்தார். அதற்காக இரண்டு பிள்ளைகளும் மல்லுக்கட்டியவிதம் இன்று போல ஞாபகம்.

‘சில்லறைச் சாமான்கள் வாங்கவே தடுமாறுகிற லட்சணத்தில தயிர் பாணியோட சாப்பிடுறது லேசப்பட்ட காரியமா... ஏதோ மிச்சம் சொச்சம் இருந்தாலும் பரவாயில்லை’

இது பியசேனவின் வாதம்.

இருவரது சம்பாதிப்பும் சாப்பாட்டுக்கே சரியாகிவிடுகிறது. கடந்த வருடம் ஒரே ஒரு வேட்டியோடு சமாளித்தார்.

‘இந்தாங்க... எனக்கு நான்கு ஸாரிகள் இருக்குறது. இது தலைக்கு மேலே போதும்...’ என்று சொல்லுமளவுக்கு மனைவி பழக்கப்பட்டிருந்தாள்.

அப்படிப்பட்ட உலர்ந்த வாழ்க்கை! அவரைப் பொறுத்தவரை இவை சாசுவாதமான நிகழ்ச்சிகள்!

வெள்ளைசாரிகள் அணிந்த இரண்டு ஆசிரியைகள் ‘விசுக் விசுக்கென’ பாதணிகள் சப்திக்க அவரைக் கடந்து சென்றனர்.

‘இரண்டு பேரும் நான் செல்லும் அதே இடத்திற்குத்தான் போகிறார்கள்... அட்டா என்ன வேகம்.’

வேலை நிறுத்தம் செய்யப் போய் பதவி இழந்த ஆசிரியர்களின் இடத்துக்கு கௌரவ மந்திரியவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆசிரியைகள்தான் அவர்கள்! செய்ந்நன்றி மறவாமை அதி உத்தம செயல் அல்லவா? நிறைவேற்றத்தான் நடையில் அவ்வளவு விரைவு!

வலது கையிலிருந்த தயிர்ச் சட்டிகளை இடது கைக்கு மாற்றினார். வெற்றிலை ஒருவாய் போட்டால் பரவாயில்லை

என்று மனம் அழைத்தது. வெற்றிலை மடிப்பு மூன்று ரூபா! வந்த யோசனை அதே வேகத்தில் பறந்துவிட்டது. நடையைத் துரிதப்படுத்தினார்.

இரண்டு சட்டிகளைச் சுடந்த வண்ணம் தோனி! கலையாலருந்து இறங்கிய ஒரு பாடசாலை அதிபரை பியஸேன கண்டு விட்டார். அவர் மனம் பதறியது.

‘சட்டிக்குள் என்ன இருக்கும்...?’

“என்ன கையில் சட்டிகிட்டி என்று அமார்க்களமாத் தெரியுது...?”

தூண்டிலை மாட்டினார்.

“ஓ... அதுவா கொஞ்சம் மீன் வறுவல் கொண்டு போறன்... அது சரி... எனக்கு ரவுண்ட் கொஞ்சம் வேல இருக்குது... மிஸ்டர் பியஸேன... நீங்க முன்னால போங்க... நான் கொஞ்சம் சுணங்கி வாரன்”

மறுஷன் அவரைக் கத்திரித்துவிட்டு நழுவிவிட்டார். பியசேன நடக்கத் தொடங்கினார்.

மந்திரியவர்களின் வீட்டில் சனம் பங்களாவையே அசைத்துக் கொண்டிருந்தது. முற்றம் பளிச்சென்றிருந்தது. தோட்டத்து வேப்ப மரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான குருவிகள் கிச்சுகிச்சு தாம்பாளம் பாடிக் கொண்டிருந்தன.

அலங்கார வேலைகள் யாவும் நகரத்தின் மகாவித்தியாலயம் ஒன்றினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதனைக் கச்சிதமாக செய்து முடித்த அந்தப் பாடசாலையின் சித்திர ஆசிரியர் மிக விரைவில் சித்திர ஆலோசகராகப் பதவி உயர்வு பெறப் போகிறார் என்று ஒரு கிசு கிசு.

மறுபடியும் அவரது மன ஊஞ்சலில் ஆட்டம்!

ஆறுவருடங்கள் பதில் அதிபராகக் கடமை புரிந்தும் இன்றுவரை அதிபர் தரத்திற்குரிய சம்பளம் இல்லை. இந்த அநீதி குறித்து ஒருதடவை கல்வி அதிகாரியிடம் முறையிட்டார். “உமக்கு எதற்கு வீண் பிரச்சினை? பதில் அதிபர் வேலையவிட்டுத் தள்ளும். அதைப் பொறுப்பேற்க எத்தனையோ பேர் வாயப் பொளந்திட்டு இருக்காங்க...” என்ற பதில் சுடச்சுட வந்தது. அவர்

மூச்சு விடவில்லை. அதிபர் பதவி என்றால் லேசா? சம்பளம் இல்லாவிட்டாலும் என்ன காத்திரம்; மதிப்பு!

மரணச் சடங்குகளில் கலந்து கொள்ளும் போது, “இப்போது... வித்தியாலயத்தின் அதிபர் பியஸேன அவர்கள் பேசுவார்கள்...?” என்று ஒலிபெருக்கி அழைக்கும் போது ஏற்படும் புல்லரிப்பு... சிலிர்ப்பு... அப்பப்பா... யாருக்குக் கிடைக்கும்? அதிபர் தரம் கிட்டாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இதுவே போதும் என்று அப்போதெல்லாம் நினைப்பார். வெறும் ஆசிரியர்களாக இருந்து கொண்டு அதிபர் பதவியைத் தட்டிக் கொண்ட எத்தனையோ பேர் மனதுக்குள் ஊர்வலம் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு சேவைக்காலம் கூடப் போதாது. எப்படியோ பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஹும்... அதெல்லாம் அப்படித்தான்.

சிந்தனைக்குள் சிந்தனை சித்திரவதை செய்தது. நிற்காதவொரு பிராண்டல்.

மந்திரியவர்கள் வீட்டில் இன்று பிரித் வைபவம்; நாளை அன்னதானம். அவரின் மனைவியின் பிறந்த நாள் நாளை!

மும்மணிகளின் ஆசிர்வாதம் மனைவிக்கும், மந்திரியவர்களுக்கும், தேர்தல் தொகுதிக்கும் கிடைப்பதற்கு வழி செய்வதே பிரித் வைபவத்தின் நோக்கம் என வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி பியசேனவுக்கு அனுப்பியிருந்த மடலில் குறிப்பிட்டிருந்தார். தொகுதியிலுள்ள அனைத்துப் பாடசாலைகளுக்கும் இது பற்றி அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. புண்ணிய கருமத்திற்குரிய சகல பொறுப்புக்களையும் மகாவித்தியாலயங்கள் ஏழும் ஏற்றிருந்தன. பொறுப்புக்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் அதிபர்களிடையேதான் எத்தனை இழுபறி!

மத்தளம், ஊதுகுழல் வேலையைப் பொறுப்பெடுக்க இரு அதிபர்களிடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. அதிர்ஷ்ட சீட்டுக் குலுக்கி ஒரு பக்கத்தை சமாதானப்படுத்த வேண்டிய நிலை கல்வி அதிகாரிக்கு ஏற்பட்டது. பாவாடை விரித்தல், தோரணம் கட்டுதல் என்பவற்றைப் பொறுப்பேற்க ஒரு அதிபர் முன் வந்தார். தானும் ஏதாவது ஒரு பொறுப்புக் கேட்டு அழிச்சாட்டியம் பண்ண மனசு துடித்தாலும் இயலாமை கைவிரிக்கவே மௌனமாக நின்றார் பியசேன. மேலே குறிப்பிட்ட அதிபர்கள் கடந்த

நாட்களில் லட்சணக்கணக்கான பெறுமதிவாய்ந்த கட்டிடக் கொந்தரத்துக்களில் தாராளமாகவே சுருட்டிக் கொண்டமை தெரிந்த கதை! எதற்கு வீண் வம்பு. பியசேன அமைதி காத்தார்.

நகரத்தின் கனிஷ்ட பாடசாலை அதிபர் முற்றத்தில் வெண் மணலைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவற்றை ஆசிரியைகள் இருவர் குனிந்து கைகளால் பரப்பிக் கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரம் அவற்றைப் பார்த்த பியசேன மந்திரியவர்களது வீட்டு அடுக்களைப் பக்கமாய் முன்னேறினார்.

மந்திரியவர்களைக் காணோம். அவரது பாரியார் ஒரு தடவை வெளியே எட்டிப்பார்த்து விட்டு உள்ளே மறைந்துவிட்டார். அவளுக்குப் பியசேனை தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

“எங்கே நம்மட மந்திரி துரையை காணோமே...” பியசேன அருகிலிருந்த நபரிடம் மெதுவாகக் கேட்டார். அவர் முறைத்து விட்டு மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டார்.

“எங்கதான் இந்த மனுஷன் தொலைஞ்சாரோ...?” தயிர்ச் சட்டிகள் நான்கையும் சுமந்து கொண்டு அங்கும் இங்கும் நடந்தார்.

“ஸ்... ஸ்... உம்மத்தான் - மந்திரி இருக்காரோ?” இன்னொருத் தரிடம் அதே கேள்வி.

“ஆமா... இருக்கார்...” சாதகமான பதில் வந்தது.

அப்பாடா அது போதும்! பியசேன ஒரு ஆசிரியையிடம் நேரத்தை விசாரித்தார். கிராமத்துக்குச் செல்லும் கடைசி பஸ்ஸுக்கு அரை மணி நேரமே பாக்கி! அவருக்குள் பதற்றம்!

‘மனுஷன் அவசரமாக வெளிய வந்து தொலைக்க வேணாமா... எங்க தான் ஒளிஞ்சாரோ...?’

பியசேன ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தார். நல்லவேளை! மந்திரியவர்கள் உள்ளே இருந்தார். கடந்த தேர்தலில் அவருக்கு எதிராகப் போட்டியிட்ட அபேட்சகருக்காக பணத்தை வாரி இறைத்த ஒரு முதலாளியுடன் சுவாரஸ்யமான பேச்சு! இடையிடையே சிரிப்பு! கடந்த மாதம் அந்த முதலாளி மந்திரியவர் களுக்குக் கொழும்பில் பங்களா வாங்கிக் கொடுத்ததாக காற்று வாக்கில் ஒரு செய்தி. அதெல்லாம் நமக்கெதற்கு?

“யோவ்... உமக்கு மூளை இருக்கா. மருவாதி தெரியாத முண்டம் ஓய் நீர்... என்ன கேவலமான வேல செய்தீர்... இது உமக்கே நல்லா இருக்கா...?”

அங்கே பாய்ந்த ஒரு வாட்டசாட்டமான இளைஞன் பியசேன வின் கழுத்தைப் பிடித்து பின்னால் தள்ளினான்.

தூங்கின கோழி முழித்த மாதிரி சடக்கென்று தலையை உயர்த்தினார் பியசேன.

“மற்றவங்க அறைகள் எட்டிப்பார்க்க உமக்கு வெட்க மாயில்ல... இது யாருக்கிட்ட பழகின பழக்கம் ஐசே...” அவனது கண்கள் தீக்கங்காய் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தன.

பியசேன அங்கும் இங்கும் பார்த்தார். வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. அருகே நின்றவர்களின் கேலிச் சிரிப்பு வேறு! அவர் மிடறு விழுங்கினார். அதுவரை பட்ட சந்தோஷம் வடிந்து போயிற்று.

“வந்து... வந்து... எனக்கு மந்திரி தொரைய சந்திக்கணும்” அவரின் குரல் வெளிவரத் திராணியற்றுத் தத்தளித்தது.

“வந்தும் பொந்தும்... எதுக்காக ஓய் சந்திக்கணும்...” அவரைத் தள்ளிவிட்ட தடியன் எரிச்சலோடு கேட்டான்.

அவன் மந்திரிவீட்டு வேலைக்காரன்.

“இந்தத் தயிர்ச்சட்டிகள்... அவருக்குக் கொடுக்கணும்...”

“ஓ... தயிர்ச்சட்டிகளா... அந்த அறைக்குள்ள போய் வையும். சரி.. சரி.. அத இப்படி தாரும். உம்மோட பெரிய்ய தயிர்ச் சட்டிகள்.... அது சரி... தொரைக்கிட்ட உம்மப்பற்றி எப்படி அறிமுகம் காட்டுறது... சொல்லித் தொலையும்.”

ஏற்கனவே படபடத்த நெஞ்சுக்குள் பந்தயக் குதிரையை ஓட வைத்தான் அவன்.

“நா... நான்.. வந்து... வித்தியாலய...”

சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே அறைக்குள் போய் கதவையும் மூடிக் கொண்டான் பாவி.

உள்ளம் உலைக்களமாய் பற்றி எரிய முற்றத்தில் இறங்கினார். ஒரு மூலையில் பூச்சியாய் ஒடுங்கிக் கொண்டார்.

மந்திரியவர்களிடம் நேரிடையாக தயிர்ச்சட்டிகளை கொடுக்க முடியவில்லையே என்று பெரும் கவலை. அவர் வெளியே வரும் வரை காத்திருந்து கொடுக்கவும் நேரம் போதாது. தாமதித்தால் கடைசி பஸ் கையசைத்துவிடும். விடியும் வரை இங்கேயே அலைய வேண்டி ஏற்படும். அவரது பைக்குள் இருந்த பணமும் அதற்கு சாதகமாக இல்லை.

கேவலம்..... மந்திரி வீட்டு வேலைக்காரன் கழுத்தால் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டான். அவமானம் தாள முடியவில்லை. பட்டப் பகலில்... மற்றவர்களின் முன்னிலையில் என்னமாய் நடந்து கொண்டான். அவருக்கு நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது. இதையெல்லாம் நினைக்கும் போது தலைச்சுற்றல் வேறு!

மீன் சட்டிகளோடு அவரை வழியில் சந்தித்த அந்த அதிபர்-மோட்டார் காரிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

பித்தளைச் செப்பு ஒன்றினை உலக வெற்றிக் கோப்பையை உயரே தூக்கிப் பிடிப்பது போல ஏந்திய வண்ணம் வந்தார். மந்திரியவர்களின் பார்வையில் நிச்சயம் இது விழுந்திருக்கும். நல்ல “மார்க்” கூட வாங்கி விடுவார். நிச்சயம்!

‘ஹும்... என்னைப் பற்றியும்... நான் கொண்டு வந்த தயிர்ச் சட்டிகள் நான்கு பற்றியும் மந்திரியவர்கள் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பே இல்லையே...?’

நெஞ்சைப் பிளந்து வெளியேறியது நெடு மூச்சு!

தொடர்ந்தும் அங்கு நிற்க அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவசரமாக பஸ்ஸை பிடிக்க வேண்டும். இப்போது அவரது ஒரே முடிவு அது தான்!

வெறும் கைகள் கீழ் நோக்க பிரதான பாதையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். அதே நேரம் அவர் செல்ல வேண்டிய கடைசி பஸ் புகையைக் கக்கிவிட்டு பஸ் நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டச் செல்லும் சத்தம் காதுகளில் விழுந்தது.

நாட்டைக்

கட்டியெழுப்புவோம்...!

“ஸேர்... நீங்க எங்களுக்கு இப்படிச் செய்வீங்கன்னு நாங்க கனவுலேம் நினைக்கல்ல... இப்போவெல்லாம் ரீ.வி.யில உயரப் பாய்ந்து பாய்ந்து சிலர் பாடுறாங்களே... யார் அது? அமைச்சர் உங்களுக்கு சம்மாவாவது எங்கள் நினைவுக்கு வந்தாத்தானே...? பழைய பாடகர்களான எங்கள் நீங்க முழுசாகவே மறந்திட்டீங்க... நீங்க இந்தப் பதவிக்கு வர வழி சமைச்சதே நாங்கதான்... மேடைக்கு மேடை தொண்டை கிழியப் பாட்டுப் பாடியது யாரு...? நாங்கதான்... ஆனா இப்போ ஆசைக்காவது எங்கட மூஞ்சிய ரீ.வி.யில காட்டுறாங்களா...? சுனாமிப் பாட்டு... சுனாமிப் பாட்டு என்று சொல்லிச் சொல்லி எங்கேயோ போகிற குரங்குக் கூட்டம் கொஞ்சம் உடம்ப தளுக்கிக் குலுக்கி பாட்டுப்பாடி கழுத்தறுக்கிறானுவள்...”

பிரபல பாடகியான கீதராணி, அமைச்சர் பியதாஸகங்கே அவர்களின் முன்னால், மூச்சுவிடாமல் தனது வயிற்றொரிச்சலைக் கொட்டத் தொடங்கினாள். அமைச்சர் அலட்டிக் கொள்ளாமல், மிகவும் அமைதியோடு அவளைப் பார்த்தார்.

“மிஸ்... இதுக்கெல்லாம் போய் இவ்வளவு கோபம் எடுக்கிறது தப்பு... அது மேலிடத்து உத்தரவு... அதனால்தான் அந்தப் பாடல அவங்களைக் கொண்டு பாடவைச்சன். அதுக்குப் போய் நீங்க குழம்ப வேண்டிய அவசியமே இல்ல... நாங்க இனி வருகிற நாட்கள்ல மக்கள்ல மனசுக்கு ஆறுதல் தருகிற விதத்தில ரெண்டு மூன்று பாடல்கள எடுத்து விடுவம்... இதன் மூலம் அவங்கட

சோகத்தப் போக்க வேணும்... இந்தப் பாடல்களுக்காக மாத்திரம் இருவது லட்சத்த ஒதுக்கி இருக்காங்க... மிஸ் கீதராணி... இந்த வேலய நீங்களே முன் நின்று... பொறுப்பெடுத்துச் செயல்ல இறங்குங்கோ... பாடல்கள் ஒன்று ரெண்டு இயற்றித் தர எனக்கு யோசனை இருக்கு... ஆனா பாருங்கோ... இந்த வேலைகளுக்கு மத்தியில அதுக்கெல்லாம் எனக்கு நேரமாகெடைக்குது...?"

எவரையும் மடக்கி, அமைதிப்படுத்தி பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் அமைச்சர் கங்கே அலாதியான திறமை படைத்தவர். இந்த வல்லமை மாத்திரம் இல்லாவிட்டால் கடந்த நாட்களில் தலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வீட்டிற்குள்ளே பதுங்க வேண்டி நேரிட்டிருக்கும். நிவாரணங்களைப் பங்கிடுதல், பணம் வழங்கல், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல், மீள் கட்டமைப்புப் போன்ற நடவடிக்கைகள் யாவும் அமைச்சரின் கண்காணிப்பின் கீழ் நடக்க வேண்டுமென்பது மேலிடத்து உத்தரவு! இந்தக் கட்டளையினால் சில அமைச்சர்களின் வேண்டாத பார்வைக்கு அமைச்சர் சிக்கினாலும், அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், தன்னால் இயன்ற விதத்தில் மேலிடத்தில் உள்ளவர்களின் மனத்தை வென்று கொண்டு காரியமாற்றுவதில் அமைச்சர் விசேட கரிசனை காட்டினார்.

அன்று காலை வெளியான ஒரு பத்திரிகைச் செய்தியினால் அமைச்சர் சற்று ஆடிப்போனார். மனைவியின் உறவினர்கள் மீது கோபம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது.

"ச்சே... இவனுக்கு ஒரு எழவுமே விளங்குதில்ல... மலத்த தின்றாலும்... ஒடம்புல பூசிக்காம சாப்பிடக் கூட அதுக்குத் திறமையிருக்கணும்..."

அமைச்சர் முணுமுணுத்துக் கொண்டே செய்தியைக் கண்களால் மேய்ந்தார்.

பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காக கட்டப்படவுள்ள வீடுகளின் அடிக்கல் நடும் விழாவுக்கு வந்த முக்கிய பிரமுகர்களுக்கு உபசரிப்பதற்காக வெளிநாடுகளிலிருந்து நிவாரணமாகக் கிடைத்த சீஸ், பிஸ்கட், சொக்லட், முந்திரிப் பருப்பு, தகரத்தில் அடைக்கப் பட்ட குளிர்்பானம் போன்றன பரிமாறப்பட்டதாகவும், அதற்காக சம்பந்தப்பட்ட விடயத்திற்குப் பொறுப்பான அமைச்

சரின் மைத்துனருக்கு பணம் செலுத்தப்பட்டுள்ளதாகவும் அந்தச் செய்தி கூறியது.

இந்தச் செய்தியை யார் எழுதியிருக்கக் கூடும் என்று துருவி ஆராய அமைச்சர் முடிவு எடுத்தார். எதற்கும் அவசரப்படுவது புத்தியல்ல என்று மனம் எச்சரித்தது.

“இந்தப் பத்திரிகைப் பசங்கள் மடக்குற விதம் எனக்கா தெரியாது” தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டே செயலாளர் முதுகுமாரணவைப் பார்த்தார்.

“தினஜய பேப்பர்காரனோட ‘லைன’ எடுத்துத் தாங்க” என்றார்.

மிக விரைவில் தொடர்பு கிட்டியது.

“என்ன... தினஜய ஆசிரியரா... சௌக்கியமா இருக்கிறீங்களா... உங்களுக்கு நன்றி சொல்லத்தான் எடுத்தன்... எனது அமைச்சு என்றாலும் எனக்கே தெரியாத தில்லுமுல்லுகள அம்பலத்துக்கு கொண்டு வந்தீங்களே அதுக்குத் தான்... இங்க பாருங்க ஐசே... எனக்கு இதைப் பற்றி கடுகுமணியாவது தெரியாதுன்னா நம்புங்க... என்னைச் சுற்றியுள்ளவங்க சந்தர்ப்பத்தில பிரயோசனம் எடுக்கப் பார்க்குறாங்க... யார் என்றாலும் பரவாயில்ல... எனது மச்சான் ஆகட்டும்... மனைவி ஆகட்டும். இது மாதிரி கேடு கெட்ட வேல செஞ்சா சும்மா விட மாட்டன். உடனடியா நடவடிக்கை எடுத்து அதைப் பற்றித் தேடுவன்... செய்தியை வாசித்தவுட னேயே என்ன செய்ய வேணும் என்று செயலாளருக்கு அறிவிச் சிட்டன். அந்த துணிச்சலான செய்திக்கு எனது பாராட்டுக்கள்... அதுசரி செய்தியை எழுதிய அந்த முதுகெலும்புள்ள ஆசாமி யாரு... பார்க்கணும் போல இருக்கு. ஆள எனக்கிட்ட அனுப்புங்கோ... அதோட ஒரு விஷயம்... எதிர்வரும் நாட்கள்ல, ‘நாங்கள் தீபங்களாவோம்’ என்று ஒரு வேலைத் திட்டத்தத் தொடங்க இருக்கிறன். பாதிக்கப்பட்டவர்களை மீண்டும் தட்டி எழுப்பும் அருமையான திட்டம். இதுபற்றி பொது மக்களும் அறியணும். உங்கட ஆளுக்கு விபரமாப் பத்திரிகையில எழுதச் சொல்லுங்கோ... அப்போ உங்களுக்கு கடவுள் துணை, புத்த பெருமானோட பாதுகாப்பு, வைக்கிறன்.”

மனைவிக்கும், அவளது உறவினர்களுக்கும் இதைவிட ஜாக்கிரதையாக, விஷயம் வெளியில் ஒழுகாமல் வேலைசெய்ய அறிவுறுத்த வேண்டுமென, ரிஸீவரை வைக்கும் போதே நினைத்துக் கொண்டார்.

அமைச்சர் பியதாஸ கங்கே அவர்களுக்கு இத்தினங்களில் ஓய்வு ஒழிச்சலே இல்லாத வேலை! நிம்மதி துளியும் கிடையாது. இந்தியாவிலிருந்து கிடைத்த இயந்திரம் மூலம் சீமெந்துக்கல் உற்பத்தி செய்யும் நிலையத்தைத் திறந்து வைக்கும் விழா இன்று காலைதான் ஆரம்பமானது. அமைச்சர் கங்கே முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்து. ஆயாசத்தோடு முதலாவது சீமெந்துக்கல்லை வெட்டினார். தொலைக்காட்சி 'கெமரா' தன் பக்கம் திருப்பப் பட்டிருப்பதை உணர்ந்ததும், முகத்திற்கு சிரமத்துடன் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டார்.

அதையடுத்து மரணித்தவர்கள் சிலரின் குடும்பங்களுக்கு மரண அத்தாட்சிப் பத்திரம் வழங்குவதற்காகப் பிரதேசச் செயலகத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். தன்னால் போக முடியாத இடங்களுக்கெல்லாம் தனது அதிகாரிகளை அனுப்ப வழி பார்த்துக் கொண்டார். பாதிக்கப்பட்டவர்களுடன் பணி புரிவது இலேசப்பட்ட காரியமா என்ன...?

நேற்றுக் கூட அகதி முகாம் ஒன்றைப் பார்வையிடச் சென்ற அமைச்சரின் செயலாளரையும், இன்னும் சில அதிகாரிகளையும் அங்குள்ளவர்கள் ஓடோட விரட்டி விட்டார்கள்.

"எங்கே அமைச்சர்...? இங்கே எங்களுக்குத் தருகின்ற குழைந்த சோற்றை ஊட்ட அவரை அழைத்து வா..." என்று கோஷம் எழுப்பி, சோற்றுப் பீங்கான்களை தரையில் அறைந்து, நொறுக்கிப் பெருங் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள்.

எந்தவொரு விடயத்திற்கும் பதட்டம் கூடாது; நிதானம் தேவை என்பது அமைச்சர் கங்கே அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. நிவாரணமாகக் கிடைத்த பொருட்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் கொண்டு தானே அங்கு போகத் தீர்மானித்தார்.

பொறுப்பாக நியமித்த ஆட்கள் விட்ட தவறுதான் இதற்கெல்லாம் காரணம். ஒவ்வொருத்தனும் தன்னுடைய மடியைப் பெருக்க முயற்சிக்கின்றானே ஒழிய, கிடைத்ததில்

கொஞ்சமாவது மற்றவருக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கிடையாது. நேற்று நகர சபை மண்டபத்தில் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்ளச் சென்றபோது அந்த உண்மையை உறுதியாகவே கண்டார். வேறு நாட்களில் நகர சபையில் நடைபெறும் ஏதாவது ஒரு கூட்டத்திற்குச் சென்றால், அங்குள்ள ஊழியர்கள் அவரைச் சுற்றி வளைத்துக் கொள்வார்கள். தங்களுடைய குறைபாட்டை முன்மொழிந்து மூக்கால் அழுவார்கள். இப்பொழுதெல்லாம் இந்த ஊழியர்களின் முகத்தில் சோகத்தையே காண முடியவில்லை. அலாதியான பிரகாசம். பல மடங்கு மகிழ்ச்சியுடன் செயற்படுகின்றார்கள். வாய் காது வரையில் கிழிய முகம் நிறையச் சிரிப்பு. இவ்வாறான ஒரு 'கற்பகத்தரு' ஒருபோதும் அவர்களுக்கு இறங்கியதில்லை.

கூரை முட்டும்வரை அடுக்கப்பட்டிருந்த அரிசி மூடைகள், சீஸ், ரின் உணவு, பிஸ்கட் வகையறாக்கள், மருந்துச் சாமான்கள், ஆடைகள், பாதணிகள். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் உப்புக் கட்டியிலிருந்து எல்லாமே கிடந்தன. ஆடையணிகள், கீழாடைகள் முதல் தொப்பி வரையில் இருந்தன. எவரது கட்டுப்பாடும் அங்கு இருக்கவில்லை. அனுமதியும் அவசியப்பட வில்லை. உயர் அதிகாரிகள் தொட்டுக் கீழ்மட்ட ஊழியர்கள் வரை பொருட்களின் கைமாற்றம் அபாரமாய் நிகழ்ந்தது. மற்றவர்களுக்கும் பங்கிட்டு, சமாளித்துச் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லாமை தான் அவர்களிடையே காணப்பட்ட பாரிய தவறாகும்.

'சீஸ்' பக்கெட் பத்து பன்னிரண்டை எடுத்துச் சென்றால், அகதி முகாமுக்குள் இருக்கின்ற அத்தனை பேருக்கும் பகிர்ந்தளிக்க முடியும். "எங்களுக்கும் 'சீஸ்' கிடைத்தது" என்று சொல்வார்களே தவிர, 'சீஸ்' துண்டின் நீள அகல பரிமாணம் பற்றி வாதிக்க வரவே மாட்டார்கள்.

"ச்சே...மூளையைப் பயன்படுத்தி ஒரு வேல செய்ய எங்கடவனுக்குத் தெரிஞ்சாத்தானே... அதுதான் அகதிகளுக்கு கிட்ட வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளுறானுவள்..."

அமைச்சர் கங்கே ஒருவாய் விஸ்கியை பருகி விட்டு முந்திரிப் பருப்பைக் கொறிக்கலானார்.

அனர்த்தம் ஏற்பட்டு இப்போது நாலு மாதங்கள் கடந்து விட்டன. பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காகக் கட்டப்படும் வீட்டுத் திட்டத்தினால், அமைச்சர் கட்டிக் கொண்டு செல்லும் அவரது சொந்த வீட்டு வேலை தாமதித்துக் கொண்டே போனது. வீட்டுத் திட்டத்தை ஒப்படைத்திருந்த குணசேகர தனது சொந்த வேலை போல் அமைச்சரின் வீட்டு வேலையை முடித்துத் தருவதாக வாக்களித்திருந்ததால் மனதிற்கு அலாதியான நிம்மதி.

முன்பு தயாரித்திருந்த வீட்டுப் 'ப்ளானை' சற்று வித்தியாசப் படுத்தி, 'ஸ்விமிங் ஃபூலை' இன்னும் சற்று விசாலமாக்கி, அதற்கருகில் 'விஸ்கி பார்' ஒன்றையும் அமைத்து, வீட்டிற்கு கூடுதலாக இன்னும் இரண்டு அறைகளைச் சேர்த்துத் தெரிகின்ற மாதிரியான தோற்றத்தை 'கம்பியூட்டரில்' பெற்று குணசேகர காட்டிய போது, அபாரம் என்று அமைச்சர் பூரித்துச் சிலிர்த்துப் போனார்.

மகளின் திருமண வைபவத்தினால் கடந்த வாரம் பொது நிகழ்வுகளில் அமைச்சரால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. குடும்ப விவகாரங்களுக்குத் தானும் சிறிதளவாவது ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். அதைவிட, கடந்த நாட்களில் தன்னோடு சேர்ந்து மகளும் மனைவியும் பட்ட சிரமத்தினை அமைச்சர் யோசனை செய்து பார்த்தார். பாதிக்கப்பட்டவர்களின் விபரங்களைச் சேகரிப்பது முதல், பல நடவடிக்கைகளை ஓடிப் பாய்ந்து அர்ப்பணிப்புடன் மகளும், மனைவியும் முன்னின்று செய்தனர். அதனால் அமைச்சர் செய்ய வேண்டிய அதிக பொறுப்புக்கள் அவர்களின் கண்காணிப்பின் கீழேயே நடைபெற்றன.

மனைவியிடம் ஆளுமையும், சிறந்த நிர்வாகத் திறமையும் மின்னி நின்றதைக் கடந்த நாட்களில் அமைச்சர் நன்றாகவே புரிந்து கொண்டார். நிவாரணப் பொருட்கள் அனைத்தும் மனைவியின் கண்காணிப்பின் கீழேயே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. சில நாடுகளிலிருந்து கிடைத்த 'பாஸ்மதி' அரிசி மூடைகளை வீணாக்க மனைவி இடமளிக்கவில்லை. அவசரத் தேவைக்கு சமைக்க முடியாத அரிசியாக அது இருந்ததால், அனைத்து மூடைகளையும் மொத்த விற்பனைக் கடையொன்றுக்குக் கொடுத்து, பணமாக்கி வங்கியில் இட்டாள். எதிர்காலத்தில்

நிவாரணம் தேவைப் பட்டால் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற மனைவியின் தீர்க்க தரிசனப் புத்தியை மனத்துள் மெச்சிக் கொண்டார்.

அனர்த்தம் நடைபெற முன்பு, தனது மகளுக்கு தொண்ணூறு இலட்சம் பெறுமதியான வீடொன்றையே சீதனமாக வழங்க அமைச்சர் தீர்மானித்திருந்தார். அனர்த்த வேளையின் போது களத்தில் இறங்கி அவள் செயற்பட்ட தன்மையை நினைவு கூர்ந்து, அவள் செய்த சேவைக்கு நன்றிக் கடன் செலுத்துவது போலப் “பான்ஸ் ப்ளேஸில்” இருநூறு லட்சம் பெறுமதியான வீடொன்றை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

நிவாரண உதவி வழங்குவதில் பெரும் ஒழுங்கீனங்கள், முறைகேடுகள் நிலவுவதாகச் சிலர் மேலிடத்திற்கு அறிவித்திருந்தனர். உடனடியாக கொழும்புக்கு வரும்படி தனக்குக் கிடைத்த உத்தரவினால் அமைச்சர் பதறியடித்துக் கொண்டு பறந்தார். முறைப்பாடுகள் விசாரணைக்கு வந்தபோது, அமைச்சர் அங்கே நிகழ்த்திய உணர்வுபூர்வமான உரையினால் சகலரும் கலங்கிப் போனார்கள்.

“மெடம்... உங்களிடம் முதல்வ ஒரு விஷயம் சொல்லணும்... நீரிழிவு, ப்ரஸர் ரெண்டுமே எனக்கு இருக்குது. இந்த அனர்த்தம் ஏற்பட்ட பிறகு இன்று வரையில் டொக்டர்கிட்டப் போய் மருந்து சொட்டும் எடுக்கல்ல... எனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை... உடல் நலக்குறைவு... எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கம் வெச்சிட்டுத்தான் வேலையில் இறங்கினன். எனக்குக் கீழே உள்ள அதிகாரிகள் என்னமாய்க் கஷ்டப்படுகிறார்கள் தெரியுமா... பாதிக்கப்பட்ட மக்களோடு மக்களாய் வேலை செய்வது லேசு பட்ட காரியமல்ல. ஒரு நாள் ஒன்றரை நாள் கழிந்த பிறகுதான், ‘மெடமு’க்கு என்றாலும் அவர்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்... இதுதான் அங்கே இருக்கிற பெரும் பிரச்சினை... ஒரு முகாமுக்குத் தேநீரோடு ‘கேக்’கைக் கொடுத்துட்டு, அடுத்த முகாமுக்கு பிஸ்கட்டைக் கொடுத்தா அங்கேயும் பெரிய பிரச்சினை. “எங்களுக்குச் சரியான முறையில் நிவாரணம் கெடைக்கல்ல, கவனிப்பே இல்லை” என்று கூப்பாடு போடுவாங்க. இப்போ பாருங்க... கடற்கரைய அண்டி உள்ள மக்களுக்கு இருந்ததை விட நல்ல வசதி வாய்ப்புக்கள் செய்து கொடுத்திருக்கிறம்.

முன்பெல்லாம் இந்த சனங்க மலசலகூடம் செல்றதுன்னா பழைய தகரப் பேணியில்தான் தண்ணீர் எடுத்துப் போவாங்க... நான் முன்வந்து ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் 'ப்ளாஸ்டிக்' வாளி எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறேன். அதைப் பற்றியெல்லாம் சொல்ல ஒருத்தரும் இல்ல... ஒரு திட்டத் தோடுதான் நாங்க வேல செய்றம். நிவாரணமாகக் கிடைத்த எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் ஒரேடியாக அள்ளிக் கொடுத்தா... பிறகு தேவைப்பட்டா என்ன செய்றது...? எங்களுக்கு எந்த நாளும் வானத்த பார்த்துக்கிட்டு, வெளிநாடுகளிலிருந்து வருகிற உதவிகள் எதிர் பார்த்துகிட்டு இருக்க முடியாது... மெடம்... நாங்க தூர நோக்கோடு... அறிவோடு செயற்பட வேணும்... பரவாயில்ல மெடம்... இந்த நிவாரணப் பொறுப்ப விருப்பமான ஒருத்தருக்கு ஒப்படையுங்க. என்னால தடையில்ல. எனக்கும் இந்த விடயம் சம்பந்தமா வேலை செய்து போதும் போதுமென்றாகி விட்டது. எவ்வளவு செய்தாலும் நல்ல பேர் மாத்திரம் கிடைக்கவே கிடைக்காது..."

அமைச்சர் தனது பேச்சின் கடைசிப் பகுதியை மிகவும் விரக்தி ஏற்படும் தோரணையில், பெருமூச்சோடு முடிப்பதற்கு வழி பார்த்துக் கொண்டார்.

இனிவரும் நாட்களிலும் பணம் வழங்கல், நிவாரணப் பொருள் பகிர்வு, மீள்கட்டமைப்பு உள்ளிட்ட அனைத்து அலுவல்களையும் அமைச்சர் கங்கே அவர்கள்தான் தொடர்ந்தும் பொறுப்பேற்று செய்ய வேண்டுமென மேலிடம் உத்தரவு பிறப்பித்தது.

அனர்த்தம் முடிந்து எட்டு மாதங்களாகி விட்டன.

இந்தக் கால எல்லைக்குள் பாதிக்கப்பட்ட அனைவருக்கும் வீடுகள் கட்டி முடிக்க முடிந்தமை அமைச்சருக்குக் கிடைத் மாபெரும் வெற்றி என்று பலரும் பேசிக் கொண்டார்கள். கொந்தராததை ஒப்படைத்த குழுவின் அபரிமிதமான திறமையே வீட்டுத் திட்டம் வேகமாக முடியக் காரணம் என்பதை ஏற்றுக் கொண்ட அமைச்சர், அவர்களுக்கு தனது செலவில் இராப்போசன விருந்தளிக்க முடிவு செய்தார். அன்றைய தினம் அமைச்சரின் பிறந்த தினமும் வந்து வாய்த்தது சிறப்பம்சமாகும்.

வீடு கட்டுந் திட்டத்தின் பிரதான கொந்தராத்துக்காரர்களான குணசேகர, எஸ்டன், சமரதிவாகர உட்பட அமைச்சருக்கு நெருக்கமான பலரும் உபசாரத்தில் கலந்து கொண்டனர். ஏனைய பிரதேசங்களை விட முன்பதாக வீடுகள் கட்டி முடிந்தமை அமைச்சரின் சாதனை என்று ஆளுக்காள் புகழ்த் தொடங்கி னார்கள்.

விஸ்கிக் கிளாஸூக்கு சோடாவை வார்த்துக் கொண்டே குணசேகர அமைச்சரின் தூர நோக்கைப் பற்றி விமர்சிக்கத் தொடங்கினார்.

“உண்மையிலேயே அமைச்சர் எதைச் சொன்னாலும் அது சரியாகத்தான் இருக்கும். கடந்த நாட்கள்ல ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களினால அதிகமானவங்க தண்ணீரில மூழ்கி இறக்கல்ல. மதிற் சுவர்களுக்கும், கூரைகளுக்கும் அடிப்பட்டுத் தான் செத்தாங்க. பரம்பரை பரம்பரையாக வாழலாம் என்ற நெனப்புல தடித்த சுவர்கள் கட்டி, மிகப் பாரமான பலகைகள கூரையில வெச்சி வீடுகள் கட்டினாங்க... கடைசியில பரம்பரைக் கணக்கில வாழ நெனச்சவங்க அவற்றுக்கே அடிப்பட்டு இறந்தாங்க. எதிர்காலங்கள்ல இது போன்ற அனர்த்தங்கள் ஏற்பட்டால் இறப்பு வீதம் குறைய பாரமில்லாத சின்னஞ்சிறு வீடுகள்தான் கட்ட வேணும் என்று அமைச்சர் தகுந்த ஆலோசனை சொன்னார். எங்கட நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் ஒற்றைச் செங்கற்கள் கொண்டு கட்டப்படுகின்ற வீடுகள்தான் அதிக நாட்களுக்கு நின்று பிடிக்கும்.”

மதுபானம் அருந்தாத சமரதிவாகர சோடா நீரினால் உதடுகளை நனைத்தபடியே அதனை ஆமோதித்தார்.

“ஆமாம்... ஆமாம்... இன்று ஜப்பானப் பாருங்கோ... அங்கு அதிகமானவங்க பலகையால வீட கட்டியிருக்காங்க... என்ன, ஜப்பான்காரனுக்குப் பணத்துக்காப் பஞ்சம்? அனர்த்தம் ஏற்பட்டா முகங்கொடுக்க நாங்க அந்த மாதிரி நுணுக்கங்கள முன்மாதிரியா எடுத்துக்கணும்.”

“ஸேர்... வீட்டுத் திட்டத்திற்கு உதவி செய்த நாடுகளின் துயுவர்களை வீடு குடிபுகு விழாவுக்குக் கட்டாயம் அழைக்கணும்.”

அனுபவத்தில் பூச்சியமான, அவசரமாக ஒரு விடயத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியாத, அனர்த்தத்தின் பின் இரும்புக் கடை ஒன்றை புதிதாகத் திறந்துள்ள அமைச்சரின் உறவுமுறைப் பையன் ஒருவன் வாயைத் திறந்தான். அவனது கோரிக்கையில் அமைச்சர் குழம்பிப் போனார்.

“விசர் கத கதைக்க வேணாம்... வீடுகள் கட்ட இவ்வளவு உதவி செஞ்சவங்களுக்கு நாங்க ஏன் திரும்பத் திரும்ப தொந்தரவு கொடுக்கணும்... ரொம்ப அழகாப் புகைப்படம் கொஞ்சம் பிடித்து சிறிசா புத்தகம் ஒன்றையும் அச்சடித்து சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளுக்கு அனுப்புவோம். இது சம்பந்தமான பொறுப்பினை ஏற்கனவே நம்பிக்கை வாய்ந்த ஒருத்தருக்கிட்ட நான் ஒப்படைச்சிட்டன்.”

அமைச்சரின் பதிலினால் அனைவரும் வியந்து போனார்கள்.

“ஆகா... அமைச்சர்ட மூளதான் மூள...”

வீடு குடி புகும் வைபவம் மிகக் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. கவர்ச்சிகரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த மேடையில் பாடகர்கள், பாடகிகள் ஒன்றிணைந்து ‘சுனாமி எழுச்சி கீதம்’ இசைத்தார்கள். மேடைக்கும், பாடகர்களுக்கும் மாத்திரம் இலட்சக் கணக்கில் செலவழிக்கப்பட்டிருந்தது. என்றாலும் இந்த இனிமையான பாடலைக் கேட்கும் பொழுது, செலவழித்த இலட்சக் கணக்குகள் வீண்போகவில்லை என அமைச்சர் நினைத்தார். பெறுமதியான பாடலை நாட்டு மக்களுக்குத் தரமுடிந்ததே என்று குதூகலித்தார். பாடலின் இறுதி வரிகளைப் பாடும் பொழுது பாடகர்கள் மனதைக் கவரும் விதமாக இசைவாக அசைந்தபடி, ஓர விழிப் பார்வையால் தன்னை நோக்கியபடி, அசைந்த விதம் அமைச்சர் கங்கேயின் உள்ளத்தில் நிலையாக எதிரொலித்து, மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பொங்கிப் பிரவசித்தது.

“எங்கள் மண்ணின் பிதா
போன்றவரே - என்றும்
சிரகக்கு நிழல் தந்தவரே
தங்குமிடம் தந்து காத்தவரே -
உங்களுக்கு
புத்தர் கருணை காட்டுவாராக”

பாடலுக்கிடையில் சிறிய கோவணத்துணியோடு மேடைக்கு ஓடிவந்த கலைஞர் விஜேவன்ன மனத்தைத் தொடும் மனோரம்மியமான நடனத்தைத் தந்தார். அவரோடு சேர்ந்து மெல்லிய சேலை அணிந்து அவரது பெண் நடனக் குழுவினர் ஆடிய ஆட்டத்தை அமைச்சர் வெகுவாக ரசித்தார்.

கோழிக்கூடு, பக்கிஸ் பெட்டி போன்றவற்றுக்கு உவமித்து, வீடுகளைப் பற்றி அரசுக்கு விரோதமாகப் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதியோருக்குச் சாட்டையடி போல, அரசு பத்திரிகைகளில் வீடுகளின் புகைப்படங்கள் பிரமாதமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தன. வெளியே காணப்பட்ட போகன்விலா பூச்செடிகள், வானவில் வர்ணத்தில் தொங்க விடப்பட்டிருந்த கதவுத் திரைச்சீலைகள், வாசலின் நடுவே தென்பட்ட அலங்கார வேலைப்பாடுகளையுடைய 'ப்ளாஸ்டிக்' நாற்காலிகள் வீடுகளை விடப் பெரிதாக அந்தப் புகைப்படங்களில் காட்சியளித்தன.

செலவழிக்கப்பட்ட பணத்திற்கு ஒப்பான பெறுமதி வீடுகளுக்கு இல்லை என்ற 'குசுகுசு' பரவலாக எழுந்தபோது, வெகு அலங்காரம் வீடுகளின் பெறுமதியை பத்து மடங்கு அதிகரித்துக் காட்டுவதாக வீட்டுத் திட்டத்தின் அலங்கார வேலைப் பொறுப்பாளர் பத்மகுமார வாய்ப்பந்தல் விரித்தார்.

பேரழிவை நிகழ்த்திய சனாமியை தான் நாட்டின் உயர்வுக்கு வழிகாட்ட வந்த பேரொளி தீபமாகவும், நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார, இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க வந்த ஆசீர்வாதமாகவும் காண்பதாகவும் அமைச்சர் தனது அபூர்வமான சொற்பொழிவில் சுட்டிக் காட்டினார்.

நாளை பிறக்கப் போகும் 2006 புத்தாண்டு முதலாந் திகதியிலேயே தனது புதுமனையில் குடிபுக அமைச்சர் திட்டமிட்டிருந்தார். அன்றைய தினம் எந்தவித உத்தியோகபூர்வ வைபவங்களிலும் கலந்து கொள்வதில்லையென முடிவு செய்தாலும், புறாக்களை விடுதலை செய்து, புத்தாண்டுக்கு ஆசிக் கூற பன்சாலையில் நாளை காலை ஏற்பாடு செய்திருந்த சமயக்

கிரியைகளில் மாத்திரம் கலந்து கொள்வதென அமைச்சர் தீர்மானித்தார்.

வீட்டு உப்பரிகையில் சொகுசான நாற்காலியில் சாய்ந்த அமைச்சரின் சிந்தனை கடந்த வருட நிகழ்வுகளை அசை போடத் தொடங்கியது.

கடந்த டிசம்பரில் ஏற்பட்ட அனர்த்தத்தோடு ஆரம்பமான பலவித சம்பவங்கள், காரணகாரியங்கள் அமைச்சர் அவையில் உள்ள சிலருக்கு எரிச்சலை ஊட்டினாலும், ஒருவராவது அவரோடு நேரடியாக மோத வரவில்லை. அவர்களது எல்லாத் தேவைகளுக்கும் எந்தவித சினுங்கலுமின்றி முன்வந்து கரிசனையோடு உதவிசெய்தமையே காரணமாகும்.

வீட்டுத் திட்டத்திற்குத் தேவையான காணியை வாங்கும் போது அமைச்சர்களினதும், அவர்களது உறவினர்களதும், தனது அதிகாரிகளதும் காணிகளை மிகவும் நியாயமான விலைக்கு மதிப்பீடு செய்ய வேண்டுமென சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கியது அமைச்சர் கங்கேதான் என்பதை அவர்கள் நன்கறிவார்கள்.

சுனாமியால் பெற்றோர்களை இழந்த பதினைந்து, பதினாறு வருட சிறுவர் சிறுமியரைச் சொந்தப் பிள்ளைகள் போல வளர்ப்பவர்கள் என்று உறுதி கூறிவிட்டு அமைச்சர்களின் மனைவிமாருக்கும், அவர்களின் உறவினர்களுக்கும் ஏதோ புண்ணிய கருமத்திற்கு பங்களிப்புச் செய்தது போல பெற்றுக் கொடுத்தவர் அமைச்சர் கங்கேதான்.

ஒரு வருடத்திற்குள் பாதைகள் அமைத்து, வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்து அவர் செய்த சேவை சாமானியப்பட்ட விவகாரமா என்ன?

சில வர்த்தகர்கள் ஒருவரை மிஞ்சி மற்றவர் பாதிக்கப் பட்டோருக்கு உதவ பணமாக, காசோலையாக உதவி செய்தாலும், அந்தப் பணத்தை அநியாயமாக வீணாக்க அமைச்சர் இடமளிக்கவில்லை. அமைச்சரின் பெயரிலேயே புதுக் கணக்கு ஒன்றை ஆரம்பித்து அப்பணத்தை வைப்பில் இட்டார். பிறநாட்டிலிருந்து கிடைத்த நிவாரணங்கள் முடிந்த பிறகு,

வைப்பிலுள்ளதை பயன்படுத்தும் நல்ல நோக்கிலாகும். கிடைத்த பண உதவிகளில் நூற்றுக்குப் பத்து வீதமாவது பாதிக்கப்பட்டவர்களின் நலன் கருதி பயன்படுத்தப்படவில்லை என்று பலரும் பெரிதாகக் கொக்கரித்தாலும், அமைச்சர் அவற்றைத் துட்டுக்கும் பொருட்படுத்தவில்லை.

சிந்தனையில் மூழ்கிப் போன அமைச்சர் தனது புதிய வீட்டுப் பக்கமாய் போய்வர வேண்டுமென்று திடீரென்று நினைத்தார். நாளை புதுமனை குடிபுகு விழாவுக்கு வருகை தந்திருந்த மகளின், மகளின் குடும்பத்தோடு போக வேண்டுமென்று நினைத்த அமைச்சர் இருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்தார்.

மனதைச் சுண்டி இழுக்கும் ஆடம்பர மாளிகையின் மேல் மாடிக்குப் போய்ச் சுற்றியுள்ள அழகை ரசிக்கத் தொடங்கினார் அமைச்சர். வெளியே முற்ற வெளியில் அமைத்திருந்த நீர்த்தடாகத்தின் அருகே குடும்பத்தவர் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். நாளைய வைபவத்திற்கு மின்குமிழ்களால் சோடனை செய்ய வந்த ஊழியர்கள் கடமையை முடித்து விட்டுப் போயிருந்தார்கள்.

அரசு காலத்துப் பிரமுகர்கள் இது போன்ற மாளிகைகளில்தான் வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்று ஒருகணம் அமைச்சரின் மனம் பெருமிதத்தில் மிதந்தது. வீட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் புகுந்து பார்வையிட்டதும், வீட்டினைப் பொறுப்போடு கட்டி முடித்த குணசேகர மீது வேறு நாட்களை விட நல்ல அபிப்பிராயம் தோன்றியது.

இந்தியாவிலிருந்து கிடைத்த சீமெந்து, மணல், மலேஷியப் பலகை, இங்கிலாந்து இரும்பு எல்லாவற்றையும் பயன்படுத்தி என்ன உறுதியாய் கன கச்சிதமாய் வீட்டைக் கட்டியுள்ளார்கள். குளியலறை கூட, சாதாரணமா என்ன? இத்தாலியிலிருந்து கிடைத்த குளியலறை உபகரணங்கள் ஆங்காங்கே பளிச்சிட்டன. வீட்டுச் சுவர்கள் கூட பிரான்சிலிருந்து கிடைத்த ரப்பர் சாயத்தில் பளபளவென்று மின்னின.

“ஏற்பட்ட அனர்த்தத்தைப் போல எதிர்காலத்திலும் இதே போன்ற கடற்பேரழிவு அல்லது நிலநடுக்கம் ஏற்பட அதிக

வாய்ப்புகள் உண்டு” என்று அமைச்சருக்கு நன்கு அறிமுகமான புவியியல் ஆராய்ச்சி பேராசிரியர் ஒருவர் ஆரூடம் கூறியிருந்தார். அதனால் வீட்டின் சுதவுகள், யன்னல்கள் மிக உறுதியாக அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் நினைத்ததை குணசேகர செயலில் காட்டியிருந்தமை மனதிற்கு நிறைவைத் தந்தது.

திடீரென்று மிக இதமான தென்றல் வீசத் தொடங்கியது. அமைச்சர் இருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து, ‘பெல்கனி’யின் முற்பகுதிக்குச் செல்ல முற்பட்டார். அவரால் முடியவில்லை. மெல்லிதான தலைச்சுற்றல் போல வந்தது. ‘ப்ரஸர்’ கூடி விட்டதோ? என்னவோ? என்று சிந்தித்தபடி, கீழ்ப்பகுதியில் குடும்பத்தினரின் இடத்திற்குச் செல்ல முனைந்த போது ஓலத்தோடு கூடிய பெரும் இடிமுழக்க ஓசை கேட்டது.

காற்றில் சிக்கிய காய்ந்த இலைகளைப் போல மனைவியும், பிள்ளைகளும் கைகளைப் ‘பல்கனி’ இருந்த பக்கமாய் நீட்டியபடி வருவது தெரிந்தது. அவர்கள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுப்பதற்குள் மாளிகையைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த அதி உயரமான மதிற் சுவர்கள் ஒரேயடியாக அவர்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு கீழே சரிந்து விழுந்தன. அடித் தொண்டையினால் மரண ஓலம் எழுப்பிய அமைச்சரின் ஒப்பாரிச் சத்தத்தையும் மீறிக் கொண்டு மாளிகையின் மகா சக்திவாய்ந்த சுவர்கள் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக உடைந்து விழுத் தொடங்கின.

பாரிய மரங்களை, கற்பாறைகளைப் புரட்டிக் கொண்டு ஏற்பட்ட நில நடுக்கம் சில நிமிடங்களில் தணிந்தது. சூழல் அமைதியானது.

அமைச்சர் கங்கேயின் மாளிகை கணப்பொழுதிற்குள் சிதைந்து ஒரு குவியலாகக் காணப்பட்டது. உடம்பிலிருந்து துண்டிக்கப் பட்ட அமைச்சரின் தலை உடைந்திருந்த வீட்டுக் கூரையின் முகட்டுவளையில் தங்கியிருந்தது. இரத்தத்தில் தோய்ந்து விகாரப்பட்டிருந்த முகத்தில் அதிமான பயம் அழுத்தமாய் பதிந்து கிடந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஓர் எழுத்தாளனின் கடைசிப் படைப்பு....!

சோமதேவ தொழிலால் ஆசிரியர் என்றாலும் நல்ல எழுத்தாளர். அவரது நூல்கள் வாசகர்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. அதனால் நல்ல மதிப்பும் அவரைத் தொற்றிக் கொண்டது.

‘சோமதேவ ஸேர் இலக்கியப் பாடத்தை எடுத்தாரென்றா கேட்டுக்கிட்டே இருக்கலாம்... படிப்பிக்கிறதே தனி அலாதி தான்...’ மாணவர்கள் சொல்வார்கள்.

சோமதேவவின் புத்தகங்களை வாசிக்கும் போது அலுப்பே தட்டாது. அவ்வளவு விறுவிறுப்பு. இது வாசகர்களின் கருத்து.

‘நாவலாசிரியர் என்ற வகையில் திரு.சோமதேவ அவர்களிடம் நிறையவே ஆற்றல் தெரிகிறது. குறிப்பாக வரலாற்று நாவல்கள் மிகச் சிறந்தவை என்பது தெளிவு’.

அவை விமர்சகர்களின் மதிப்பீடு.

தொழிலிலிருந்து ஓய்வு பெற்று ஒரு வருடம் கழிவதற்குள் நோயாளி மனைவியும் இறந்து விட்டாள். அவருக்கு இரண்டு பெண்கள். இரண்டு ஆண்கள். இருந்தாலும் மனைவியின் மறைவுக்குப் பிறகுதான் தனித்துவிடப்பட்டதுபோல, எல்லாமே சூன்யமாகிப் போனது போன்ற உணர்வு. அதிலிருந்து விடுபட முழு நேரத்தையும் எழுதுவதிலேயே செலவிட்டார்.

சோமதேவவின் பேட்டிகள் ஓரிரண்டு நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு பத்திரிகைகளில் வெளி வந்தன. அண்மையில் வானொலியில் கூட அவரது 'நேர்காணல்' ஒன்று ஒலிபரப்பானது.

“உங்கள் புத்தகங்களுள் ஒன்றையேனும் நான் வாசித்தது கிடையாது. இந்த நேர்காணல் நடாத்திச் செல்ல அது ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை...”

“வாசிக்காமலேயே விமர்சனம் செய்கிற காலத்தில் புத்தகத்தை வாசிக்காமலேயே கலந்துரையாடல் நடத்துவது அப்படியொன்றும் பெரிய சமாச்சாரமல்ல...”

“உங்களுக்கு எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எப்படிப் பிறந்தது?”

“அதைப்பற்றி எல்லாம் சரியாகக் கூறமுடியாது. பள்ளிப் பருவத்திலேயே நான் நிறைய வாசிப்பன். அந்தப் பழக்கம்தான் என்னை எழுதத் தூண்டியிருக்கும் என்று நம்புகிறேன்”

“அப்போ... இப்போது நீங்கள் பிரபல எழுத்தாளர், அப்படித்தானே...?”

“சேச்சே அப்படியொன்றும் கிடையாது. நான் இன்னும் ஆக்க இலக்கியத் துறையில் அ... ஆ... கற்றுக் கொண்டிருக்கும் கற்றுக்குட்டி. அவ்வளவுதான்.”

“இப்போது உங்களுக்கு என்ன வயதிருக்கும்...”

“எழுபது...”

“உங்கள் புதுப்படைப்பைப் பற்றி அறிய நேயர்கள் நிச்சயமாக விரும்புவார்கள்... உண்மையிலேயே நானும் அதைப் பற்றி அறியத் துடிக்கின்றேன். என்ன சொல்றீங்க...?”

“என்னுடைய ஒரு புத்தகத்தைக் கூட வாசிக்காத நீங்கள் புதிய புத்தகம் பற்றி அறியத் துடிப்பது பெரும் வியப்பாக இருக்கிறது. எது எப்படிப் போனாலும் நான் இளவரசன் துட்டகைமுனுவின் பாத்திரத்தை மையமாக வைத்து நாவல் ஒன்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

“எழுத்தாளர் என்ற வகையில் ஏதேனும் இலக்கிய அமைப்புக்களை உருவாக்கும் உத்தேசங்கள் இருக்கிறதா?”

“பணம், பட்டம், பதவி எதையும் எதிர்பார்த்து நான் இத் துறையில் இறங்கவில்லை.”

இதுபோன்ற கலந்துரையாடல்கள் வெறும் வெற்று வேலை என்பது அவரது கருத்து. தன்னுடைய படைப்புக்களைத் தத்ரூபமாகத் தருவதிலேயே அக்கறை காட்டினார். பல நாட்கள் சிரமப் பட்டு தன்னுடைய புதிய நாவலை எழுதி முடித்தார்.

ஒரு நாவலை எழுதி முடித்ததும், நெருங்கியவர்களிடம் வாசித்துக் காட்டி அபிப்பிராயம் கேட்பது சோமதேவவின் வழக்கம். கேட்போர் கதையை உன்னிப்பாக அவதானிப்பது போலத் தோன்றினால் அவருக்கு ஆர்வம் சூடு பிடிக்கும். அவர்களைப் பார்த்து மனத்திலிருப்பதைக் கேட்டு விடுவார்.

“அந்தப் பாத்திரப் பொருத்தம் எப்படி-நன்றாக இருக்குதா?”

“கதையின் நடை எப்படி இருக்குது?”

அவர்கள் சொல்லும் கருத்துக்களை பெருந்தன்மையோடு ஏற்று கதையில் தேவையான திருத்தங்களைச் செய்வார்.

என்றாலும் இப்பொழுது சோமதேவ பெரும் இக்கட்டில் தவித்தார். அவரது கதையைப் பொறுமையாகக் கேட்டு அக்கறையோடு அபிப்பிராயம் தெரிவிக்க எவருமே இல்லை.

முன்பு இப்படி உதவுவோர் மூன்று பேர் இருந்தனர். இருவர் ஆசிரியர்கள். ஒருவர் வெளியிடமொன்றுக்கு மாற்றலாகிச் சென்று விட்டார். மற்றவர் பக்கவாத நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு ஓரிடப்பட்டுக் கிடந்தார். மூன்றாம் நபர் அப் பகுதியின் சுகாதார அதிகாரி. அவரது மகனுக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் தொழில். ஓய்வு பெற்ற சுகாதார அதிகாரியும் மகனோடு போய் ஓட்டிக் கொண்டார்.

இந்த நிலையில் புதிய நாவலை யாரிடம் போய் வாசித்துக் காட்டுவது? நாவலை வாசிக்கும்போது அதைக் கேட்கும் நபருக்கு சிறந்த இலக்கிய உணர்வு இருக்க வேண்டும். வெறும் தலையாட்டி பொம்மைகளிடம் நாவலை வாசித்துக் காட்டுவதால் என்ன பயன்?

அதேவேளை பழைய நண்பர்கள் மூவரையும் விட்டால் ரசனையுள்ள தகுந்த ஒருவரை அயல் பாகங்களில் தேடிப் பிடிப்பதும் கஷ்டம். சோமதேவ நீண்ட நேரம் சிந்தித்தார். எவர்

முன்னிலையிலாவது வாசித்துக் காட்டாவிட்டால் அவரது தலையே வெடித்து விடும். ஆசிரியையான மூத்த மகளை அழைத்தார்.

“மகள்... இப்படிக் கொஞ்சம் வாறீங்களா...?”

“என்ன... அப்பா...?”

“என்னோட நாவல்களை வாசித்துக் காட்டினப்போ கருத்துத் தெரிவிச்ச மூன்று நண்பர்களுமே இல்லாமப் போயிட்டாங்க. அதனால் மக என்னோட புதிய நாவல இப்போ நான் வாசிக்கப் போறன். உன்னிப்பாக கேட்டுக்கிட்டு இருந்து இதில் இருக்கிற நல்லத கெட்டத... குறை நிறைகள் சொல்லணும்...”

“இங்க பாருங்க அப்பா. எனக்கு அதையெல்லாம் கேட்க நேரமா இருக்குது? ஸ்கூல் விட்டு வந்த நேரத்தில் இருந்து படுக்கையில் விழுகிற வரையில் வேல... வேல... டியூஷனுக்கு வார பிள்ளைகளுக்கு படிப்பிச்சுக் குடுக்கணும். சிறிசுகளட பாட வேலைகளைக் கவனிக்கணும். அதோட பாருங்க அனுராதபுர கச்சேரியில் வேல செய்கிற ஐயந்த கூட மாசத்திற்கு ஒரு தடவதான் வீட்டிற்கு வாராரு. முழு வேலையும் என்னோட தலையில்... அதனால்”

அவள் சொல்வதும் உண்மைதான். அதனால் அவளைத் தொந்தரவு செய்வதில் அர்த்தமில்லை.

அடுத்த நாள் பகல் ஒரு மணியிருக்கும் வங்கியொன்றில் எழுத்தராக வேலை செய்யும் மூத்த மகன் நேர காலத்துடன் வந்திருந்தான். அவனது வருகை சோமதேவவின் உள்ளத்தில் உவகையை ஏற்படுத்தியது.

சோமதேவ மகனை அணுகினார்.

“மகன் இண்டைக்கு நீங்க நேரகாலத்தோட வீட்டிற்கு வந்தது நல்லதா போச்சு... நான் என்னோட புதிய நாவல வாசிச்சுக் காட்டுறன். கொஞ்சம் கேட்டுட்டு இருங்க...”

“நான் இண்டைக்கு ‘ஹாப்டே’ லீவு போட்டதே டி.வியில் கிரிக்கெட் மெச் பார்க்கத்தான். அதோட எனக்கு இந்தக் கத... கத்தரிக்கா... எல்லாம் பிடிக்காது... கேட்டுக்கிட்டு இருக்க பொறுமையுமில்ல...”

சரேலென்று மனத்தில் குத்துவது போன்ற வார்த்தைகள். அவர் அமைதியாகக் கீழே பார்த்தபடி அங்கிருந்து நகர்ந்தார்.

சோமதேவவின் மூத்த மகன் திருமணத்திற்கு பிறகு அவருடனேயே தங்கியிருந்தாள். திருமணமான இளையவளோ மஹல்லாவயில் கணவன் வீட்டில் குடியிருந்தாள். நகரத்திலுள்ள பிரபலமான தனியார் நிறுவனமொன்றில் அவளுக்குத் தட்டெழுத்தாளர் வேலை.

நாவலின் கையெழுத்துப் பிரதியை தோற்பையில் திணித்த சோமதேவ, ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலேயே இளைய மகளின் வீட்டை நோக்கிக் கிளம்பிவிட்டார். வந்த காரணத்தை அவளிடம் விளக்கினார். அதைக் கேட்டதும், தான் ஏதோ பெரிய சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டாற் போல தவித்தாள்.

“நான் இண்டைக்கு சாயந்தரம் வீட்டுப் பக்கம் வர நினைச்சிருந்தன். எனக்கு தலைக்குமேல் வேல குவிஞ்சி கிடக்குது. வார கிழம சிலோனுக்கு வாரதாக தயானந்த வேறு அறிவிச்சிருக்காரு. இரண்டு கிழமைக்குள்ள என்னையும் அழைச்சிட்டுப் போகிற யோசனை..... அங்க எனக்கு தொழிலையும் தேடிட்டாரு. அவர் இங்க வந்து நண்பர்களுக்கு பெரிய ‘பார்ட்டி’யும் போடணுமாம். அந்த வேலைகளையும் ஆயத்தப்படுத்தணும். ‘பாஸ்போர்ட்’ வேல வேறு இருக்கு. அதற்கும் நான் தான் ஓடவேணும்...”

அவளிடம் அதற்கு மேலும் பேசுவதில் பயனில்லை. சோமதேவ பிரதியை மீண்டும் பைக்குள் சொருகினார். மகளிடம் விடை பெற்று நடையைக் கட்டினார்.

இளைய மகன் வேலைவிட்டு வந்தால் வீட்டிலேயே இருக்கிறவன். அவளிடம் நாவலை வாசித்துக் காட்ட வேண்டும் என்று இறுதியாய் முடிவு செய்தார். வாய்ப்பான வேளையும் வந்து அமைந்தது. அவளிடம் தனது கருத்தை முன் வைத்தார். அவன் அப்பாவின் முகத்தை வியப்புடன் ஏறிட்டான்.

“அப்பா நீங்க இந்த நாவல்ல எதைப் பற்றி எழுதியிருக்கீங்க...”

கேள்வியில் அதீதமான ஆர்வம் தெரிந்தது. சோமதேவவின் உடம்பு பூராவும் சந்தோஷப் பரபரப்பு.

“நான் துட்டகைமுனுவின் பாத்திரத்தை மையமாக வைத்துத் தான் இந்த நாவலை எழுதியிருக்கன். நான் அந்த பாத்திரத்த

வித்தியாசமான கோணத்தில் காட்ட முயற்சி எடுத்திருக்கிறன். என்னோட எண்ணப்படி பார்த்தால் அது அற்புதமான பாத்திரம்...”

“அப்பா நீங்க சரியான இனவாதி, இனத்துவேஷி.”

“இது என்ன விசர்கத... எங்கட இனத்திற்கு முதுகெலும்பு இல்லாவிட்டாலும் பெயரளவிலாவது இன்று எங்கட இனம் மிஞ்சியிருப்பது துட்டகைமுனுவின் புண்ணியத்தினால்தான். அந்த மகத்தான மனிதனை என்னால் மறக்க முடியாது.”

“அது என்ன இழுவோ எனக்குத் தெரியாது. துட்டகைமுனு பற்றி நான் வேலை செய்கிற என்.ஜீ.ஓவின் தலைவர்ட கருத்தத்தான் சொன்னன். எது எப்படிப் போனாலும் எனக்கு இந்த நாட்கள்ல சரியான பிஸி. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில சந்தியாவ சந்திக்கப் போகணும். நீண்ட நாளா அவள மீட் பண்ணவே முடியல்ல. எனக்கு ‘ரெஸ்ட்’ கிடைக்கிறப்போ அப்பா கிட்ட சொல்றன். அப்போ வந்து வாசிச்சுக் காட்டுங்க. கேட்கிறன்.”

“மகன் உங்களுக்கு நேரம் கிடைக்காவிட்டால் பரவாயில்ல. நான் வற்புறுத்தமாட்டன். ஆனா ஒரு விஷயம் சொல்றன் கேட்டுக்குங்க. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஒவ்வொருத்தனும் சொல்கிற அபாண்டங்கள் அலசி ஆராயாமல் ஏற்றுக் கொள்ளறதை விட்டிடுங்க.”

‘கடவுளே உண்மையிலேயே எங்களுக்கு என்னதான் நடக்கப் போகுது..’

மனத்திற்குள் குமுறியபடி முன் வராந்தாவுக்கு வந்தார். அங்கே கிடந்த சாய்மனைக் கதிரையில் அலுப்புடன் சாய்ந்தார். நாவலின் கையெழுத்துப் பிரதியை மார்புக்கு மேலே கிடத்தினார். தன்னுடைய பிள்ளைகள் குமுந்தைகளாக இருக்கும்போது வாரி எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொண்டபோது ஏற்பட்ட அதே பாசப் புல்லரிப்பு அப்போது ஏற்பட்டது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு இளைய மகன் நன்றாக அலங்கரித்து தன்னுடைய காதலியைச் சந்திக்க புறப்பட்டுச் செல்வது தெரிந்தது. சோமதேவ கண்களை மூடினார். சிந்தனை சிறகடித்துப் பறந்தது.

“தாத்தா.... தாத்தா.... தாத்தோவ்... படுக்குறீங்களா?”

சோமதேவ கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். மூத்த மகளின் பதினைந்து வயதையொத்த மந்த புத்திப் பையன் அருகே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனைப் படிப்பிக்க பெற்றோர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. என்றாலும் அது அவ்வளவாகப் பயனளிக்கவில்லை.

“ரொம்ப... ரொம்ப... காலத்திற்கு முன்னால் ஒரே ஒரு ஊரில்.... அழகான இராசகுமாரி ஒருத்தி இருந்தா...” என்று தொடங்கி தாத்தா சொல்லித் தரும் கதைகளைக் கேட்பதில் அவனுக்கு ரொம்ப விருப்பம். இதழோரம் அப்பாவித்தனமான சின்னச் சிரிப்பு அரும்ப மீண்டும் அவரை உலுப்பினான்.

“தாத்தா இந்த நேரத்தில் என்ன தூக்கம்?”

“நான் படுக்கல்ல. சும்மா கண்ண மூடிட்டு இருந்தன்.”

“உங்கட நெஞ்சுக்கு மேல இருக்குதே.... அது என்ன புத்தகம் தாத்தா....?”

“நான் எழுதின கதைப் புத்தகம் மகன்....”

“ஹாய் கதைப் புத்தகமா.... அந்தக் கதைய சொல்லுங்களே தாத்தா.”

“நான் உங்களுக்கு வழமையா சொல்லித் தருகிற கதையில்ல மகன் இது. இந்த கத உங்களுக்கு விளங்காது”.

“எனக்கு விளங்கும் தாத்தா... நீங்க சொல்லுங்கோ நான் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கிறன்...”

பையன் ஓடிப்போய் ஒரு கதிரையை இழுத்து வந்து அவரோடு நெருங்கிக் கொண்டான். கதை கேட்கும் அவனது ஆவலைத் துண்டித்தால் துக்கப்படுவான். சோமதேவ அதனை விரும்ப வில்லை. தனது நாவலுக்குச் செவி சாய்க்க இந்தப் பையனாவது கிடைத்தானே என்று மனத்துள் ஒரு வகையான ஆறுதல். கதிரையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்டார். நாவலை வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

‘மாணிக்க கங்கையின் கரையோரமாக மல்யுத்தப் பயிற்சிக் குடில்கள் பத்திலும் நடைபெறும் காரியங்களை இளவரசன் துட்டகைமுனு பார்வையிட்டான். அதன் பிறகு தனது

நண்பனான சேனாதிபதியுடன் கதிர்காம தேவாலயத்திற்கு அருகாமையில் வந்து இறங்கினான். மாணிக்க கங்கையில் இறங்கி ஆற்று நீரை கைகளால் அள்ளி எடுத்துப் பருகினான். அப்புறம் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டான். களைத்துப் போன உடலின் அசதியும் அத்தோடு கழுவிப் போனது போன்ற உணர்வு. எதிரிகளின் பலத்தை முறியடித்து நாட்டைக் காக்க வேண்டும் என்ற உறுதி இனிய சங்க நாதமாய் அந்த வேளையிலும் கூட அவன் இதயத்துள் புகுந்து கொண்டது.

நாவலை வாசித்துக் கொண்டே சோமதேவ பிள்ளையைப் பார்த்தார். பேரப் பையன் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தான்.

“மகன்... மகன்...” சோமதேவ அவனின் தலையைத் தடவி உசுப்பினார். பையன் கைகளால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே தாத்தாவை நோக்கினான்.

“நான் கதைய கேட்டுக்கிட்டுத்தான் இருந்தன் தாத்தா.”

“உண்மையாகவே...?”

“ஆமாம் தாத்தா. இந்தக் கத ரொம்ப நல்லாயிருக்கு... இந்த மாதிரி கத நிறைய எழுதுங்கோ தாத்தா...”

சோமதேவவுக்கு பேரப் பையனின் மீது அனுதாபம் பொங்கி வழிந்தது. அதேவேளை தனது நிலைமையை நினைத்து ஏற்பட்ட வேதனை மின்னுக்கீற்றாய் இதயத்தை ஊடுருவிப் பாய்ந்து செல்வதை உணர்ந்தார். மெல்லியதாக நெஞ்சுள் ஒரு சின்ன வலி.

பையனின் தலையை மிக அன்போடு தடவிய சோமதேவ, அவனது கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டார். அவரது உதடுகள் அசைந்து துடித்தன. மெல்லிதாக வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன.

“மகன்... நான் இனியும் கதையெழுதுவேனா என்பது எனக்குச் சந்தேகம். இதுதான் என்னோட கடைசிக் கதையாகவும் இருக்கலாம். பரவாயில்ல என்றாலும் என்னோட இந்த உயிர் இருக்கிற வரையில நான் உனக்கு கத சொல்லிக்கிட்டே இருப்பன்.”

ஒரு பொட்டு நீர் பனித்து அவர் விழிக் கடையில் அமர்ந்தது.

மனச்சலனங்கள் ...!

திருமணம் என்று சொன்னால் அது மறியல் வாழ்க்கையாம். அந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்யாவிட்டால் ஈருலகிற்கும் இடையே நின்று தவிக்க வேண்டி ஏற்படுமாம். உலக நோக்கில் அவன் வெறும் உதவாக்கரையாம். என்ன பேச்சோ... எனக்கென்றா ஒரு இழவுமே புரியல்ல.

நான் என்றா தனிக்கட்டை. கலியாணம் கட்டவும் ஆசதான். ஆனா பாருங்கோ... கையில் மடியில ஏதாச்சும் வேணாமா? அதனால பயம்மா இருக்குது. திருமணம் என்ற பேச்சே இப்போதைக்கு வேணாம் சாமி. தனியாகவே வாழ முடியாமல் தள்ளாடுற இந்த யுகத்தில போயும்... போயும் ஒரு பெண்ணையும் கூட்டி வந்து குடும்பம் நடாத்துறது லேசப்பட்ட காரியமா என்ன...?

நான் தொழில் செய்து என்னவோ திறைசேரியிலதான். ஆனாலும் பாருங்கோ...ஓர் அவசரத்திற்கு நூறு ரூபா வாங்கிறதற்கு ஆளில்ல. ஏன்...எனக்கு இந்த நிலைமென்னு தலைமயிரை பிய்ச்சிக்கிட்டு யோசிக்காதீங்க. பெத்தவங்களுக்கும் மற்றவங்களுக்கும், சகோதரங்களுக்கும் வாரி இறைக்கப்போனா கையில் தங்கவா போகுது? ஏதோ தப்பித்தவறி கொஞ்சம் கவனிக்கத் தவறிட்டேன்னு வெச்சுக்குங்க. இந்தப் பாழாய்ப் போன உறவுச் சனங்க என்னுடைய அம்மாவையும் நினைவு படுத்தி அர்ச்சனை செய்ய ஆரம்பிச்சி விடுவாங்க.

“மகன்... இதுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்...? கலியாணம் கட்டாமல் இப்படிய கிழவனாகவா யோசன...”

அம்மாவின் நச்சரிப்பு தாங்க முடியவில்லை.

“மகன்... அவசரமா கலியாணம் கட்டுறதுதான் புத்தி... வயசு போய் முடிச்சா புள்ளை குட்டிகள் கிடைக்காமல் போனாலும் போகும்...”

அப்பா வேறு பயமுறுத்துகிறார்.

அவர்கள் சொல்வதும் உண்மைதானே? பிள்ளைகள் இல்லாத கலியாணமும் கலியாணமா? சரி... அவர்கள் சொல்லுற மாதிரி கலியாணத்திற்குச் சம்மதிச்சேன்னு வெச்சுக்குங்க. தொல்லை முடிஞ்சிடவா போகுது? அப்புறம்...பிள்ளைகளுக்கு பால்மா... மனுஷிட அலங்காரத்திற்கு... இன்னும் என்னென்னவோ தேவைகளுக்கு பணம்... பணம்... பணம்...? நினைச்சாலேயே உடம்பு நடுங்குது. அம்மாய்யோவ்... எனக்கென்றா இந்த ஜென்மத்திற்கும் கலியாணமே வேணாம். இதோ அந்த பக்கத்திற்கு பெரிசா ஒரு கும்பிடு.

“முடியாதுன்னு சொல்லி நழுவப் பார்க்காதீங்க தொரே... நல்ல வடிவான பெட்ட... துருதுருன்னு இருப்பா... வயசும் அவ்வளவா இல்ல... கவர்மேந்து ஹோஸ்பிடல்ல நேர்ஸ் வேல பார்க்குறா...சொத்து பத்துள்ள குடும்பம்... விட்டுடாதீங்க தொரே...”

கல்யாணத் தரகர் ஓர் அப்பாவிப் பெண்ணை அநாவசியமாக சிக்கலில் மாட்டப் பார்க்கிறார். எனக்கும் காணி... பூமி... வயல்... வரம்பு... எக்கச்சக்கமாக இருக்குன்னு பெண் வீட்டாரிடம் மீட்டர் கணக்கில் அளந்திருப்பார். ஏமாற்றம், பொய், புருடா... எனக்கு ஒத்துவராத விஷயங்கள். எப்படியாவது ஆசாமி விஷயத்தை முடிச்சிடுவார். தன்னோட கமிஷன கறந்திட்டு ஆள் மாறிவிடுவார். அப்புறம் கட்டிக்கப் போற பெண்ணுக்கு குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்னுக்கிட்டு நான் தான் வாக்குமூலம் கொடுக்கணும். புரோக்கரையும் சேர்த்துக்கிட்டு எங்களை ஏமாற்றவா பார்த்தீங்க என்று ஒரு புரட்டி எடுத்திடுவாள். நொருக்கி தள்ளிடுவாள். எதற்கு வீண் வம்பு...? கலியாணமா...? கடவுளே வேணாம்.

நான் நழுவப் பார்த்தாலும் என்னைச் சுற்றியுள்ள பாவிங்க விட்டாத்தானே? வரவர நெருக்கடிகள் தலையிடியாக மாறுகின்றன. கலியாண விண்ணப்பங்கள் அப்பளம் போல் குவியத் தொடங்குகின்றன. முணுமுணுப்பு... தொண்தொண்ப்பு... எந்த நாளும் தாங்கிக்கவா முடியுது? ஆரம்பத்தில் புரோக்கர் சொன்ன விஷயமே சிறந்தது என்று குடும்பமே தலையாட்ட நானும் ஏலத்தில் போகிறேன்.

“மாப்பிள்ளை ஒரு தரம்... இரு தரம்...” தரகர் கொண்டு வந்த விஷயம் நிச்சயமாகி விடுகிறது.

சீதனமாக ஜம்பதாயிரம் ரூபா: நகை நட்டுக்கள்: கால் ஏக்கர் காணி. கடவுளே... எனக்குத் தலையைச் சுற்றுவது போலிருக்கிறது. நாலு வகை ஜாதகமும் ஒத்துவராத துரதிர்ஷ்டக் கட்டை நான். மணப் பெண் பௌத்த சமயம் என்றால் எல்லாமே போச்சுது. ஏன்னா... என்னோட ஜாதகத்தக் கண்டாலேயே காத தூரம் தலை தெறிக்க ஓடிடுவாங்க. எனக்குப் பேசியுள்ளவள் கத்கோலிக்க பெண் என்பதால பிழைச்சன். என்னோட போதாத காலம். அவர்களுக்குத் தான் ஜாதகம்... பாதகம்... கிரகம்... கரகம் ஒண்ணுமே கிடையாதே...

“இது எங்கட குடும்பத்தில வந்திருக்கிற முதல் விஷயம். அதுவும் மூத்த மகன்ட விஷயம். அதனால் கலியாணத்த ரொம்ப ஜோரா எடுக்கலும்...”

அம்மாவின் ஆலோசனைக்கு முழு உறவுச் சனமும் தலை ஆட்டுகின்றன. அவர்களுக் கென்ன? தண்டச்சோற்றுப் பட்டாளம். பெரிசா முடிவு எடுத்து விடுவார்கள். சிக்கிக் கொண்ட விற்பனைச் சரக்கு நானாச்சே? எல்லாவற்றுக்கும் நான்தான் முகங்கொடுக்கணும். அவர்கள் சொல்கிறபடி செய்யப் போனால், கலியாணச் சடங்கு எப்படி போனாலும் என்னோட மரணச் சடங்கு நடந்தே தீரும்.

என்ன செய்ய... அம்மாவின் தொண்தொண்ப்பிலிருந்து தப்ப வேணாமா? ஒரே வழிதான் பிறந்தது.

நண்பர்களிடம், வங்கியில் கடன்பட்டு, இதோட என்னோட திருமணமும் ரொம்ப உஷாராக நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

நான் மனசால் கூட்டிக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வருகிற வர்கள் தரும் பணத்தால் செலவை சமாளிக்க முடியுமா? ச்சே... பைத்தியமா... வருகிறவர்கள் நூறு ரூபாவுக்கு மேல் நன்றாக முழுங்கிவிட்டு ஐம்பதோ- இருபதோ வைத்துவிட்டுப் போவார்கள். இவனுகளையும் நம்ப முடியாது.

“பட் பட் பட் டார்”

பட்டாசு வெடிக்கும் சத்தம் வெளியே கேட்கிறது. தேனிலவுக்கு ஆயுத்தமாகும் சுபநேரம் நெருங்கிவிட்டதாம். அக்கா மலர்கள் மிதக்கும் நீர்க்கோப்பையை கைகளில் ஏந்திய வண்ணம் முன்னால் வருகிறாள். எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த முகமான புடவை மாமி வெள்ளை நிறத் துணியொன்றை எடுத்துக் கொண்டு பின்பக்கமாய் செல்வது தெரிகிறது. அயோத்யா-அதுதான் என் துணைவி. அந்தத் துணியைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கையை நீட்டுகிறாள். எனக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது.

“அயோத்யா.... அந்தப் புடவையைத் தொடாதீங்க.... வீசி எறியுங்க...”

அம்மாவின்... அப்பாவின்... புடவை மாமியின் கண்கள் வியப்பால் மேலே செல்கின்றன. என்னை எல்லோரும் பார்க்கிறார்கள். கொலைகாரனைப் பார்ப்பது போன்ற ஈனப் பார்வை. ஏதோ காலாகாலம் கட்டிக்காத்து வந்த மாபெரும் சம்பிரதாயத்தை இந்த மடையன் உடைத்துத் தூளாக்கி விட்டானே என்ற ஆத்திரம்.

நான் கட்டிக்கப் போகிற பெண் சுத்தமானவளோ... களங்கமானவளோ...? இப்போது கைவிட்டு ஓடவா முடியும்...? ஓடத்தான் விடுவார்களா? பரிசோதனை செய்கிறார்களாம்... பரிசோதனை... மண்ணாங்கட்டிப் பரிசோதனை...!

சாப்பாட்டு விவகாரங்கள் எல்லாம் முடிந்து நான் களைப்போடு சாய்ந்து கிடக்கிறேன்.

“மச்சான்... ஒன்னோட கலியாணம் என்றா ரொம்ப ரியல்லா இருந்திச்சிடா... ரெண்டு பேச்சுக்கு எடமே இல்ல... அபாரம்டா...”

நிமிர்கிறேன். நண்பர்கள் பட்டாளம். குடிகார மட்டைகளுக்கு கழுத்து முட்ட சாப்பாடும், சாராயமும் தாராளமா கெடைச்சுதே... கலியாணம் ரொம்ப ஜோராம். பரதேசிப் பயல்கள்... அவனுகள் குடிச்சித்தள்ள போதை ஏறியது என்னவோ எனக்குத்தான்!

அப்பாடா... கலியாண களேபரமும் ஒருவாறு ஓய்ந்துவிட்டது. மூன்று நாள் கூட போயிருக்காது. என்னுடைய அருமை மனைவியாரின் சொருபம் வெளிக்கத் தொடங்குகிறது. அவள் வருகிற பாதை சரியாக இல்லை என்று எனக்குள் ஒரு பட்சி அலறுகிறது.

“பியுமால்... நீங்க கட்டின வீடு எங்க இருக்கு...?”

“எனக்கு வீடு இருக்குதுன்னு எந்த மடையன் சொன்னான்...”

“என்ன பேச்சு இது... புரோக்கர்தான் சொன்னார்...”

தரகர் அயோத்யாவின் வீட்டாரை முழுமையாக ஏமாற்றியுள்ள கதை புரிகிறது. நான் இப்போது என்ன செய்வேன்? மனசுக்குள் பயங்கரக் கூவல். அவள் கேள்வி கேட்கிறாள். ஹும்.. என்ன தயங்குறே... வாயத் திறந்து பதில் சொல்லுடா... ராஜா... சொல்லு...

“ஓங்கட ரெண்டு ஏக்கர் தென்னங் காணியும் எங்க இருக்குது... சொல்லுங்கோ...”

“இது என்ன விஷர் சுத கதைக்கிறீங்க... எனக்கு தென்னங் காணியுமில்ல... பொன்னாங்காணியுமில்ல...”

“ஹும்... எல்லாருமே பொய்யர்கள்... திருடர்கள்... அயோக்கியர்கள்... நாங்க நல்லாவே ஏமாந்திட்டம்”

அயோத்யா வாய்க்கு வந்தபடி பொரிந்து தள்ளுகிறாள். அவளையும் குறை சொல்ல முடியாது. என்னைவிட எனது வீடு, காணியைத்தான் மதித்து வீட்டுப் படியை மதித்திருக்கிறாள். அந்த எதிர்பார்ப்பில் மண் விழும்போது எந்தப் பெண்தான் கண் மூடிக்கிட்டு பேசாமல் இருப்பாள். ரூபாய்களும் சுதங்களும் ஆட்டிப் படைக்கும் இந்த உலகத்தில் அவள் அவ்வாறு நினைப்பதில் என்ன தப்பு...?

நாட்கள் நத்தையைப் போல நகர்கின்றன.

இப்போது வீட்டிற்குள் அதிகாரப் பிரச்சினை. எனது அம்மா தான் இது வரை கட்டிக்காத்த அதிகாரத்தை விட்டுக் கொடுக்க மனமின்றி தன்னிடமே வைத்திருக்க விரும்புகிறாள். அயோத்யா எனது தாயிடமிருந்து அதிகாரத்தைப் பிடுங்குவதில் முனைந்து நிற்கிறாள். இருவருக்குமிடையே இழுபறி! அடி! குத்து! மோதல்... வெற்றி தோல்வி காண முடியாத சண்டை. இரு பக்கமும் இழுபட்டு நான் தொய்ந்து போனேன். கடைசியில் அதிகாரப் போட்டியில் இருவருமே சோர்ந்து போனார்கள்.

“பியுமால்... என்னை மதிக்காத இந்த வீட்டில இனியும் ஒரு நிமிஷம் நிற்கத் தயாரில்ல... வேறு வீடு பாருங்கோ...”

தொலைஞ்சி போச்சடா சாமி. அயோத்யாவுக்கு என்ன பிடிச்சிட்டது? வீடு தேடுவது லேசுப்பட்ட சமாச்சாரமா? ஹும்... என்ன செய்ய? மறுத்துப்பேச துணிவா இருக்குது? அப்பிடின்னா தேடு ராஜா-தேடு.

“மிஸ்டர் பியுமால்... நீங்க கலியாணம் கட்டிய பிறகு வேலையில் கரிசனையே இல்ல... அடிக்கடி லீவு எடுக்கிறீங்க...”

மேலதிகாரியின் குத்தல் வார்த்தைகள்! ஏதோ அவருக்குச் சொந்தமான லீவை நான் பலவந்தமாக பிடுங்குவது போல ஒரு இளக்காரப் பேச்சு. என்ன செய்ய கலியாணத்தை துணிஞ்சி செஞ்சிட்டன். இனி எல்லாவற்றுக்கும் பணிந்து போக வேண்டியதுதான்.

ஒரு நாள் காரியாலயத்திற்கு விடுப்புக் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் வீடு தேடும் படலம் ஆரம்பம். கால்கள் இரண்டும் தேயும் வரையில் அலைச்சல். அப்பாடா ஒரு மாதிரி வீடும் கிடைச்சட்டுது பாருங்கோ.

நானும் அயோத்யாவும் புறப்படத் தயாராகிறோம்.

“டேய்... நான் ஒன்னத் தூக்கி வளர்த்த தாயடா தாய்... என்னைவிட நேத்து வந்த இந்த சிறுக்கி பெருத்து போயிட்டாள் என்னடா... போடா... போ... என்னோட முகத்தில விழிக்காமல் தொலைஞ்சு போ...”

அம்மா வசைபாடி வழியனுப்பி வைக்கிறாள். அயோத்யாவும் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

“நான் ஒன்னும் கூலி வீடுகளில் கிடந்து சீரழிஞ்சுவள் இல்ல... அருமையா பெருமையா வளர்ந்தவதான்.... எல்லாம் என் தல விதி....”

அயோத்யா சுடு அம்புகளை என்னை நோக்கி எறிகிறாள்.

கடவுளே! எனக்கு இரண்டு பக்கமும் இடியா?

வாடகை வீட்டுப் பயணம் தொடங்கியதுதான் தாமதம், அயோத்யா இன்னொரு குண்டை எடுத்துப் போட்டாள்.

“பியுமால் எத்தனை நாளைக்குத்தான் வாடகை வீடு. நாங்க எங்களுக்கென்று ஒரு அழகான வீடு கட்டுவம். வாடகைச் செலவும் மிச்சம்....”

பாவிப் பெண்ணே.... வீடு கட்டுவது சாமனியப்பட்ட காரியமா? ஏதோ இருபது முப்பதாயிரத்தால் கட்டிமுடிக்கலாம் என்ற நினைப்பு.

“எதுக்கு யோசிக்கிறீங்க... வங்கியில் வீட்டுக்கடன் எடுங்க. வீட்டப் பட்டுன்னு கட்டிடலாம்....”

வங்கிகள் போடும் ஆயிரம் சட்டங்கள் பற்றி கடன் எடுக்கிற வனுக்குத் தெரியும். காணி, உறுதி, வதிவு பற்றி துளைத்துத் துளைத்துக் கேள்விகள். அப்பாடா.... எப்படியோ கடனும் கிடைத்து விட்டது.

“அயோத்யா... ஒங்கட காணியிலதான் வீடுகட்ட யோசிக்கிறன். என்ன சொல்லுறீங்க?”

என் அருமை மனைவியாரின் சுந்தர வதனத்தில் தான் எத்தனை மலர்ச்சி. எனது இல்லற வாழ்க்கையில் எதிர்த்துப் பேசாமல் ஏற்றுக் கொண்ட ஒரே சுந்தர்ப்பம் இது. எல்லாம் காரணத்தோடுதான். வீடு கட்டப் போகிற காணி அவளுடையதல்லவா? ஹும் சுயநல வாதப் பேய்கள்.

வீடு அரைகுறையாய் முடிந்த நிலை. அதற்கு மேலும் நகர முடியவில்லை.

“அயோத்யா. இப்போதைக்கு ஒரு அறைய துப்புரவு பண்ணி குடியிருப்பம். வீட்டில இருந்துகிட்டே மீதியை முடிக்கலாம்.”

“பைத்தியமா... முதல்ல எல்லா வேலையையும் முடிப்பம். ஊருக்கெல்லாம் சொல்லி பெரிய பார்ட்டியோட தான் குடி புகணும் ஆமா...”

முழு வேலையும் முடிப்பதானால் குறைந்தது இரண்டு இலட்சமாவது தேவை. அதற்கிடையில் பார்ட்டி வேறு? என்ன செய்ய? பொறுத்துக் கொள்கிறேன்.

வீட்டு வேலையும் முடிந்து விழாவும் எடுத்து புதுமனைக்கு விஜயம் செய்கிறோம்.

“என்னங்க ஓடம்புக்கு என்னவோ போலிருக்குது.... எதுக்கும் ஒரு டாக்டருக்கு போய் காட்டுவம்.”

சரிதான் போய் காட்டித்தான் பார்ப்போமே. டாக்டர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? அயோத்யா தாயாகப் போகிறாளாம். அவளுக்கு றெஸ்ட் தேவையாம். சிரமப்பட்டு எந்த வேலையுமே செய்யக் கூடாதாம்.

தொலைஞ்சு போச்சுது. இதுவே அயோத்யாவுக்கு நல்ல பிடி. நிச்சயமாய் என்னோட தலை உருளப் போகுது. இந்த டொக்டர்கள் இருக்கிறார்களே சுத்த மோசம். நல்ல ஆரோக்கியமான பொம்பிளைங்கள் வேலை செய்யவிடாமல் படு சோம்பேறிகளாக்குவது அவர்கள்தான்.

“பியுமால் எனக்கு அடுப்புல இனிமேல் சமைக்க முடியாது. ரைஸ் குக்கர் எடுத்துத் தாங்கோ.”

கடவுளே... காசுக்கு நான் எங்கே போவன்?

“நான் ஏதாச்சும் சொன்னாத்தான் ஓங்களுக்கிட்ட பணமில்ல... வீட்டாருக்கு செலவழிக்க மட்டும் பணம் வந்து கொட்டு தாக்கும்...”

வார்தைகளா அவை? சாட்டைகள்.

“பிள்ளை கெடைக்கிறப்போ கவர்மன்ட் ஹோஸ்பிடல் சரிப்பட்டு வராது. பிரைவேட் ஹோஸ்பிடலுக்குப் போவம். அங்க எல்லா வசதியும் இருக்குது.”

பரவாயில்லை, பிறக்கப் போகிற என்னோட குழந்தைக்காக அதையும் செய்வம்.

என்னோட சுட்டிப்பயல் இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் இந்த உலகத்தை எட்டிப் பார்ப்பான்.

“மச்சான் கொழந்தையோட மூக்கு ஒன்னோட மூக்கு போலவே இருக்கு....”

“பியுமாலையே உரிச்சிவச்சாற்போல பயல் இருக்கான்.”

நண்பர்கள் விமர்சிப்பார்கள். அவர்களுக்குத்தான் மூளை என்கிறதே கிடையாதே. குழந்தை என்னைப் போல இல்லாமல் அவர்களைப் போல மாங்காய் மூஞ்சியாகவா இருப்பான்?

நான் கற்பனை உலகில் மிதக்கிறேன்.

“பியுமால் வேலைக்குப் போகவும் சமையல் செய்யவும் என்னால முடியாது.... வீட்டு வேலைக்கு ஒருத்தியை தேடித் தாங்கோ....”

நாசமாய்ப் போச்சது. வேலைக்காரி தேடுறது லேசான காரியமா? இதெல்லாம் மரமண்டைகளுக்கு ஏறவா போகுது? எப்படியோ மூக்கும் முழியுமாக இளம் வயசில் ஒருத்தி கிடைத்தாள் பாருங்கோ.

“இவளோட பார்வையே சரியில்ல. ஒரு நடுத்தர வயசு பொம்பிளைய தேடியிருக்கலாம்.”

வேலைக்காரி வந்த சுபவேளை அடுக்கடுக்காய் பல தடை உத்தரவுகள் என்மீது விழுகின்றன. இரவு நேரத்தில் அதிக நேரம் விழித்திருப்பது தடை. அடுக்களைப் பக்கம் தப்பியும் தலை காட்ட முடியாது. நான் செல்லும் இடமெல்லாம் அயோத்யாவின் பார்வை சந்தேகத்தோடு அலைபாயும்.

வந்தவளும் சும்மா இருக்கவேணாமா? அவளுடைய தளுக்கும், மினுக்கும், வழிந்து வழிந்து பேசுகிற பேச்சும் யாருக்குத் தான் சந்தேகம் வராது? ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கிட்டு நான் படுகிற பாடு போதுமடா. அதற்கிடையில் இவள் வேறையா? வேணாம். கடவுளே நான் எவ்வளவோ நல்ல பிள்ளையாக நடந்தும் என்னுடையவள் நம்பினால் தானே?

“இந்த சிறுக்கிய இப்போதே அனுப்பிடுங்க. இல்ல நான் பொல்லாதவள் என்று சொல்லாதீங்க.”

“என்ன அயோத்யா இது. இவள அனுப்பினா யார் வேலை செய்றது. சும்மா நிற்கட்டும்.”

“அட்டா. அனுப்பச் சொன்னதும் என்னமாய்ப் பரிதாபம் பொங்குது. எல்லாம் வேஷம். வயசானாலும் மாப்பிளைத் தனத்தில் மட்டும் கொறச்சல் இல்ல.”

என்னால் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“பொத்தடி வாய. நீ நினைக்கிற மாதிரி ஒன்னும் இங்க நடக்கல்ல. நீ சொல்றதக் கேட்டு இவள அனுப்பினா, எனக்குத் தான் கரைச்சல். இவள் அறியாப் பொண்ணு. பேசாமல் கிடக்கட்டும்.”

“அறியாப் பொண்ணு. அதுதான் அனுப்பாமல் வச்சிக்க போறீங்களாக்கும். ஹும் இந்த வயசிலும் வார ஆச.”

“நீ மட்டும் என்ன பெரிய பத்தினியா... ஹோஸ்பிடலில் போடுற ஆட்டம். எனக்குத் தெரியாதுன்னு நெனச்சியா?”

“ஒங்கட நாக்கு அழுகிப் போகும். நான் ஒன்றும் அப்படிப் பட்ட ஆளில்ல. த்தூ... நீங்களெல்லாம் ஒரு மனுஷனா.”

“சரிதான் இறங்கடி தேவடியாள் வெளியே.”

“இது என்னோட காணி. முதல்ல நீங்க வெளிய போங்க.”

“சரிதான் போறேன்டி. நான் இல்லாத போது என்னோட அரும ஒனக்கு வெளங்கும்.”

மனம் ஆத்திரத்தில் கொதிக்கிறது. நன்றி கெட்ட ஜென்மங்கள். எவ்வளவு செய்தாலும் அவ்வளவுதான். நாற்காலியில் சாய்ந்து கிடக்கிறேன்.

சாயந்திரவேளை. அயோத்யா பிரசவ வேதனையில் துடிக்கிறாள். அடிக்கடி நினைவு தப்புகிறது. கண்கள் மேலே சொருகுகின்றன. மூச்சுவிட சிரமப்படுகிறாள். பதறிப்போன நான் டாக்டரிடம் அழைத்துப் போகிறேன். டொக்டர் வரும் வரையில் அயோத்தியாவின் அருகிலேயே நிற்கிறேன். அயோத்யா கண்கள் கலங்க என்னைப் பார்க்கிறாள். சிரமப்பட்டு மூச்சு வாங்குகிறாள்.

“பியுமால் நான் தெ....ரி....யாமல் பேசிட்டன். மன்னிச்சுக் குங்க. நாங்க கடைசி வரையில் சந்தோஷமாக இருப்பம். அந்த மேனா மினுக்கி ஒங்கள பிடிச்சிடுவாளோ என்று பயப்படுகிறேன். அதுதான்... அதுதான்.”

அயோத்யா சிரமப்பட்டுப் பேசுகிறாள். டொக்டர் வந்து பரிசோதித்துவிட்டு உதட்டைப் பிதுக்குகிறார்.

“மிஸ்டர் ஒங்கட மனைவிட நெலம ரொம்ப ஸீரியஸ். இப்போதைக்கு ஒன்றும் சொல்ல முடியாது.”

கடவுளே என் அயோத்யாவுக்கு ஒன்றும் நடக்கக் கூடாது. நான் உடைந்து போகிறேன். எனக்குள் ஓர் அணை வெடிக்கிறது.

“அயோத்யா நீங்க இல்லாம எனக்கு வாழ முடியாது கண்ணே. எனக்கு.... எனக்கு நீங்கள் வேணும். நாங்க ரெண்டு பேரும் சண்டை பிடிப்பம், சேருவோம், அழுுவோம், சிரிப்போம். அது தான் அயோத்யா சுவையான வாழ்க்கை. அந்த வாழ்க்கை எனக்கு மீண்டும் வேணும். என்னோட அயோத்யா வாழவேணும். கடவுளே அவளைக் காப்பாற்று.”

குடை

பாதையின் இரு பக்கங்களும் அலங்காரப் பூமதில்கள். அவற்றுக்கிடையே எறியப்பட்ட பொருட்கள் குவியலாகப் போடப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு அருகே இருபக்கமும் நன்றாக நோட்டமிட்டபடி நான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். கறுத்த மேகக்கூட்டம் வானத்தில் ஒருமித்து சேர்ந்திருக்கிறது. சூரிய வெளிச்சம் சுத்தமாய் இல்லை. குளிர்ச்சியான தன்மை இன்னும் தொடங்காவிட்டாலும் ஆகாயம் மழை வருமாப் போல முட்டிக்கிடக்கிறது. பளிச்சென அணிந்திருந்த மக்கள் விறுவிறு வென அங்கும் இங்கும் விரைகின்றனர். சொகுசு வாகனங்களின் தொடர்ச்சியான ஓட்டம். அவற்றினால் பிரதான பாதை நிரம்பி வழிகிறது. கடைகள் இன்னும் மூடப்படவில்லை. நகரத்தின் பரபரப்புத் தன்மையிலும் மாற்றமில்லை. இரவைத் தொட ஒரு மணி நேரமிருக்கிறது. அதற்கிடையில் நான் ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் வரை வந்துவிடுகிறேன். என்றாலும் நான் தேடி வந்த சாமான் இன்னும் அகப்படவே இல்லை.

அது டோக்கியோவில் 'சின்ஜுகு' பக்கமாகச் செல்லும் பிரதான வீதி. நாலா பக்கங்களிலும் வாகனங்களின் இடைவிடாத விரைவு. வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாகக் காணப்பட்டதால் நகர வீதிகளின் பரபரப்பு மேலும் அதிகரிக்கின்றது. அவர்களது செயல் முழுநாளும் கொட்டப் போகும் மழைக்குத் தயாராவது போல் தெரிகிறது.

வீதி வழியே மேலும் முன்னேறுகிறேன். நான் தேடுவதெல்லாம் பாவனைக்குப் பிறகு தூக்கியெறியப்பட்ட குடையே! கச்சிதமாகக் கத்தரிக்கப்பட்டு சரிபடுத்தப்பட்டிருந்த பூமதில் களுக்கிடையிலோ, அல்லது அதற்கருகிலோ ஒரு குடையை யாவது இன்னும் காணோம். கவர்ச்சிகரமான கடதாசிப் பெட்டிகள், பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்கள், காகிதாதிகள் குவிந்திருந்த குப்பைகளுக்கிடையே இன்று பார்த்து எவருமே ஒரு குடையாவது போட்டிருக்கவில்லை.

மழை விட்ட கையோடு சில ஜப்பானியர்கள் தாம் பாவித்த குடையை வீசியெறிந்து விட்டுச் செல்வது பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும். சில இடங்களில் அவ்வாறான பல குடைகளை தேர்ந்தெடுக்க முடியும். அவ்வாறு ஜப்பானியரால் தூக்கியெறியப்பட்ட ஆனாலும் நன்கு பாவிக்கக்கூடிய ஒரு குடையைத் தேடித்தான் வீதி தோறும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். அதிக தூரம் செல்லும் முன்பு அவ்வாறானதொன்று என் கைக்குக் கிடைக்குமென்தில் அதீத நம்பிக்கை.

மழை இன்னும் தொடங்கவில்லை. சிலமணி நேரங்களில் 'பெய்து விடுவேன்' எனும் கருமேகச் சிதறல். சின்னதாய் மழை பெய்து ஓய்ந்தாற் கூட, இவ்வாறான வீதிகளில் எறியப்பட்ட குடைகளைத் தாராளமாக சேகரிக்க முடியும். ஜப்பானியர்களுக்கு குடை அவ்வளவு பெறுமதியான பொருள் அல்ல.

சில நாட்களாகவே மாலையானதும் விடாத மழை, அதனால் நகரத்தில் எந்தவொரு இடத்திற்கும் போகமுடியாத நிலை. காலையில் மழை இல்லாவிட்டாலும், வேறு அலுவல்கள் இருந்த தால் செல்ல முடியவில்லை. மாலை நேரங்களில் மட்டுந்தான் வெளியில் செல்ல நேரம் கிடைக்கிறது. என்றாலும் அந்நேரமாய்ப் பார்த்து மழை தொடங்குவதால் குடை இல்லாமல் வெளியில் செல்வது ஆபத்து.

இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்கள்தான் டோக்கியோவில் தங்கியிருப்பேன். அதற்குள் தேவையான இடங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கச் சென்றேயாக வேண்டும்.

குடையொன்றை பணங்கொடுத்து வாங்குவது வீண் செலவு. அதற்காக ஆயிரம் யென்கள் வரை செலவழிப்பது அப்பட்டமான

அநியாயம். இலங்கையில் அதே விலைக்கு ஐந்து குடைகளை யாவது வாங்கித் தள்ளலாம். விலை கொடுத்து வாங்கினாலும் அநாவசியம். சில நாட்கள் பாவித்து விட்டு வீசியெறிந்த ஒன்றைத் தேடுவதுதான் புத்திசாலித்தனம்.

அவ்வாறான ஒன்றை இலகுவாகவே தேடிக்கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை துளிர்விட, குடை வாங்கும் எண்ணம் அப்படியே அமிழ்ந்து விட்டது.

அந்தத் திட நம்பிக்கையில் தான் தங்கியிருந்த விடுதியிலிருந்து கிளம்பினேன். இப்போதைக்கு மிகத் தொலை தூரம் வந்து விட்டேன். இதுவரையில் ஒரு குடையாவது அகப்பட்டால் தானே? நீலவானம் கருமேசக் கூட்டமாக நிறம் மாறியிருக்கிறது. இன்னும் சுற்று நேரத்தில் மழை பெய்யக் கூடிய அறிகுறி. பாதையில் போவோர், வருவோர் அனைவரது கைகளிலும் குடைகள். அவற்றை ஆவல் ததும்பப் பார்க்கிறேன். அதே நேரம் எனது நிலைமையை நினைத்தும் எரிச்சல் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது. எனக்குக் குடையொன்று கட்டாயமாகத் தேவை. ஆனால் ஒன்றைக் கூட தேட முடியவில்லையே?

பிரதான பாதையில் தவறினாலும் சிலவேளை ஒழுங்கைகளில் கிடைக்கலாம் என யூகித்த நான், ஒழுங்கைப் பக்கமாகத் திரும்புகிறேன். அதன் இரு பக்கங்களும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டே போகிறேன். அவ்வாறான குடையைக் காணவே காணோம்.

'குடையொன்றை வாங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை' என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்து விடுகிறேன். ஆயிரம் யென்கள் என்றால் சும்மாவா? இலங்கைப் பணத்தில் எண்ணூறு ரூபா வரையிலான பெருந்தொகை. ஒரு தற்காலிக குடைக்காக அவ்வளவு தொகையை தாரை வார்ப்பது அபாண்டம். சுற்றும் முற்றும் பார்த்த எனது கண்களுக்கு குடை விற்பனை செய்யும் கடையொன்று தட்டுப்பட உள்ளே நுழைகிறேன். பலதரப்பட்ட குடைகள் ஏராளமாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் விலைகளை நுணுக்கமாக ஆராய்கிறேன். ஒன்றின் விலை ஆயிரத்து முன்னூறு யென்கள். இன்னொன்று ஆயிரத்து இருநூறு, அடுத்தது ஆயிரம். அதைக் கைக்கு எடுத்து உயரத் தூக்கிப் பார்க்கிறேன்.

கவர்ச்சியாய் கைக்கு வாகாய் இருக்கிறது. என்றாலும் ஆயிரம் யென்கள்! 'ஒரு குடைக்காக அவ்வளவு தொகையை விரயமாக்குவது மடத்தனம்' குடையை இருந்த இடத்தில் வைத்து விட்டு வெளியே வருகிறேன். மனத்துள் எதிர்ப்பார்ப்புக்கள் சிதறிப் போன உணர்வு. அத்தோடு விரக்தி... தோல்வி... சலிப்பு எல்லாம்! இன்று பார்த்து எவரும் ஒரு குடையையாவது பாதையோரத்தில் போடாமல் இருக்கிறார் களே... ஏன்?

ஒழுங்கை வழியே நேரே சென்ற நான், அப்புறப்படுத்தப்பட்ட சாமான்கள் மலைபோல் குவிக்கப்பட்டிருந்த இடத்தில் போய் நிற்கிறேன். யாராவது கவனிக்கிறார்களா என்று அடிக்கண்ணால் நோட்டமிடுகிறேன். எவரும் என் மீது கரிசனை காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை. சந்தேகம் தீர்ந்ததும் குப்பைக்கு அருகே, பாதையோரமாக நின்று அவற்றின் மீது ஊடுருவுகிறேன். பாதையில் பலரும் என்னைக் கடந்து செல்கிறார்கள். ஆனால் எதிர்பார்த்துச் சென்ற குடை அங்கும் இல்லை. சுற்றி வளையப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அங்கிருந்து கிளம்புகிறேன்.

எதிர்ப்பட்ட குப்பைகளில் வேண்டியளவு பெறுமதியான பொருட்கள் தாராளமாக இருந்தன. எனக்கு அவற்றால் ஒரு பிரயோசனமில்லை. எனக்கு தேவையெல்லாம் ஒரு குடை. அந்த இடங்களில் இது இல்லை. மீண்டும் பிரதான பாதைக்கு வந்த நான் முன் நோக்கிச் செல்கிறேன். பூ மதில்கள்... குப்பை மேடுகள் ஒவ்வொன்றையும் நுணுக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டே வருகிறேன். ஓர் இடத்திலாவது குடையைக் காண முடியவில்லை.

பாதையில் போவோர், வருவோர் அனைவரது கைகளிலும் மழையை எதிர்பார்த்து விரிந்த குடைகள். என் கை மாத்திரம் வெறுமை. எனது அவசரத் தேவை ஒரு குடை. அது இல்லா விட்டால் இரண்டு மூன்று நாட்களுள் நான் போகத் திட்டமிட்ட அனைத்துமே பாழ்.

எதிரே குடைகள் விற்பனை செய்யும் பிரமாண்டமான கடை. வேறு வழியின்றி அதற்குள் நுழைகிறேன். பல அளவுகளில், பல விதங்களில் குடைகள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் பரிசீலனை செய்கிறேன். ஒன்று மூவாயிரம் யென்கள்; இன்னொன்று ஆயிரத்து ஐந்நூறு; மற்றது ஆயிரத்து எண்ணூறு, அம்மாடியோவ் அதில் ஒன்றையேனும் என்னால்

சமாளிக்க முடியாது. பல குடைகளைக் கைக்கு எடுத்து பல முறை சோதித்துப் பார்த்த நான் இருந்த இடத்தில் வைத்துவிட்டு திரும்புகிறேன்.

எதிர்பார்ப்பு முறிந்ததால் ஏற்பட்ட கோபம் துளிர்க்கத் தொடங்குகிறது. இன்னும் சற்று நேரத்தில் குடையொன்றைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வந்த வழியே திரும்ப வேண்டியதுதான்! அப்படியானால் மறுநாள் குடையில் லாமல் அவதிப்பட வேண்டி ஏற்படும். அதனால் எப்பாடு பட்டாவது குடையொன்றைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும்.

காணுமிடமெல்லாம் குடைகள் விற்பனை செய்யும் கடைகள். ஏதும் செய்ய இயலாமல் மற்றுமொரு கடைக்குள் நுழைகிறேன். கழுகுப் பார்வை பார்க்கும் என்னைப் பற்றி அக்கறை கொள்வோர் அங்கு இல்லாததால் சிறிது நிம்மதி. குடைகளின் கவர்ச்சியை, வடிவமைப்பை விட அதில் குறித்துள்ள விலையைத்தான் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கிறேன்.

விலையை பெரிதாக எழுதி காட்சிக்கு வைத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விலை. ஆக விலை குறைந்த குடை ஆயிரம் யென்கள். குடையை எடுத்துப் பரிசோதித்துப் பார்த்து விட்டு இருந்த இடத்திலேயே வைத்து விட்டுத் திரும்புகிறேன். எதிர்பார்ப்பு தூர்ந்து போய் சோர்ந்து திரும்பிய போது கடையின் ஒரு மூலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்த குடைகள் கண்களில் படுகின்றன. அசிரத்தையுடன் அங்கே போகிறேன். ஒரு கூடைக்குள் இருந்த குடை தொளாயிரத்து ஐம்பது யென்கள். மற்றக் குடைகளை விட விலை குறைவு. கிண்டிக் கிளறி ஒரு நல்ல குடையைத் தேர்ந்தெடுத்து நாலுபக்கமும் புரட்டிப் பார்க்கிறேன். நீண்ட நேரமாக அப்படியும் இப்படியும் கை மாற்றிமாற்றி வாங்குவதா இல்லையா என நேரத்தைக் கடத்துகிறேன். என்ன பெரிதாகக் குறைத்துவிட்டார்கள்? ஐம்பது யென்கள் தானே! சும்மா, இலவசமாக ஒரு குடையைத் தேடிக் கொள்ள வாய்ப்புக் கள் இருக்கும் போது இவ்வளவு பணங்கொடுத்து எதற்கு வாங்க வேண்டும்? குடையை கூடைக்குள் சொருகி விட்டு வெளியே வருகிறேன்.

பிரதான வீதி வழியே நேரே செல்வதற்குப் பதில் வந்த வழியே திரும்புகிறேன். அதுவரைக்கும் நன்றாகவே களைத்துப் போனேன்.

கால்கள் வேறு வலிக்கின்றன. சூரியனையும் காணோம். மேகங்கள் குவியல் குவியலாக இருந்ததெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கனமழை இருட்டு. இன்னும் சற்று நேரத்தில் மழை படபடவென்று இறங்கக் கூடும் என்பதால் பாதை மேலும் சுறுசுறுப்பாகிறது. போவோர், வருவோர் அனைவர் கையிலும் குடை. அதைப் பார்க்கும் போது எனக்குக் கோபம் பற்றிக் கொண்டு வருகிறது.

குடை தேடும் படலத்தைக் கைவிடுகிறேன். கால் வலியையும் பொருட்படுத்தாது அவசர நடையாய் விடுதியை நோக்கிச் செல்கிறேன். அந்தளவுக்கு நான் சோர்ந்து போயிருக்கிறேன்.

விடுதிக்கு வந்ததும் டோக்கியோவில் ஏற்கனவே போகவிருந்த ஓர் இடம் ஞாபகத்தை முட்டுகிறது. 'ச்சே... குடை தேடிய நேரத்தில் ஓரிரண்டு இடத்திற்காவது போயிருக்கலாமே?' இன்னும் சில நாட்களுள் எனது அனைத்துப் பயணங்களையும் முடித்தாக வேண்டும். என்றாலும் மாலையில் கொட்டும் மழைக்கு முன்னால் செய்வதறியாது தடுமாறுகிறேன். அதனால் எப்படியாவது ஒரு குடை தேடியாக வேண்டும்.

வெளியே மழை கொட்டுகிறது. இனி, இன்றைய மாலைப் பொழுது முழுவதும் நாசம்தான். நாளை சின்னூகு பாதைக்குப் பதிலாக வேறு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தேடுவதுதான் புத்தி. இன்று நான் போன பகுதி அதிகமாக அலுவலகங்கள் உள்ள பகுதி. அதனால்தான் போலும் அப்பகுதிகளில் எவரும் குடைகளை எறிந்து விட்டு செல்வது குறைவு.

மறுநாள் மாலை. மழை தொடங்க முன்பே விடுதியிலிருந்து புறப்பட்டு கின்ஸா பகுதியை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்குகிறேன். எனக்கு அப்பகுதியில் வேறு ஓர் அலுவலும் இருந்தது. ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்! கின்ஸா-சின்னூகு போலன்றி குடியிருப்பாளர்கள் நெரிசலாக வாழும் இடம். எனது தேவையையும் நிறைவேற்றிக் கொண்டு, ஒரு குடையையும் தேடிக் கொண்டு வரமுடியும்.

கின்ஸா செல்ல புகையிரதத்தில் ஏறிய நான், அடுத்த புகையிரதப் பாதைக்கு மாறுவதற்காக புகையிரத நிலையத்தில் இறங்குகிறேன். மேடைக்குக் குறுக்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்த ரயிலை நோக்கி சனத்தை விலக்கிக் கொண்டே முன்னால் செல்கிறேன்.

மேடையில் பயணிகள் அமர்வதற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆசன வரிசையின் மூலையில் ஒரு குடை. கடும் ஊதா நிறப் பூக்கள் நிறைந்த புத்தம் புதுக்குடை. கடைசி ஆசனத்தில் சாத்தப் பட்டிருக்கிறது. அடுத்த மூலையில் ஒரு ஜப்பானியன் அமர்ந்திருக்கிறான். மற்ற ஆசனங்கள் எல்லாம் காலி. அவ்விடத்தில் சன நடமாட்டமும் குறைவு. நான் குடை இருக்கும் இடத்தைக் கடந்து சிறிது தூரம் போய், மற்றவர்கள் காணாத வகையில் மீண்டும் திரும்பி மறுபக்கத்திற்கு வருகிறேன். மூலையில் அமர்ந்திருப்பவன் நிச்சயமாக குடையின் உரிமையாளனாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் குடையை அவன் மற்ற மூலையில் வைத்திருக்கமாட்டான்.

குடை அழகாக சுருட்டப்பட்டு முடிச்சம் இடப்பட்டிருக்கிறது. யாராவது மறந்துபோய் வைத்திருக்கக் கூடும். அப்படிப்பட்ட குடையை எடுப்பதில் என்ன தப்பு? அதைத் தேடி உரிமையாளர் வரவா போகிறார்?

நான் குடை இருக்கும் இடத்தைக் கடந்து இன்னும் சிறிது தூரம் முன்னால் செல்கிறேன். அடுத்த புகையிரதம் தூரே இருந்து வருகின்ற சத்தம் கேட்கிறது. அதோடு சேர்ந்து மனிதர்களின் பரபரப்பும் அதிகமாகிறது. புகையிரதம் மேடையில் நிற்கிறது. இறங்கியவர்கள் கதைகளில் மூழ்கியபடியே நகர்கின்றனர். நான் சனங்களோடு சேர்ந்து, குடை இருந்த பக்கம் பார்த்தபடியே சிறிது தூரம் சென்று திரும்பவும் வருகிறேன். மறு மூலையில் அமர்ந்திருந்த மனிதன் நிறுத்திய புகையிரதத்தில் ஏறப் போயிருந்தான். ஓரிருவர் மாத்திரம் இங்குமங்கும் நடமாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

நான் மேலும் இரண்டு மூன்று தடவை குடையிருந்த இடத்தைக் கடந்து மற்றவர்களுக்கு விளங்காத வகையில் பின்னால் செல்கிறேன். சூழ ஒருவரும் இல்லாததை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட நான், ஒரேயடியாக குடை இருந்த இடத்தை நெருங்கி சடார் என அதை எடுத்து முன்னால் நடக்கிறேன். யாராவது கவனிக்கிறார்களா என்று மெதுவாக நோட்டமிடுகிறேன். அப்பாடா! எவரும் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

நடையைத் துரிதப்படுத்துகிறேன். புகையிரத மேடையைக் கடந்து வெளியேறும் கதவுப் பக்கமாகப் போகிறேன். மனம் தித்திக்கென அடிக்கத் தொடங்குகிறது. அமைதியின்றி தவிக்கிறது. இன்னும் வேகமாக நடக்கிறேன். பதற்றம் குறைந்தபாடில்லை.

அதையடுத்து மனசுக்குள் பயமுரசு அடிக்கிறது. குழப்பமான எண்ணங்கள் ஊர்கின்றன. விபரீதமான காட்சிகள் நகர்கின்றன. குடையை அங்கு வைத்துவிட்டு உரிமையாளர் எங்காவது போயிருக்கலாம். சிலவேளை மலசல கூடத்திற்குச் சென்றாரோ என்னவோ? அப்படியானால் திரும்பவும் அதே இடத்திற்கு வருவார். மறதியாக வைத்து விட்டுப் போனாலும் தேடிக்கொண்டு வரலாம். அங்கே சிறு நிகழ்வு நடந்தாலும் புகையிரத நிலையப் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்களிடம் முறையிடுவது வழக்கம். அவர்கள் உஷாராகி விடுவார்கள். கடும் ஊதா நிறப் பூக்களையுடைய குடையை அடையாளம் காண்பது மிக மிக சுலபம்.

புகையிரத மேடையில் போவோர் வருவோரிடையே யாராவது ஒரு நபர் நான் குடையை எடுத்ததை தூர இருந்தே அவதானிக்க வாய்ப்பு உண்டு. நான் கையிலிருந்த குடையை இடது காலோடு சேர்த்து ஒட்டி வைத்தபடி எவரும் அறியாத வகையில் செல்ல முனைகிறேன்.

குடையைப் பற்றி பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்களுக்கு முறைப்பாடு செய்தால் கண்டுபிடிப்பது ஒன்றும் பெரிய காரியமல்ல. ஏனென்றால் நான் இன்னும் புகையிரத நிலையத்திற்குள் தானே நிற்கிறேன். கடும் ஊதா நிறப் பூக்களுடைய குடையை கையில் ஏந்தியபடி இருக்கும் என்னை சட்டென்று அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். அப்படி ஏதும் நடந்தால் பெரும் அவமானம்தான்! அதனால் ஏற்படும் தலைக் குனிவை தாள முடியாமல் போய் விடும். அத்தோடு விட்டுவிடுவார்களா? பொலிஸ் பிரிவு... நீதிமன்றம்... என அலைய வேண்டி வரும். விசேடமாக ஐப்பான் புகையிரத தொலைபேசி அசுர வேகம். சில செக்கன்களில் முழுப்பகுதியையும் துளைத்து விடுவார்கள்.

இந்தப் புகையிரத நிலையத்தில் இல்லாவிட்டாலும், மாறுகின்ற அடுத்த புகையிரதப் பாதையில் என்னை நிச்சயமாக

மடக்கிப் பிடிப்பார்கள். நான் குடையை எடுப்பதை யாராவது கண்டிருந்தால் எனது அடையாளம் அவருக்கு மறக்காமல் இருக்கும். நீல நிறக் காற்சட்டை, வெள்ளை ஷேர்ட், கையில் சிவப்பு நிறக் கடதாசிப்பை. என்னை அடையாளம் காண்பதற்கு இதுவே போதும்! சிவப்பு நிறக் கடதாசிப் பையிலிருந்த சஞ்சிகையை எடுத்து விட்டு அதைக் குப்பைத் தொட்டியில் போடுகிறேன். 'அப்பாடா, கண்டு பிடிப்பதற்கு இருந்த ஒரு அடையாளத்திலிருந்து தப்பி விட்டேன்... இது சரி உடையை மாற்றுவது எப்படி? இங்கிருந்து வெளியே பாய்வதுதான் ஒரே வழி' வேறொன்றும் தோன்றவில்லை. புகையிரதத்தில் செல்வதை தவிர வேறு வழியில்லை.

புகையிரத நிலைய சுவரில் பிரமாண்டமான ஒரு விளம்பரம். பரவிய பல நிறங்களின் பின்னணியில் விசாலமான பாம்பு போன்ற உருவம். வெளியே பாய்ந்து எதையோ கௌவத் தயார் நிலையில் இருந்தது. அந்தக் கவர்ச்சியான விளம்பரம் கூட எனக்குள் பயத்தையே விதைக்கிறது.

மாறுவதற்கான புகையிரதப் பாதைக்கு வந்து அங்கே மேடையின் பெரிய தூணில் சாய்ந்து கொள்கிறேன். குடையை இடது காலுக்கும், தூணிற்குமிடையே மறைத்துக் கொள்கிறேன். கடந்து போவோர் வருவோர் கைகளில் குடைகள். எனது கையில் குடை இருந்தாலும் பதைத்தபடி, மறைத்த படி நிற்கின்றேன்.

அடுத்த ரயிலை எதிர்பார்த்தபடி மேடையில் மக்கள் மொய்த்திருக்கின்றனர். வரவர சந்தடி கூடுகின்றது. எப்படியாவது இங்கிருந்து வெளியேறுவதுதான் புத்தி. பாழாய்ப்போன புகையிரதமும் நினைத்த வேகத்தில் வருவதாகத் தெரியவில்லை. பயத்தினால் நெஞ்சுக்குள் வேர்க்கிறது. மாட்டிக் கொண்டால் ஏற்படும் மானக்கேட்டை போக்க முடியாமல் போய்விடும். முன்னைய புகையிரத மேடை பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தருடன் இந்தப் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு குடையைப் பற்றி விசாரிப்பார். அவரும் சகல விபரங்களையும் விலாவாரியாகச் சொல்லி விடுவார். அது போதாதா இந்த ஆசாமிக்கு! சகல விபரங்களையும் ஒலிபெருக்கி மூலம் அறியத் தருவார். குடையை எடுத்த நான் வகையாக மாட்டிக்கொள்வது திண்ணம்.

கடும் ஊதா நிற பூக்களுடைய குடையைத் திருடிய நபர் நீல நிறக் காற்சட்டை, வெள்ளை ஷேர்ட் அணிந்துள்ளார். கையில் ஒரு சஞ்சிகை. ஒலிபெருக்கியில் போகும் போது எல்லோர் முன்னிலையிலும் அகப்பட்டுக் கொள்வேன். அவமானத்தால் வெந்து சாம்பராகி விடுவேன். எங்கள் நாட்டுப் பத்திரிகைக் காரர்கள் செய்திக்காக லோலோ என்று அலைகிறவர்கள். 'இலங்கை நபர் ஜப்பானில் குடை திருடி மாட்டிக் கொண்டார்' என்று கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசுரித்து விடுவார்கள். அதன் பிறகு இலங்கையில் உள்ளவர்களும் எனது ஈனத்தனத்தை அறிந்து கொள்வார்கள்.

புகையிரத மேடை ஒலிபெருக்கியில் ஓர் அறிவித்தல். ஜப்பான் மொழி என்பதால் ஒன்றுமே எனக்கு விளங்கவில்லை. இதயம் வேகமாக படபடக்கிறது. சந்தேகமும் திகிலும் பரவ சுற்றிலும் பார்க்கிறேன். எங்கும் அமைதியற்ற சூழல். மக்கள் அங்குமிங்கும் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுற்றிவர உள்ள அனைவரும் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு. நான் தூணின் மறுபக்கமாகப் போய் சாய்ந்து கொள்கிறேன். அப்போது தான் என்னை முழுமையாக மறைத்துக் கொள்ள முடியும். என்றாலும் மனக்குழப்பம் குறைந்தபாடில்லை. சுற்றிலும் பார்க்கிறேன். பயமேகம் பலமடங்கு அதிகரிக்கிறது. முழு உடம்பும் வியர்வையினால் தெப்பமாகி விடுகிறது.

.அதே சமயம் அருகிலிருந்த குப்பைத்தொட்டி கண்களைத் தொடுகிறது. தூணிலிருந்து மெதுவாக வந்து தொட்டி இருந்த பக்கமாக விரைகிறேன். குடையை குப்பைத் தொட்டியை நோக்கி எறிகிறேன். அப்பாடா.... இப்போதுதான் நிம்மதியாய் மூச்சுவிட முடிகிறது.

அப்போது கூவென்று அலறி அடித்துக் கொண்டு புகையிரதம் மேடையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் சத்தம் எனது காதுக்குள் எதிரொலிக்கத் தொடங்குகிறது.

ராலஹாமியும் இரண்டு பெஞ்சுகளும்

அந்தப் பாழடைந்த அறையில் கயிற்றுக் கட்டிலில் ஒருக்களித்துச் சாய்ந்திருந்த தெபானிஸ் ராலஹாமியைச் சுற்றி ஏகப்பட்ட சிந்தனைகள் வட்டமிடலாயின. ஒருவரின் உடல் வலுவிழக்கும் போது, உள்ளம் வேகமாகத் தொழிற்படுமென ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்வார்கள். உண்மைதான்! உடல் செயலிழந்து கட்டிலில் தோய்ந்து கிடந்தாலும் அவரின் மனமோ மிகத் தொலை தூரத்தை நோக்கி இறக்கை கட்டிப் புறக்கத் தொடங்கியது. பசித்தவன் பழங்கணக்கை நினைத்துப் பார்ப்பதைப் போல பல வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த சம்பவங்களில் அவரது மனம் ஊன்றியது.

நோயில் விழுவதற்கு முன்னர் அவர் வாழ்ந்த அந்த “அருமையான வாழ்க்கை” ஒருகணம் கண்முன்னே மின்னி மறைந்தது. சுக போகங்களுடன் அதிகார அந்தஸ்துகளுடன் அட்டகாசமாக அமர்ந்த அந்த நாட்கள் அவரைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு தனியான உலகம்தான்.

அந்த நாட்களில் தெபானிஸ் ராலஹாமியைத் தெரியாதவர்கள் யாருமில்லை! அவரது குரலுக்கு முழுப்பகுதியுமே குலுங்கி நின்றது. கிராமத் தலைவர் அல்லவா! அவரை மீறிச் செயற்பட எந்தவொரு ஜாம்பவானும் முயலவில்லை. திருடர்கள் - சண்டியர்கள் - போக்கிரிகள் மட்டுமல்ல பணம் படைத்தவர்கள் கூட அவருக்கு முன்னால் சூரிய ஒளி கண்ட பனிபோலானார்கள்.

களவுகள் பற்றிய முறைப்பாடுகள், காணிகளின் எல்லைப் பிரச்சினைகள், குடும்பச் சச்சரவுகள்-அடிதடிகள், அரிசிப் புத்தகம், புண்ணிய சம்பளத்தேவைகள் என வருகின்றவர்களின் தொகையினால் அவரது வீட்டுவாசல் நிரம்பி வழியும். அலுவல் விஷயமாக அவர் வெளியே எங்காவது போய் வரத்தாமதமாகி விட்டால் கூடத்தில் போடப்பட்டிருந்த நீண்ட இரண்டு 'பெஞ்சு' களிலும் மக்கள் நெருங்கியடித்து அமர்ந்திருப்பார்கள். இடம் கிடைக்காதவர்கள் வெளியே கால்கடுக்க நிற்பார்கள். மக்கள் படும் அவதியைப்பற்றி ராலஹாமி அப்படியொன்றும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவே மாட்டார். ஆற அமர்ந்து வேலையில் இறங்குவாரே ஒழிய அவர்களின் அவசரம் அவருக்கில்லை. தனது தொழில் அதிகாரத்தை மமதையை மற்றவர்கள் பார்க்க வேண்டும். மலைக்க வேண்டும் போலவே அவரது நடவடிக்கைகள் யாவும் அமைந்திருக்கும்.

“ராலஹாமியா... அவர் அவசர அலுவலாக உள்ளே இருக்காரு. இப்போ ஒன்னும் அவர சந்திக்க முடியாது.”

“ராலஹாமி ஒரு முறைப்பாடு விசாரிக்க காலையில் போனவரு. இப்பதான் வந்திருக்காரு. அதனால் அவர இப்ப பாக்குறது கஷ்டம்...”

“இந்த நேரத்தில் அவர் தூங்குறாரு... எழும்ப ரொம்ப நேரமாகும். போயிட்டு சாயந்தரமா வாங்கோ...”

இவை ராலஹாமி வீட்டாரின் வாயிலிருந்து விழுகின்ற வார்த்தைகள்! எந்த அவசர காரியமாக எவர் வந்தாலும் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும் என ராலஹாமியினால் வீட்டாருக்குக் கிளிப்பிள்ளைப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் அதிகமானோர் நகரவே மாட்டார்கள். வந்த காரியத்தை முடித்து விட்டே போக வேண்டும் என்ற முனைப்போடு ராலஹாமி அலுவலைத் தொடங்கும் வரை வெறும் பச்சைத் தண்ணீரால் வயிற்றை நிரப்பிய வண்ணம் 'பெஞ்சி'ல் காத்திருப்பார்கள்.

பாவம்...! ஏழைகளுக்கு மட்டுந்தான் இந்தக்கதி! ஆனால் அவரை சந்திக்க வருகின்ற அதிகமானோர் கைச்சமையாக பரிசுப் பொருட்களை எடுத்து வருவார்கள். 'காணிக்கை'களைத் திணிப்பார்கள். அவர்களது தேவைகளை நிறைவேற்ற ராலஹாமி வீட்டுப் பின்கதவு எப்போதுமே திறந்திருக்கும்.

தெபானிஸ் ராலஹாமிக்கு இந்தப்பதவி பரம்பரையாக கிடைத்ததுதான்! அவரது அப்பா.... தாத்தா.... பாட்டன்.... எல்லோருமே ஆர்ச்சியார், விநானையார், கிராமத்தலைவர் எனப் பதவிகள் வகித்தவர்கள். ராலஹாமிகூட தனக்குப் பிறகு தனது மகனுக்கு இந்தப் பதவி கிடைக்கக் கூடிய விதத்தில் எல்லா வேலைகளையும் கனகச்சிதமாக முடித்திருந்தார்.

அவர் இளைஞர் காலத்திலிருந்து இருபத்தியெட்டு வருடங்களாக தொழில் செய்து கொண்டிருக்கும் போதுதான் அந்த இடிபோன்ற செய்தி அவரைத் தாக்கியது. கிராமத் தலைவர் முறையை நீக்கிவிட்டு கிராம சேவகர் முறையை அரசாங்கம் புதிதாக அறிமுகப்படுத்திய செய்திதான் அது! அதனால் கிராமத் தலைவர் பதவியை தம் குடும்பச் சொத்தாக நினைத்துச் சுகித்திருந்த ராலஹாமி போன்றோருக்குப் பலத்த அடி! கிராம சேவகர் பதவிக்கு எல்லா கிராமத்தலைவர்களாலும் நுழைய முடியவில்லை. பரீட்சை வைத்து மிகத் திறமையானவர்களை மாத்திரமே அரசு தெரிவு செய்தது. ராலஹாமி போன்றோர் கட்டாய ஓய்வில் அனுப்பப்பட்டார்கள்.

புதிதாக நியமனம் பெற்றுவந்த கிராம சேவகர் இருபது... இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத் தக்க இளைஞர்.

'இது போன்ற பென்னம் பெரிய கிராமத்தைப் போயும் போயும் இந்த தேரை எப்படித்தான் சமாளிக்கப் போகிறானோ... ஹும் பார்ப்பம்...'

ராலஹாமி இளக்காரமாக நினைத்தார்.

'தொழில் சிக்கல்களை தீர்த்துக்கொள்ள... சட்ட நுணுக்கங்களைப் புரிந்து கொள்ள... எப்படியும் புதிய கிராம சேவகர் தன்னை அணுகி ஆலோசனை பெற்றே ஆகணும். இல்லாவிட்டா ஆள் வருத்தத்தில்தான் விழுவார்...?'

ராலஹாமி ஆரம்பத்தில் அப்படி நினைத்தார்.

‘அதுதான் போகட்டுமே... நான் யாரு... இந்தக் கிராமத்தில் வேல செஞ்சவன்... அந்த மதிப்பு மரியாதைக்காவது மனுஷன் என்னைப் பார்க்க வராமலா போவார்... நிச்சயம் வந்துதான் ஆகணும்.’

பிறகு பிறகு அப்படி யோசித்தார்.

ஆனால் புதிய கிராமசேவகரோ ஒப்புக்காகவாவது ஒருநாள் கூட சந்திக்க வராமை, தனக்குச் செய்த பெரும் அவமானமாகவே ராலஹாமி கருதினார்.

பழம் நிறைந்த மரங்களைத்தான் வெளவால் தாவும். பழம் இல்லாதபோது கைவிட்டுப் பறக்கும். இந்தக் கதையில் எவ்வளவு உண்மை என்பதை ராலஹாமி போகப் போகப் புரிந்து கொண்டார். தான் பதவி, அந்தஸ்து என படாடோபமாக வீற்றிருந்தபோது ஒட்டிக் கொண்ட உறவினர்கள், நண்பர்கள், ஆதரவாளர்கள் எல்லோருமே அது இல்லாதபோது எட்டியே நின்றார்கள். முன்பெல்லாம் இரவு பத்துமணிவரை வெளியாட்களினால் வீடு கலகலத்துப் போகும். சுக துக்க விசாரிப்புக்கள், அரட்டைக் கச்சேரி என வருகின்றவர்கள் ஏராளம்... தாராளம்.

ராலஹாமி நோய்ப் படுக்கையில் விழுந்து இரண்டு மூன்று வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. இப்போது ஒரு ஈ... காக்காவைக் கூடக் காணோம். முன்பு சற்று உரத்துத் தும்மினால் போதும். நோய் விசாரிக்கவென்றே பெரும் கூட்டம் சேர்ந்துவிடும்.

தான் நோயில் விழக் காரணம் பதவி பறிபோனமையே என்பது ராலஹாமியின் உறுதியான எண்ணம். நோய் நொடியில்லாமல் கல்லுப்பிள்ளைபோல இருந்த அவர் எந்த பிரச்சினையுமே இல்லாமல் இந்தத் தொழிலை இன்னும் பத்துப் பதினைந்து வருடங்கள் செய்திருக்கலாம். மரத்தினால் காய்ந்த இலை விழுவதுபோல ஒரேயடியாக தள்ளிவிட்டமை தனக்கிழைக்கப் பட்ட பெரும் அநீதியாகவே அவர் நினைத்தார். அதை எண்ணும் போதெல்லாம் அவரது நெஞ்சு கனலாய் எரிந்தது.

“இங்க பாருங்கோ, இப்படியே யோசிச்சிட்டு இருந்தா என்ன அர்த்தம். போன உத்தியோகம் கிடைக்கவா போகுது. இந்த மனுஷனுக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் ஏறுதில்லியே. ஏதோ

நாடும் ராச்சியமும் கைவிட்டுப் போனதுபோன்ற நென்பு... பெரிய பதவி தான்... விட்டுத் தள்ளுங்கோ.”

ஒரு திக்கை வெறித்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் ராலஹாமியை ஆறுதல் படுத்துவதுபோல மனைவி பேசுவாள்.

என்றாலும் தனது மனதை ஒரு நிலைப் படுத்தக் கூடிய சத்தி அவளது பேச்சுக்கு இல்லை என்றே அவர் உணர்ந்தார்.

சரியாக சாப்பாடு கூட இறங்க வில்லை. மகிழ்ச்சியில்லாத மனசு இதையெல்லாம் ஏற்குமா? வரவர உடல் மெலிந்து பத்துப் பதினைந்து வருடங்கள் கூடிவிட்ட வயோதிப தோற்றம் காட்டலானார்.

அவரை சுகப்படுத்த மனுஷியும்-பிள்ளைகளும் பட்ட பாடு கொஞ்சநஞ்சமல்ல. சிறந்த டாக்டர்களுக்கெல்லாம் காட்டினார்கள். எல்லா டாக்டர்களும் ஒன்றையே சொன்னார்கள்.

“இவருக்கு அப்படியொன்றும் நோய் இருப்பதாகத் தெரியவில்ல... எதுக்கும் இந்த விட்டமின் மாத்திரைகளை கொடுத்துப் பாருங்கோ...”

எவ்வளவோ மருந்து குடித்தும் நோயோ தீர்ந்தபாடில்லை.

‘எனக்கு எந்த நோயுமே இல்லைன்னு டாக்டர்கள் எப்படி சொல்றது. இவனுக்குத் தெரியுமா எனக்குள்ள வருத்தம்... இவனுகள் டாக்டர்களா? பொய்யன்கள் ஏமாற்றுக்காரனுகள்...’

ராலஹாமி டொக்டர்களை மனசால் கரிந்து கொட்டுவார். வரவர வீட்டார்கூட தனக்கு வைத்தியம் செய்வதில் அதிக அக்கறை காட்டுவதாக அவருக்குத் தெரியவில்லை. முன்பிருந்த உபசரிப்புகள் கூட படிப்படியாக குறைவது போன்ற நினைப்பு. இந்த கொஞ்ச நாட்களாக எவ்வளவு பணச் செலவு. துளிகூட முன்னேற்றம் கண்டால்தானே?

“என்ன எழவு பிடிச்ச நசலோ எங்களுக்கின்னா என்னென்றே தெரியல்ல. பெரிய பெரிய டாக்டர்களால கூட கண்டு பிடிக்க முடியாட்டா..... இது என்ன கர்மமோ..... ச்சே.....”

வீட்டாரின் முணுமுணுப்பைக் கேட்டுக்கேட்டு காதுகள் புளித்துவிட்டன. இவர்கள் எல்லோரும் தன்னை முற்று முழுதாக மறந்து விட்டதாகவே அவர் நினைத்தார்.

முன்பு கூடத்தில் இருந்த சாய்வு நாற்காலியில் இருத்தியே காலைக்கடன்களைக் கழிக்கச் செய்வார்கள். பிறகு அதுவும் சிரமமாகத் தோன்றியதால் அவர் படுத்திருந்த கயிற்றுக் கட்டிலின் நடுப்பகுதியை சுத்தரித்து கட்டிலுக்குக் கீழே ஒரு பாத்திரம் வைத்திருந்தார்கள். அசுகளை அடிக்கடி மாற்றி துப்புரவு செய்யக்கூட ஆள் இல்லை. மனைவி மாத்திரம் நேரம் கிடைக்கும் போது பொரிந்தபடியே துப்புரவு செய்வாள். கட்டிலின் கயிறு வேறு உடலை அறுத்து அறுத்து அப்பகுதியிலிருந்து சீழ் வேறு கசிந்தது. நாற்றம் சகிக்க முடியவில்லை.

“நோயாளி ஆசப்படுகிற எதக் கேட்டாலும் சாப்பிடக் கொடுங்கள்.”

கடைசியாக அவரைப் பார்க்க வந்த நாட்டு வைத்தியர் செய்வதற்கு வேறு வழியின்றி கைகளை விரித்து விட்டார்.

சாப்பிட... அருந்த... ஆசையான பொருட்கள் எவ்வளவோ அவருக்குத் தேவைப்பட்டன. என்றாலும் அவற்றை வாய்விட்டுக் கேட்க அவரால் பேச முடிந்தால்தானே...?

இப்போது அவருக்குள்ள ஒரே ஆசை.

“நான்... நான்... மிக அவசரமாகச் சாகணும்...”

என்றாலும் வீட்டில் யாராவது வந்து மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு தடவையோ, இரு தடவையோ கரண்டியால் ஏதாவது ஊட்டி விட்டுச் செல்வார்கள்.

‘அடக் கடவுளே... இவர்கள் என்னை நிம்மதியாக சாகக்கூட விடமாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே...’

அப்போதெல்லாம் ராலஹாமியின் மனம் துயரத்தோடு ஓலமிடும்.

கட்டிலில் சுருண்டு படுத்திருந்த அவரது கண்களுக்குக் கூடத்தில் போடப்பட்டிருந்த இரண்டு நீண்ட பெஞ்சுகளும் மங்கலாகத் தெரிந்தது. அந்த நாட்களில் அவரை சந்திக்க

வருகின்றவர்கள் பெரும் எதிர்பார்ப்புகளுடன் காத்திருந்த பெஞ்சுகள்.

இப்போது அதில் அமர கொசுக்களைத் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை. கால்கள் உடைந்து ஒரு புறமாய் சரிந்திருந்த பெஞ்சுகளில் சிலந்தி வலைகளும்... ஓட்டைகளும்... தூசும் நிறைந்து... பார்ப்பதற்கே பரிதாபமான தோற்றம்.

“இந்த சனியன் பிடிச்ச ‘பெஞ்சு’கள் அவசரமாக எடுங்கோ... எடுங்கோ என்று எத்தன தடவ கத்துறது. யாருக்காவது கேட்குதா... ஹும்... ஹும்... பிடியுங்கோ.. இப்பவே தூக்கி குசினிப் பக்கத்தில போடுவம். இந்த ரெண்டு பெஞ்சுகளாலேம் முழு வீடுமே அசிங்கமாகத்தான் கிடக்குது...”

மகன் சத்தமிட்டு யாரிடமோ சொல்வது தெபானிஸ் ராலஹாமியின் காதுகளில் இலேசாக விழுந்தது.

குணரத்னம்

தாங்க முடியாத மனத்துயரினால் நிறைந்த அமைதி எங்கும் பரவி நிலைத்திருக்கிறது. அந்த அமைதிக்குள் அளவிட முடியாத துயரங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. முழுப் பிரதேசத்தையும் முழுமையாக விழுங்கி வெடித்துப்போன பாரிய குண்டுவெடிப்புக்குப் பிறகு ஒரு மயான அமைதி நிலவுமே... அதுபோலத் தான்! பெரும் அதிர்வோடு ஆகாயம் முட்ட எழுந்த நினைவுகள், மெது மெதுவாகக் கீழே இறங்குகின்றன.

எமது அதிக நினைவுகள் அழிவின் சாம்பர் தூசிகளினால் மூடிப் புதைந்தே கிடக்கின்றன என்றாலும் சில நினைவுகளோ அந்தச் சிதைபாடுகளின் உள்ளே இருந்து மேலும் எரிந்து கொண்டு எமது மெய்யறிவைச் சிதைக்கவே செய்கின்றன. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களிலேயே, நான் செய்ந்நன்றி மறந்தவனோ? என்ற எண்ணம் மேலே எழுந்து என்னை வதைக்கிறது.

எதைப் பற்றியும் ஆறுதலாகச் சிந்திக்கக் கூடிய அவகாசம் இல்லாமலேயே பல வருடங்கள் கடந்து போய்விட்டன. கடமையை உதாசீனம் செய்ததற்காகத் தப்புவதற்கு வழி தேடவில்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். கடந்து போன நாட்களில் குறைந்த பட்சம் ஒரு கடிதமாவது நான் அவனுக்கு எழுதியிருக்க வேண்டும். அவனது முகவரி குறிக்கப்பட்ட அந்தக் காகிதத் துண்டைக் கூட எங்கு தொலைத்தேனோ? என்று சரியாக ரூபகமில்லை. காலம் மூடிய சாம்பர் தூசுகளை ஊதிக் கிளறி,

எனக்குள் சந்தம் மீட்டும் அந்த நினைவுகளை வெளிக்கொணர முயற்சிக்கின்றேன். எனது செய்ந்நன்றி மறந்த குணம் என்னைக் குத்திக் காட்ட, வெட்கத்தாலும், பச்சாதாபத்தினாலும் கூனிக்குறுகிப் போகிறேன்.

எதிர்பாராத வகையிலேயே குணரத்னத்தைச் சந்தித்தேன். அன்று நான் மட்டக்களப்பில் உள்ள தமிழ் நண்பர் ஒருவரின் திருமண வைபவத்தில் கலந்து கொள்வதற்காகவே போய்க் கொண்டிருந்தேன். பதுளையில் நான் ஏற வேண்டிய கடைசி மட்டக்களப்பு பஸ் தவறி விட்டது. அங்கிருந்து, பாதையில் சந்திக்கும் மனிதர்களிடம் வழி விசாரித்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு பஸ்ஸாக மாறி மாறி நீண்ட தூரம் பயணம் செய்து கடைசியில் அசுத்தமான சிறிய ஊரை வந்தடைந்தேன். மட்டக்களப்பு வரை நீண்டு செல்லும் பாதையில் சந்திக்கக் கிடைக்கும் கடைசிச் சிங்கள நகரம் தான் அது என்று அனுமானிக்கக் காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது.

அங்கிருந்து அப்பால் செல்ல வாகனத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அனைவருமே தமிழர்கள்! உச்சஸ்தாயிக் குரலில் ஆளுக்காள் ஓய்வில்லாமல் பேசிக்கொண்டும், வாகனத்தை எதிர்பார்த்துப் பிரதான பாதைப் பக்கமாக வெறித்த பார்வையுடனும் காணப் பட்ட அவர்களிடம் எந்தவிதமான நட்பையோ, காருண்யத் தையோ காண முடியவில்லை. அதிக நேரம் செல்வதற்கு முன்பே பொறுக்க முடியாத தனிமை. புதியவன் என்ற உணர்வு எனக்குள் தலை தூக்கத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது நேரம் மாலை ஆறுமணியாவது இருக்கும். இராணுவ 'ட்ரக்' வண்டியொன்று புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு, நகரத்திற்கு ஊடாக மின்னல் வேகத்தில் பறந்து சென்றது. அதைத் தொடர்ந்து கடைகண்ணிகளின் கதவுத் தட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றாகப் 'பட்பட்' டென்று மூடிக் கொண்டன. பாதையில் செல்வோர் அவசர அவசரமாக அங்கும் இங்கும் போய் மறைந்து விட்டார்கள். பஸ்ஸுக்காக காத்திருந்தவர்களைத் தவிர, பழுப்பேறிய காய்ந்த புற்களை அமைதியாக மேயும் எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டு தெரியும் ஓர் ஆடு மாத்திரம் பாதையோரத்தில் எஞ்சி நின்றது.

பயணம் புறப்பட்டு வந்த பிறகு முளைக்காத பயமும் பதற்றமும் எனக்குள் அப்போது கசியத் தொடங்கியது. காலை நான் புறப்படத் தயாரான போது, வீட்டில் சகலருமே எனது இந்தப் பயணத்திற்கு எதிர்ப்புக் கொடி தூக்கினர். அதில் உள்ள பாதுகாப்பற்ற தன்மை, கஷ்டமான நிலை, நடைமுறைச் சிக்கல் எனப் பலதையும் காட்டி நிறுத்தப் பார்த்தனர். தந்தி மூலம் வாழ்த்தை மட்டும் தெரிவித்தால் போதும் என்று அப்பிராயம் வேறு சொன்னார்கள்.

என்றாலும், சில வருடங்கள் வெளிநாட்டில் ஒன்றாகப் பணி புரிந்த நண்பனுக்கும், எனக்கும் இடையிலான நெருக்கத்திற்கு வெறும் வாழ்த்தை மட்டும் அனுப்புவது நியாயமல்ல என்று என் மனம் இடைவிடாமல் கூக்குரலிட்டுக் கூவியது. அதனாலேயே வீட்டாரின் பெரும் தொண்தொணப்புக்கு மத்தியிலும் இந்தச் சிரமமான பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

சிறிது நேரம் கழிந்தது. கண்காணாத தேசத்தில், அறிமுகமில்லாத சனங்களுக்கு மத்தியில் வழி தவறி நிற்பதைப் போன்ற பரிதாப உணர்வு எனக்குள் தென்படத் தொடங்கியது.

மீண்டும் திரும்பி பதுளைப் பக்கமே போகலாம் என்றால் வாகனம் இல்லை. அதைவிட மட்டக்களப்பு பஸ் வந்தாலும் இவ்வாறான இரவு வேளையில் நண்பனின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்ற பயம், சந்தேகம் ஒரு புறம். ஒரு தடவையாவது காலடி வைக்காத, முற்றாக அறிமுகமற்ற, பழக்கப்படாத பகுதி என்ற பிரச்சினை மறுபுறம். அதைவிட எனக்குப் புரியவே புரியாத அவர்களது மொழி. அவை எல்லாவற்றையும் விடப் பிரதேசம் முழுவதும் வியாபித்துக் கிடந்த யுத்த பயப்பிராந்தியம்!

நண்பனின் வீடு மட்டக்களப்புக்குச் சில மைல்கள் முன்னால் செங்கலடியில் இருந்தது. திருமண அழைப்பிதழோடு எனது வசதிக்காக அவனது வீட்டுக்கு வர வேண்டிய முறையைக் குறிப்பிட்டும், வரைந்தும் அனுப்பியிருந்தான். பகற்காலம் என்றால் அவனது வீட்டைத் தேடிப் பிடிக்க அந்தத் தகவல்களே தாராளமாகப் போதும். என்றாலும் இவ்வாறான இரவுபட்ட

நேரத்தில் இது இலேசான காரியமல்ல என்பது நேரம் செல்லச் செல்ல விளங்கி விட்டது.

செய்வதறியாமல் பயத்துடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். திடீரென்று எனக்குப் பின்னால் ஒரு பேச்சுக்குரல் கேட்டது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். குட்டையான உருவத்தில், அடுப்புக் கரி நிறத்துடன் ஒருவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கரிசனையின்றி அணியப்பட்ட, இடையிலிருந்து நழுவி விழுகின்ற நீண்ட காற்சட்டையும், வெள்ளை நிற 'ஷேர்ட்டு'ம் அணிந்திருந்தான். கால்களில் தேய்ந்து போன ரப்பர் செருப்புக்கள். முகமுடி போன்ற கறுத்த முகத்தில் ஆழமாக உட்குழிந்து காணப்பட்ட அந்தச் சிறு கண்கள் மாத்திரம் வெளேரென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன. என்னையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன், தமிழில் ஏதோ கேட்டான்.

எனக்குத் தமிழ் விளங்குவதில்லை என்றும், நான் இந்த நகரத்திற்கு வரக் காரணம் எதுவென்றும் ஆங்கிலத்தில் புரிய வைத்தேன். பெரும் ஆச்சரியத்துடன் என்னை உச்சி முதல் பாதாந்தம் வரை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டுச் சில கேள்விகளை ஆங்கிலத்தில் அடுக்கினான். பதுளையில் மட்டக்களப்பு பஸ்ஸைத் தவற விட்டதனாலேயே இந்தச் சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டதாக உண்மையைச் சொல்லி வைத்தேன்.

எனது நிலைமைக்காகப் பரிதாபப்படுவது போன்ற அறிகுறி அவனிடம் புலப்பட்டமையால், மனதிற்கு ஓரளவு ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

அவன் எனது தமிழ் நண்பனின் முகவரியை வாங்கி எடுத்து மேலோட்டமாக மேயுத் தொடங்கினான். புன்னகையோடு தலையை ஆட்டியபடியே, நண்பனின் வீடு தனக்கு நன்கு தெரியும் என்றான். அவனது பதில் எனக்குப் பெரும் நிம்மதியைத் தந்தது.

“நீங்க செங்கலடிக்கா போறீங்க...?” நான் அவசரமாகக் கேட்டேன்.

“இல்லை... ஏறாவுருக்கு... செங்கலடியிலிருந்து ரெண்டு மைல் அப்பால் போகணும்” அவன் சிரித்தபடியே பதிலளித்தான்.

எதிர்பார்ப்புத் தூர்ந்து போனதால் எனக்குள் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. எனக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றம் அந்த ஆளுக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ, அவன் இரக்கம் ததும்ப என்னைப் பார்த்தான்.

“பயப்பட வேணாம். நீங்க நண்பனுடைய வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய பாதையை நான் சொல்லித் தாரன்” தணிந்த குரலில் என்னைத் தேற்றியபடியே கூறினான்.

எனக்கும், குணரத்னத்திற்குமிடையே சந்திப்பு இவ்வாறுதான் நிகழ்ந்தது.

சிறிது நேரம் கழிந்த பிறகு ஒரு பஸ் வந்தது. ஏறுவதற்கும் அதிலிருந்து இறங்குவதற்கும் முண்டியடிக்கும் சனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு பஸ்ஸுக்குள் பாய்ந்த குணரத்னம், எனக்கும் அவனுக்குமாக அருகருகே இரு ஆசனங்களைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“கடைசி பஸ்தானே... இப்படித்தான் எப்பவும் வரும்” என்னை அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்த படியே புன்முறுவலுடன் கூறினான். பஸ் புறப்பட்டது.

குணரத்னம் நிறுத்தாமல் பேசத் தொடங்கினான்.

அவனது குடும்ப விவகாரம், வீடு வாசல் விபரங்கள், அப்புறம் நாட்டு நடப்பு எனப் பேச்சு நீண்டு கொண்டே போனது. அவனது பரிச்சயமில்லாத உச்சரிப்புக்கு ஆர்வத்துடன் காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த குணரத்னம் நீண்ட காலம் அங்கேயே இருந்தான். திருமணம் கூட அங்குதான் நடந்தது. சாதாரண தொழில் நுட்ப உத்தியோகத்தரான குணரத்னத்தின் சம்பளம், திருமணச் சமை, குடும்பத்தின் இளைய சகோதர சகோதரிகளின் சமை போன்றவற்றைத் தாங்கக் கை கொடுக்க வில்லை. அவனது யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை மிகவும் துயரம் தோய்ந்த கடின வாழ்க்கையாகும். மனைவி பெற்றெடுத்த முதல் இரண்டு குழந்தைகள் கூட, பிறந்த ஒரு சில மாதங்களிலேயே பலவிதமான நோய்களினால் பீடிக்கப்பட்டுக் கண்களை மூடின. சமாளிக்க முடியாத செலவுகள், பற்றாக்குறைகள் திருமண

வாழ்க்கையைக் கூட பிளவு படுத்தும் நிலை கீடைசியில் உருவானது.

சண்முகதாஸனின் மார்க்ஸிஸ சீனப்பிரிவின் அங்கத்தவன் என்ற காரணத்தினால், ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு அவனுக்கு மட்டக்களப்புக்கு அரசியல் இடமாற்றம் கிடைத்தது. அதனைத் தன்னை நோக்கி மாறுவேடம் பூண்டு வந்த ஆசீர்வாதமாகவே அவன் ஏற்றுக் கொண்டான். வாழ்க்கையைப் புதிதாகக் கட்டியெழுப்ப அது சந்தர்ப்பமாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை தான்.

“ஆனாலும் பாருங்கோ... கண்ட பயன் ஒன்றும் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில நாங்க எல்லாரும் ஒன்றாக ஓரே வீட்டில் இருந்து ஒவ்வொருத்தர் முகத்த ஆளுக்காள் பார்த்துக்கிட்டு துக்கப்பட்டம். இப்போ அம்மா-தங்கைங்க-தம்பிமார் அங்க அவதிப் படுறாங்க. நாங்க இங்க இருந்து கஸ்டப்படுறம்..” குணரத்னம் சொல்லிவிட்டுச் சற்று நிறுத்தினான். அவன் கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“ஒரு காச சீதனம் எடுக்காமல் நான் திருமணம் கட்டினன்... அதுவும் ஒரு ஏழைக் குடும்பத்துப் பெட்டையோட சிநேகமாகித் தான் முடிச்சன்...”

அதன் பிறகு அவன் என்னைப் பற்றிய விபரங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினான். நானும் சொல்லத் தொடங்கவே, அமைதியாகச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தான். தனிப்பட்ட விவகாரங்கள் முடிந்ததும், எமது பேச்சு அரசியல் பக்கம் திரும்பியது. நான் எனது அரசியல் நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தாமல், சமாளித்தபடி பேசுவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தினேன். ஆனால் குணரத்னமோ, எந்தவிதமான ஒளிவு மறைவுமின்றி நேரடியாக, ஓர்மமாகக் கருத்துக்களைக் கொட்டத் தொடங்கினான்.

“பாருங்க... இந்த உண்மை இருக்குதே அத நாங்க ரெண்டு தரப்பாரும் கிழிச்சிக்கிட்டு... அந்தத் துண்டுகளுக்காக சண்டையிறும்... இதனால் யாருக்கு நன்மை... எப்பொழுதும் எங்கள் மிதிச்சிட்டு இருக்காங்களே அவங்களுக்கு தான்... எங்களுக்கு அல்ல...”

நான் மலைப்புடன் அவனைப் பார்த்தேன்.

“கடைசியில் என்ன நடக்குது... அவங்க எங்கட தோள் மேல ஏறிக்கிட்டுப் போய் ராஜாங்கம் நடாத்துறாங்க. நாங்க ஆளுக்காள் கடிச்சிக் குதறிக்கிட்டு இருக்கிறம்.”

பஸ் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு வேகமாக முன்னே சென்றது. வெளியே எவரையும் தெளிவாகக் காணமுடியவில்லை.

குணரத்னம் சற்றுநேரம் அமைதி காத்து விட்டு, மீண்டும் எனது காதுக்குள் வாய் வைத்தாற் போலக் கிசுகிசுத்தான்.

“கூட்டாளி-நான் தமிழன் தான்... ஆனாலும் இந்தச் சின்னத் தீவுக்குள்ள அடைப்பட்டுக் கிடக்கிறது போதாதுன்னு அதுக்கு நடுவுல இன்னுமொரு கம்பிவேலி அடிக்கணுமா? கூட்டாளி எனக்கு இந்தக் கோழிக் கூட்டுக்குள்ள அடைப்பட்டு இருக்க வேண்டிய அவசியமில்ல... எங்கட உலகம் இத விடப் பெரிசு...” நான் வியப்புடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அடி காணமுடியாமல் இருண்ட ஆழமான பள்ளத் தாக்கைப் போல உட்குழிந்து போய்க் கிடந்த அந்தக் கண்கள் வெளேரென்று மின்னின. இல்லை... இல்லைச் சிரித்தன. குணரத்னம் எனது ஒரு கையை இறுகப் பற்றியபடியே தாழ்ந்த குரலில் மேலும் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“கூட்டாளி முன்னர் போல எங்களால ஒன்றாக இருக்க முடியாதா? நாங்க மனுஷங்க... ஒரே மாதிரியாகப் பிறந்து ஒரே மாதிரியா இறக்கப் போகிற மனுஷங்க...”

திடீர் அமைதிக்குள் எங்கள் இருவரையும் ஆழ்த்தும் அளவுக்கு குணரத்னத்தின் வார்த்தைகள் உணர்ச்சி பூர்வமாகத் தெரிந்தன. செக்கன்களால்... நிமிடங்களால்... மணித்தியாலங்களால் அளக்க முடியாத அளவு நேரம் நாங்கள் அமைதிக்குள் மூழ்கிக் கிடந்தோம்.

எனது பயணத்தின் எல்லையைப் பஸ் நெருங்கி விட்டது. செங்கலடியில் இறங்கி நண்பனின் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்கும் முறை குணரத்னத்தினால் கட்டம் கட்டமாக எனக்கு விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

“நான் சொன்னபடி போனீங்கன்னா உங்களுக்குப் பாத நிச்சயமாத் தவறாது...”

என்னைத் தெரியப்படுத்திய படியே கூறினான்.

“இது ஏறாவூரைச் சுற்றிப் போகின்ற கடைசி மட்டக்களப்பு பஸ்... இல்லாட்டா நானும் உங்களோட செங்கலடியில் இறங்கி நண்பனோட வீட்ட காட்டிவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குப் போயிருப்பன்... என்ன செய்து...?”

குணரத்தனத்தின் குரலில் பச்சாதாபம் தெரிந்தது.

“இல்ல குணரத்தனம்... நீங்க செஞ்ச இந்த உதவியே தாராளமாகப் போதும்... உங்களுக்கு ரொம்பவும் நன்றி.. இப்போ எனக்கு லேசாகவே வழிய கண்டு பிடிச்சிடலாம்...கொஞ்சமும் தப்பாது...”

நான் அவனை அமைதிப்படுத்தியபடியே பதிலளித்தேன். பஸ் செங்கலடியை நெருங்கிவிட்டது. நாம் இருவரும் மிக உருக்கத்துடன் ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் விடைபெற்றோம்.

“அதோ தெரியுது பாருங்க. அந்த ‘ஷெட்’-க்கு அருகில் இறங்குங்கோ. அங்கிருந்து பாதையைக் கடந்து அப்பால் செல்லுங்கோ. அந்த இடத்தில இருந்து அப்படியே திரும்பிப் போனா... நான் சொன்னது ஞாபகம் தானே...?”

குணரத்தனம் எனது கையைப் பற்றிப் பிடித்தபடி சொன்னான். பஸ்ஸை அடுத்த தரிப்பில் நிறுத்தும்படி எனக்காகத் தமிழில் கண்டக்டருக்கு கட்டளை பிறப்பித்ததும் அவன்தான்.

பஸ் தரிப்பில் நின்றுது. கடைசியாகக் குணரத்தனத்திடமிருந்து விடைபெற்ற நான், அடிக்கு இரண்டாகக் கால் வைத்துப் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினேன்.

பஸ் என்னைக் கடந்து செல்லும்போது, நான் பார்வையை உள்ளே பாய்ச்சினேன். குணரத்தனம் எழுந்து நின்று விடை கொடுத்தபடியே நான் செல்ல வேண்டிய திசையை மீண்டும் மீண்டும் கைகளால் சைகை மூலம் காட்டினான். நான் சிந்தித்த படியே அவனுக்குக் கையசைத்தேன்.

பஸ் என்னைக் கடந்து சென்றது. எனது மனதிற்குள் மீண்டும் வெறுமை உணர்வின் ஆக்கிரமிப்பு. எதிர்பாராத விதமாகச் சந்தித்த அந்த அபூர்வ நண்பனைப் பற்றியே சிந்தித்த வண்ணம், அவன் கூறியபடியே பிரதான பாதையைக் கடந்து அப்பால் போய், நான் செல்ல வேண்டிய ஒழுங்கைப் பக்கமாகக் கால்களைப் பதிக்க லானேன்.

சில அடிகள் முன்னால் சென்றிருக்க மாட்டேன். யாரோ பின்னாலிருந்து கைதட்டும் ஓசை கேட்டுத் திடுக்கிட்டபடியே திரும்பிப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம்? என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

இடுப்பிலிருந்து நழுவும் நீண்ட காற்சட்டையை ஒரு கையால் தூக்கிப் பிடித்தபடி, பாதையைக் கடந்து என்னை நோக்கி இளைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான் குணரத்னம்.

“ஏன்... ஏன்... என்ன இது...” நான் குழப்பம் மண்டிய மலைப்புடன் கேட்டேன்.

“இல்ல... ஒன்றுமில்ல... ஒன்றுமில்ல...”

குணரத்னம் கீழ்மூச்சு மேல்மூச்சு வாங்கிய படியே கூறினான்.

“உங்களை இந்த ராத்திரி நேரத்தில அம்போன்னு கைவிட்டுப் போறது நியாயமில்லைன்னு நீங்க இறங்கின பிறகு நெனச்சன்... அதோட காலம் வேறு கெட்டுக் கிடக்குது... அதனால் தான் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி ஓடி வாரன்...”

குணரத்னம் கண்களால் சிரித்தபடியே கூறினான்.

அவனது தோள்களின் மேல் கைகளை வைத்த நான் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாமல், அவன் முகத்தைச் சிலை போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பரிவோடு ஏறிட்டேன்.

“குணரத்னம் உம்மைப் பற்றி நெனக்கையில் ரொம்ப அதிசயமாக இருக்குது... உண்மையாகவே அதிசயமா இருக்குது...” நாட் தளதளத்தபடியே கூறினேன்.

“இதெல்லாம் என்ன அதிசயம்... இப்போ நாங்க ரெண்டு பேரும் நண்பர்களாயிட்டம்... எங்கட ஊருக்கு வந்த உங்கள் இப்படியும் கவனிக்காட்டா இந்தக் கூட்டாளித்தனத்தால என்ன பிரயோசனம்...?” குணரத்னம் சிரித்தபடியே பதிலளித்தான்.

“இப்போ போனது கடைசி பஸ் தானே... அப்போ நீங்க எப்படி திரும்பவும் வீட்டுக்குப் போறது...?” நான் பதறிய படியே கேட்டேன்.

“ஏறாவுருக்கு ரெண்டு மைல் தானே... அந்தக் கொஞ்ச தூரத்தையும் நடந்தே போயிடலாம்... பழக்கப்பட்ட பாத

தானே... அதப் பற்றி நீங்க யோசிக்க வேணாம்.” என்னை அமைதிப்படுத்தியபடியே கூறினான்.

அதன் பிறகு அந்த ஒழுங்கைப் பாதையில் எனக்கு முன்னால் பயணித்த குணரத்னம், நண்பனின் வீட்டுக்கு அருகே வந்து நின்றான். முன் கதவு மூடியிருந்தது. என்றாலும் உள்ளே மின் குமிழ்கள் எரிந்ததோடு, பேச்சுக் குரல்களும் கேட்டன.

“ஆட்கள் முழிச்சிட்டு இருக்காங்க... போய் ‘பெல்’ல அடியுங்கோ...”

“நீங்களும் என்னோட வாங்க... செஞ்ச உதவிய நண்பனுக் கிட்ட சொன்னா ஆள் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவான். வாங்க தேநீர் குடிச்சிட்டுப் போகலாம்....”

நான் குணரத்னத்தின் கையைப் பற்றி இழுத்தேன்.

“நண்பன்கிட்ட வாகனமும் இருக்கு... உங்கள வீட்டுக்கே கொண்டு போய் இறக்கிவிடச் சொல்றன்... வாங்க...”

“மன்னிச்சுக்குங்க... இந்த நேரத்தில வாரது கஷ்டம்...” குணரத்னம் பின்வாங்கியபடியே கூறினான்.

“கோபிக்காதீங்க... நான் அவசரமாப் போகணும்... பிறகு சந்திப்பம்... என்னைப் பற்றி கவலைப்படாதீங்க... நான் எப்படியாவது போவன்... நீங்க போங்க... போய் ‘பெல்’ அடியுங்க. வீட்டில உள்ளவங்க தூங்கினாப் போல தெரியல்ல. உள்ள வேல போல தெரியுது... நீங்க போங்க...”

நான் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் குணரத்னம் தான் இருந்த இடத்திலிருந்து ஓர் அடியாவது அசைந்தானில்லை! நண்பனின் வீட்டுக் கதவை நோக்கிச் செல்ல முன்பு, அந்தக் கருணை மிகுந்த மனிதனை நன்றிப் பெருக்கோடு ஒரு தடவை பார்த்தேன்.

அவனிடமிருந்து விடைபெற்ற நான், வீட்டின் சிறு மதிலைக் கடந்து போய், முன் கதவுப் பக்கமாய்த் தென்பட்ட படிகளில் ஏறினேன். சுவரில் இருந்த அழைப்பு மணியின் பொத்தானை அழுத்தியபடியே, மதிலுக்கு மேலால் ஒழுங்கைப் பக்கமாய் நோட்டமிட்டேன். பாதையை மூடியிருந்த இருளுக்கு ஊடாகக்

குணரத்னத்தின் கண்கள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

கதவு திறந்தது. எட்டிப் பார்த்த நண்பன் என்னைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் சந்தோஷமாய் சத்தமிட்டபடியே முன்னால் பாய்ந்து வந்து தழுவிக் கொண்டான்.

“கடவுளே... நான் உன்ன எதிர்பார்க்கவே இல்லடா... இந்த நடுராத்திரியில எப்படிடா வழிய கண்டுபிடிச்சே...” அவன் நம்ப முடியாமல் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

நான் சரேலென மீண்டும் திரும்பி அந்த ஒழுங்கைப் பாதைப் பக்கமாகப் பார்த்தேன். அங்கே இருள் மாத்திரம் ஆட்சி செய்தது. இருளை ஊடறுத்துக் கொண்டு மின்னிய குணரத்னத்தின் அந்தக் கண்களைக் காணோம். போய்விட்டான் போல் தெரிந்தது.

நான் உடனே நண்பனைக் கைகளால் இழுத்துக் கொண்டு, படிகளால் இறங்கிக் குறுகிய பாதைப் பக்கமாய் பார்வையைப் பாய்ச்சினேன். பாதையின் மிகத் தூரத்தில் அவசர அவசரமாகக் காலடி வைத்தபடி போகும் குணரத்னம் நிழலாய்த் தெரிந்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த நிழலும் இருளுக்குள் காணாமல் போனது.

நான் அவ்விடத்திலேயே நின்று கொண்டு, குணரத்னத்தை சந்தித்தது முதல் நடந்த சகல விபரங்களையும் விலாவாரியாக நண்பனிடம் சொன்னேன். அவன் சிரித்தபடி காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். நான் பேசி முடிக்க, அவன் வாயைத் திறந்தான்.

“நீ சொல்ற ஆளப் பற்றி எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். நல்ல மனுஷன்...”

“உன்னைப் பற்றி அவ்வளவு தெரியும்னா... அவன் ஏன் வீட்டுக்குள்ள வரத் தயங்கணும்... அவ்வளவு வற்புறுத்திக் கூப்பிட்டும் ஏன் மறுக்கணும்...” நான் துக்கத்தோடு தொடர்ந்தேன். “உனக்கிட்ட சொல்லி உன்னோட வாகனத்திலேயே வீட்டில கொண்டு போய் இறக்கி விடுவதாகக் கடைசியா சொன்னன்... எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்டாத்தானே? முடியாதுன்னுட்டான்... பாவம்...”

நண்பன் மீண்டும் மலர்ந்த முகத்துடன் என்னைப் பார்த்தான். எனது காதுக்கு அருகே வந்து ரகசியம் பேசுவதைப் போல சொன்னான்.

“உனக்கு விளங்காது மச்சான்... இந்தப் பக்கத்தில் எங்களுக்குள்ள சின்னச் சின்னப் பிரச்சினை இருக்குது.”

நான் நண்பனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தேன்.

“பிரச்சினையா! அது என்ன மச்சான்...?”

நண்பன் சிரித்தபடி சொன்னான். “பிரச்சினைன்னா... அவ்வளவு பெரிய பிரச்சினையும் அல்ல... இந்த குணரத்னம் போன்றவங்க குறைந்த சாதி ஆட்கள்தானே... அதனால் அவங்கள் அப்போதிருந்தே நாங்க சேர்க்கிறது இல்ல...அது இங்க உள்ள வழக்கம் மச்சான்... அதுதான் பிரச்சினை...”

நான் எதையும் உறுதியாகத் தீர்மானிக்க முடியாமல் நீண்ட நேரம் நண்பன் பக்கமே சிலை போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“சரி... சரி... வா உள்ள போவம்... உள்ள போவம்”

எனது கையைப் பிடித்தபடி, படிகளில் ஏறி வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அதற்கிடையில் நான் மீண்டும் அந்த ஒழுங்கைப் பாதையைத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அது இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அந்த இருளுக்குள் இருந்து குணரத்தினத்தின் கண்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தது என் நினைவில் தோன்றி மறைந்தது.

டோஸன்....

ஐந்தாவது குறுக்குத் தெருவில் பொது மயானத்திற்கு முகங் கொடுத்தாற் போல அந்த வீடு அமைந்திருந்தது. இரண்டடுக்கு மாடிவீடு அது. அங்கு இருப்பவர்களைப் பற்றிய முழுமையான விபரம் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. வீட்டின் சுவர்கள்..... கதவுகள்..... ஜன்னல் கம்பிகள் கூட பளிங்கு போல கண்களைக் கூச வைத்தன.

மேலும் கீழுமாக அமைந்திருந்த கண்ணாடி ஜன்னல்களின் காத்திரம் பற்றி வர்ணித்துத்தள்ள அடியேனுக்கு வலு இல்லை. ஏனென்றால் அவற்றை நெருங்கிப் பார்க்க எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிட்டினால்தானே? வாயிற்புற கேட்டில் பென்னாம் பெரிய பூட்டு தொங்கும் போது நானாவது அருகில் செல்வதாவது....?

வெறுமனே 'கேட்' என்று சொல்வது பொருத்தமல்ல. அந்த கேட்டுக்குப் போன செலவில் சாதாரண வீடுகள் ஐந்தைக் கட்டித் தொலைத்திருக்கலாம்.

சரி..... இப்போது நாம் கதையின் பிரதான பாத்திரத்தின் பக்கம் சற்று பார்வையைத் திருப்புவோம்.

அது ஒரு நாய். வெறுமனே நாய் என்று அதனை அறிமுகப் படுத்துவது கௌரவத்திற்குரிய கனவான்களை கேவலப்படுத்து வது போல இருக்கும். எனவே அதனை மதிப்புக்குரிய நாய் என்று சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன். சாதாரணமாக நானும் நீங்களும் பாதையில் அலைந்து திரியும் சொறி நாய்களைத்

தாராளமாகப் பார்த்திருப்போம். குட்டை நெட்டையாய் சதைப் பற்றில்லாத நோஞ்சான் உடம்போடு திரியும் பஞ்சை நாய் அல்ல இது. நல்ல உயரம். கம்பீரமான பார்வை. உடம்பு பூராவும் கசுக் புகக்கென் உரோமம். அங்கும் இங்கும் ஓடும் போது வைக்கோற் பற்றை உருண்டு செல்வது போலத் தெரியும். மொத்தத்தில் பணக்காரத்தனம் ஓட்டிக் கொண்ட தோற்றம்.

அதற்கு ஆங்கிலப் பெயர் சூட்டப்பட்டிருந்தது. சிங்களத்தில் பெயர் வைப்பது தனது அந்தஸ்துக்கு இழிவு என்று எஜமானர் நினைத்திருக்கலாம்.

அந்த வீடு அமைதியாகக் கிடந்தது. கதவுகள், ஜன்னல்கள் யாவும் சாத்தப்பட்டிருந்தன. டோஸன் - அதுதான் எங்கள் பிரகாசன கதாபாத்திரம். முன் வாசலில் கோழிக் குஞ்சு போல முடங்கிக் கிடந்தது. அதன் முகத்தில் இனந் தெரியாத ஒருவகை சோகம் அப்பி இருந்தது. அடிக்கடி அப்படியும் இப்படியும் புரண்டது.

டோசன் மிக ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கிப் போயிருந்தது. அதனைப் பார்த்து பெரிய தத்துவஞானி என்று தப்புக்கணக்கு போட்டு விடாதீர்கள். அதற்கு அந்த வீட்டாரின் ஞாபகம் வந்திருக்கலாம். என்றாலும் அவர்கள் இப்போது தொலை தூரத்திற்கு போய் விட்டார்கள்.

அந்த வீட்டிற்குத்தான் விஜயம் செய்த தினத்தை டோஸன் அலசத் தொடங்கியது. அந்த நாட்களில் இது போன்ற மொழு மொழுவென்ற ஆரோக்கியமான உடம்பு அதற்கு இல்லை. தனது தாய் தந்தையர்களைப் பற்றிக் கூட சரியாக ஞாபகத்தில் இல்லை. என்றாலும் தனது தாய் ஒரு நாய் என்பது மட்டும் உறுதி. ஆனால் தந்தையாரோ நிச்சயமாய் உயர் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவராய்த் தான் இருக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் பணக்காரர்களுக்கே உரிய கர்வமும் வாக்கும் போக்கும் டோசனுக்கு எப்படி வரும்?

அந்த வீட்டிற்கே பொருத்தமான சொகுசான காரிலேயே டோஸன் அங்கு வந்தது. அந்தக் கார் கூட ஒரு மாதம் தங்க வில்லை. அடிக்கடி எஜமானார் காரை மாற்றினார். அதில் அவருக்கு ஒரு வகைப் பிடிப்பு. உண்மையிலேயே டோஸனுக்குக் கூட அதைப்பற்றி ரொம்ப பூரிப்பு. பெருமை!

மோட்டார் காரில் அடிக்கடி செல்லும் அந்த இனிமையான பயணங்கள் நினைவில் வந்து முட்டின. பாதையில் செல்கின்ற பொறுக்கி நாய்களைக் காணும் போதெல்லாம் நெஞ்சை நிமிர்த்தி... எடுத்தெறிந்த பார்வையோடு செல்வதில் அதற்குப் பரம திருப்தி.

சாதாரண மனிதர்களைக் கண்டால் தலையை நிமிர்த்தி ... பார்வையை பகட்டாக வைத்துக் கொண்டு நடப்பது எஜமானரின் பழக்கம். 'ஏன் அவர் அப்படி நடந்து கொள்கிறார்?' என்றெல்லாம் டோஸன் மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளாது. அது உயர்மட்ட கனவான்களின் நல்ல பழக்கம் - கனவானாகிய அது கூட எஜமானரை அச்சொட்டாகப் பின்பற்றியது.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக வயிற்றுக்கு ஒன்றுமே கிடைக்காத டோஸன் சிந்தனையுடன் புரண்டது. கண்கள் அருவியாய் கொட்டின. கலங்கிய கண்களோடு அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு தலையை உடம்புக்குள் புதைத்துக் கொண்டது.

நேர அட்டவணைப்படி பால், மாமிசம், சத்துள்ள உணவுகளை தனது கைகளினாலேயே ஊட்டிவிடும் எஜமானியைப் பற்றிய நூபகம் வந்ததும் கண்கள் குளம் கட்டின.

எஜமானருக்குச் சொந்தமான எஸ்டேட் பக்கம் போகும் போது பல தொழிலாளர்கள் தட்டுப்படுவார்கள். அங்கே அவர்கள் சாப்பிடுவதைப் பருகுவதைப் பார்க்கும் போது பெரும் வியப்பாக இருக்கும். எட்டுப் பேர் கொண்ட தொழிலாளர் குடும்பம் ஒரு நாத்தல் பாணை வைத்துக் கொண்டு அந்த வேளையைக் கடத்தப்படுகின்ற பாட்டைக் கண்டதும் அதற்குத் தாங்க முடியாத மலைப்பு.

"என்னம்மா இது... எனக்கு இது போதாது... இன்னொரு பாண்டு தாங்கோ... பசிக்குதம்மா..."

தாயைச் சுற்றி நின்று பிள்ளைகள் கெஞ்சுவதைப் பார்க்கும் போது டோஸனுக்கு சிரிப்பு பொத்துக் கொண்டு வரும்.

'ச்சே... பஞ்சம் பிடிச்சவனுகள்... இவனுகள் பால் ... மாமிசம்... பேகன்... வட்டிலாப்பம்... கண்ணால கூட கண்டிருக்க மாட்டானுகள்...'

டோஸன் மனத்துள் கர்வத்துடன் நினைத்துக் கொள்ளும்.

தனது நோனாவுடன் - மன்னிக்கவும் எனமானரின் நோனாவுடன் டோஸன் உலா வருவதை ஓர் அழுக்குப் பையன் பார்த்து விட்டான்...

“அன்னடா டோய்... கார்ல நாய் போகுதடா... வந்து பாருங்கடா டோய்...”

டோஸன் அந்தப் பையனை கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தது. தன்னை நாய் என்று சொன்ன இளக்காரமான வார்த்தைகள் சில நாட்களாக மனத்தை அரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

எஸ்டேட் பங்களாவுக்கு அருகில் காரை நிறுத்தியதும் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் ஓடி வந்து காரை ஓட்டியபடி நிற்பார்கள். அந்த அசிங்கப் பிறவிகள் காரைத் தொட்டுவிடாமல் டோஸன் பார்த்துக் கொண்டது. உர்... உர்... என்ற முறைப்பு. ஒருத்தன் நெருங்கவில்லை.

எனமானரின் குடும்பத்தை தனது நெருங்கிய சொந்தம் என நினைத்துக் கொண்ட டோஸன், வீட்டையும் காரையும் சொந்தமாக மதித்தது. எஸ்டேட்டுக்குள் தப்பித் தவறிக் காலடி எடுத்து வைக்கும் தெரு நாய்களை கடித்துக் குதறிப் போட்டது. அதைப் பார்த்து நோனா ரொம்பவும் பூரித்துப் போனாள். டோஸனின் வீரப்பிரதாபம் பற்றி வீட்டாரிடம் சொல்லி மகிழ்ந்தமை நினைவுக்கு வந்தது.

மனிதர்களிடையே காணப்பட்ட வேறுபாடுகளை ஆரம்பத்தில் உணர மறந்த டோஸன் பின்பு தவறை உணர்ந்து ஒழுங்காக நடந்து கொண்டது. காரில் வருகின்ற டிப்டாப் பேர் வழிகளை கண்ணியத்துக்குரியவர்கள் என்றும் அவர்களை வரவேற்பது தன்னுடைய கடமை என்றும் டோஸன் உணர்ந்து கொண்டது.

தப்பியும் கூட யாராவது சாதாரண உடையில் வந்து விட்டால் போதும் ஆசாமி தப்பினாலும் ஆஸ்பத்திரியில் போய் வைத்தியம் பார்ப்பது என்னவோ நிச்சயம். டோஸனின் கடமையின் மகத்துவம்தான் என்னே...?

மற்றவர்களைச் சுரண்டி வாழுகின்ற பிரமுகர்களை அது தொல்லைப்படுத்தியதே கிடையாது. அப்படியான கனவான்கள்

வீட்டுப்படியை மிதிக்கும் போது நிலத்தில் படுத்தபடி வாலை ஆட்டி தலையைத் தாழ்த்தும். அதிகாரிகளின் முன்னால் சில பாடசாலை அதிபர்கள் நடந்து கொள்ளும் விதத்தினைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் டோஸனுக்கு கிட்டாமல் இருந்திருக்கலாம். என்றாலும் அவர்களின் அந்தப் பழக்க வழக்கம்... பண்புகள்... டோஸனை நிறையவே தொற்றியிருந்தது. அதற்கு நான்கு கால்கள் இருந்தமையும், அவர்களைப் போல முதுகை நன்றாகவே வளைக்க முடியாமற் போனமையும் மட்டுமே பெரும் குறை.

“ஹவ்வ...”

டோஸனிலிருந்து நீளமாய் கொட்டாவி வெளிப்பட்டது. தனது கடமையைக் கண்ணாக நிறைவேற்றிய அந்த நாட்களின் நினைவுகள் புகை மாதிரி சூழ்ந்து கொண்டது. யோசனையின் பிசுபிசுப்பினால் உள்ளம் புண்ணாகிப் போனது.

தனது எஜமானர் குடும்பத்தோடு வெளிநாடு போன அந்த கிழமைதான் வாழ்க்கையிலே சோகமாகிப் போன நாட்கள்!

வீட்டுச் சாமான்களை அகற்றும் வேலை இரண்டு மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்தன. அந்த நாட்களில் டோஸனைக் கூட்டில் போட்டு அடைத்திருந்தார்கள். எடுபிடி வேலைகளில் பிரபுத்தனமல்லாத சில கூலிப்பட்டாளமும் கலந்து கொண்டதே காரணம்.

சாமான்களை லொறிகளில் ஏற்றி முடிந்ததும் நோனா தன்னை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு கணவனிடம் சொன்னவை டோஸனுக்கு நல்ல ஞாபகம்.

“இந்தாங்கோ... இப்போ டோஸன என்னப்பா செய்தது?”

“அதுக்கு இப்போ வயசாப் போச்சு... இந்தக் கிழட்டுச் சனியன அங்க அழைச்சிட்டு போறதில் அர்த்தமில்ல... சும்மா இங்கே கிடக்கட்டும்... எதுக்கு வீண் அலைச்சல்...”

எஜமானர் பட்டென்று பதிலளித்தார். “நீங்க சொல்லுறதும் நெசம்தான்... அது இங்கே எப்படியாவது சமாளிச்சுக் கொள்ளும் பிரச்சனை இல்ல”

கடைசியில் எஜமானியும் டோஸனைக் கைவிட முடிவு செய்தாள்.

நெஞ்சைப் பிளந்து நெடுமூச்சு வெளியேறியது. உள்ளம், உலைக்களமாய் பற்றி எரிந்தது.

கார் புறப்பட தயாரானதும் டோஸன் பெரும் கேவலுடன் குரைக்கத் தொடங்கியது. அதைக் கண்ட நோனா கணவனிடம் ஏதோ சொல்லிவிட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

உள்ளுக்குள் விபரிக்கத் தெரியாத அவதியில் அது துடித்தது.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக டோஸன் கடும் பட்டினி. அதற்கு மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை.

சாப்பிட ஏதும் கேட்டுப் பார்க்க பக்கத்து வீட்டிற்குச் செல்ல முடிவு செய்தது.

“ச்சீய்..... நாய்.....”

பக்கத்து வீட்டு வேலைக்காரி டோஸனின் மீது எச்சில் நீரைக் கொட்டித் துரத்தி விட்டாள்.

தனது சுயகௌரவம்..... அந்தஸ்து..... போய் விட்டதை நினைத்ததும் உடம்பெல்லாம் கூசியது.

கேட்டுக்கு அருகில் இருந்த பாண் துண்டு கண்ணில் பட்டது. சில காலத்திற்கு முன்புதான் எஸ்டேட்டில் கண்ட தொழிலாளர் குடும்பம் நினைவுக்கு வந்தது. தான் அவர்களை விடக் கேவலமாய்ப் போய்விட்டதை நினைத்ததும் சோகம் சூழ்ந்து கொண்டது.

பாண் துண்டை நக்கிப் பார்த்தது. ‘ச்சீ’ என்ற உணர்வு குடலைப் புரட்டிக் கொண்டு வந்தது. என்ன செய்ய? சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு டோஸனை அறியாமலேயே அந்தப் பாண் துண்டு வயிற்றுக்குள் தஞ்சம் புகுந்தது.

டோஸன் - எங்கள் மதிப்புக்குரிய நாய்த் துரையார் பாதையில் இறங்க முடிவு எடுத்துவிட்டார்.

முன்பு காரில் பவனி வந்த பாதையில் கால்நடையாகவே செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். வீட்டை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தது. இப்போது அந்த வீடு வேதனையைச் சுமந்த சொத்து. அடி வயிற்றில் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்த துக்கம் நெஞ்சை அழுத்த

அப்படியே நின்றது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மறையும் முன்னர் விடுவிடுவென பாதையில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கியது.

அதிக தூரம் போக கிடைக்கவில்லை. தெருவில் சட்டசபை நடாத்திக் கொண்டிருந்த சில நாய்கள் அதனை வளைத்துக் கொண்டன.

மனசுக்குள் பயம் தலை தூக்க டோஸன் சக்கென்று திரும்ப எத்தனித்த போது ஒரு தடி நாய் முன்னால் பாய்ந்தது.

“ஹலோ சேர் நீங்களா... என்ன இது கால் நடையில் பயணம். கார் எங்கே... ரெப்பயரா?”

“வணக்கோம்.... வணக்கோம்..... என்ன துரை நடந்து பழகு கிறீர்களா..... அதுவும் நல்லதுதான்..... உடம்புக்கு நல்ல பயிற்சி தானே?”

இன்னொரு நாய் ஏளனமாகச் சொன்னது.

எங்கள் பிரதான பாத்திரம் - மதிப்புக்குரிய டோஸன் வெட்கித் தலை குனிந்தது.

கறுத்த உரோமத்தால் போர்த்தப்பட்ட ஒரு நாய் தொலை தூரத்தில் இருந்து ஓடி வந்தது. ரத்த வெறி கொண்ட புலி போல கண்கள் பளபளத்தன.

“டேய் பரநாய் உனக்கு இப்படியொரு நெலம ஏற்படும்னு கனவுல கூட நெனச்சிருப்பியா.... இப்பதான் உனக்கு எங்கட நெனப்பு வந்திச்சா.... கல்லுளிமங்கன் மாதிரி முழிக்கிற முழியப் பாரு”

அவிழ்த்துவிட்ட பொலிஸ் நாய் போல டோஸன் மீது பாய்ந்தது.

“ஏழைப்பாழைகள்ட பின்னால போய் விரட்டி விரட்டி அவர்கள்ட மாமிசத்த... ரத்தத்த ருசி பார்த்த நாய்க்குப் பொறந்தவனே... இப்போ அந்தப் பணக்கார நாய்கள் உனக்குப் புளிச்சுட்டுதா... இவனக் கடிச்சிக் குதறினாலும் போதாது. எங்கட ஆக்கள்ல ஒருத்தன் பசியோட வந்தப்போ அவனைக் கடிச்சுக் கிழ்ச்சிப் போட்டியே உனக்கு ஞாபகம் இருக்குதா... நாய்ப் பயலே பேசேண்டா....”

இன்னும் சில நாய்கள் அதனோடு சேர்ந்து கொண்டன.

டோஸன் கீழே விழுந்தது. அதன் காதில் ஒரு துண்டைக் காணோம்! கழுத்தில் ஏகப்பட்ட காயங்கள், பாதையில் இரத்தத் துளிகள். வாய் உப்புக் கரித்தது.

“த்தூ... இவனோட ரத்தத்தோட நாற்றம். மத்தவங்கள் உறிஞ்சுக் குடிச்ச ரத்தம்.... ச்சே...”

ஆயிரம் ஊசிகளால் நெஞ்சைக் குத்துவது போன்ற வார்த்தைகள்! அது வேதனையுடன் முணங்கத் தொடங்கியது.

சில நாய்கள் தூர நின்று வேடிக்கை பார்த்தன.

“என்னை, என்னை மன்னிச்சுக்கோங்கோ... தெரியாமல்” அதன் தொண்டை ஒத்துழைக்க மறுத்தது.

“மன்னிப்பா மனிதர்களோட வகுப்பு வாதம். வர்க்க பேதம் போன்ற கெட்ட பழக்க குணங்களை ஏற்றுக் கொண்ட உனக்கு மன்னிப்பா? உன்னைக் கைவிட்டா அந்தப் பழக்கம் எங்கடவங்க மத்தியிலும் வந்திடும்... அதனால் உன்னை சும்மா விடப் போவதில்லை....” நாய்கள் மீண்டும் கடமையைத் தொடர அதன் கழுத்துக் காயங்கள் பயங்கரமாகின.

“தொலைஞ்சான் நாய்ப் பயல்” ஒரு நாய் சொன்னது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவை போய் விட்டன.

டோஸன் திரும்பவும் சிரமப்பட்டு எழுந்து நிற்க முயன்றது. கால்கள் துவள அப்படியே சரிந்தது. வாயிலிருந்து முனங்கல் சிறிதாக வெளிப்பட்டது.

தனக்கு முன்னால் இருந்த ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்து விட்டு கண்களை மூடிக் கொண்டது.

ஒரு மதிப்புக்குரிய பிரபுவின் சாவு நடுப்பாதையில் பரிதாப கரமாய் நடந்து முடிந்தது.

சிறுத்தைப் பொம்மை

அண்ணியின் மறைவுக்குப் பிறகு அண்ணா சின்னவனையும் அழைத்துக் கொண்டு எங்கள் வீட்டிற்குக் குடியிருக்க வந்தார். அப்போது சின்னவன் சபுமல்லுக்கு வயது ஐந்தாறு மாதமிருக்கும். அவனது வருகையால் அம்மா-தங்கை-எனக்கு சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சி!

‘பாவம்-மனைவியும் இல்லாமல் அவன் குழந்தைய வளர்க்க என்ன பாடு படுறானோ...’ முன்பெல்லாம் அம்மா அடிக்கடி புலம்புவாள்.

அண்ணா சபுமல்லுடன் வீட்டிற்கு வந்த முதல் நாள் முழு வீடுமே மகிழ்ச்சியில் திளைத்துப்போனது. அன்றைய தினம் எனக்குப் பசுமையாய் ஞாபகம். சின்னவனின் சத்தத்தில் வீடு மாத்திரமல்ல உள்ளங்களும் நிறைந்து போயின.

வீட்டிற்குள் வளைய வளைய வரும் ஒரே செல்லப் பிள்ளை யானான் அவன். அம்மாவும் தங்கையும் அவனது தேவைகளை விழித்திருந்து கரிசனையோடு செய்தார்கள். அவனை நீராட்டி, துணிமணிகளைக் கழுவி, உணவூட்டி அலாதியானதொரு இன்பம் பெற்றார்கள். நானும் அவனை இடுக்கிப் பராக்குக் காட்டி கொஞ்சவேன்.

அண்ணாவுக்கு மஹரகம் பகுதியில் ஒரு கம்பனியில் வேலை. விடியற்காலையிலேயே வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் அவன் இரவு எட்டு மணி பஸ்ஸுக்குத் தான் திரும்புவான். வரும்போது சபுமல்லுக்கு ஏதாவது கொண்டு வருவதோடு வீட்டிற்குத்

தேவையான சாமான்களையும் சுமந்து வருவான்.

குடும்பத் தலைவனைப் போல வீட்டின் வரவு செலவுகள் அனைத்தையும் கவனிப்பவன் நான்தான். அண்ணா ஏதாவது கொண்டு வருவது எனக்கு நியாயமாகப் படவில்லை.

“அண்ணா-நீங்க ஒண்ணுமே கொண்டு வராதீங்க. எதுக்கு வீண் சிரமம்.” நான் பலமுறை தடுத்துப் பார்த்தேன். பலனில்லை. சும்மா தண்டச்சோறு சாப்பிடுகிறது சரியில்லை என்று நினைத்தாரோ, ‘அம்மாவும் தங்கையும் சபுமல்லுக்காக படுகிற கஷ்டங்களுக்கு பரிகாரமாக இருக்கட்டும்’ என்று நினைத்தாரோ. கொண்டு வரும் கைச்சுமையை அவர் நிறுத்தவே இல்லை. அப்புறம் நானும் தடுக்கவில்லை.

நாட் செல்லச் செல்ல சின்னவனிடம் வியப்பான மாற்றங்கள். அவனது செய்கைகளால் - பேச்சினால் முழு வீட்டிற்கும் விளக்கு ஏற்றினாற் போல பிரகாசம். சின்னப் பற்களைக் காட்டி அவன் சிரிக்கும் போதெல்லாம் கன்னங்களில் குழி விழும். பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போற்றோன்றும். அவன் சிரிக்கும் போது அச்சாக அண்ணா முன்னால் வந்து சிரிப்பது போல இருக்கும்.

‘ஹும்- அண்ணா எவ்வளவு தூரதிர்ஷ்டசாலி.... இவனை வளர்ப்பதற்கு என்னமாய் பாடுபடுகிறார்.’ நினைத்ததும் மனதிற்குள் இனம் புரியாத ஒரு வகை சோகம் ‘குப்’ பென பற்றிக் கொள்ளும்.

இரவு எட்டு மணிக்கு வரும் பஸ்ஸில் வந்து இறங்கி விசுக் விசுக்கென நடந்து ‘கடவை’யைத் தாண்டும்போது, முன் வாசலில் எரியும் விளக்கு வெளிச்சத்தில் அண்ணாவின் சோர்ந்த முகம் தெரியும். கேசம் கலைந்து அலங்கோலமாகக் கிடக்கும். தலையின் இருபுறமும் நரைத்து முகத்தில் வியர்வை மினு மினுக்கும். ‘கடவை’யைத் தாண்டும்போது அண்ணா வீட்டுப் பக்கம் பார்த்து இலேசாகச் சிரிப்பார். ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே நுழைவார். கையிலுள்ள பார்சலை தங்கையிடமோ, வேலைக்காரி யிடமோ நீட்டிவிட்டு மகனைத் தூக்கிக் கொஞ்சுவார். அப்புறம்தான் அறைக்குள் நுழைந்து உடை மாற்றுவார்.

அண்ணா வரும் நேரத்தில் நான் முன் அறையில் எழுதிக் கொண்டிருப்பேன். பாடசாலை விட்டு வந்து அறைக்குள் நுழைந்து எழுதுவதும், வாசிப்பதும் தான் எனது வேலை. கடந்த

ஐந்து வருடங்களுள் எனது மூன்று நாவல்கள் வெளிவந்திருந்தன. அதன்பிறகு வீட்டில் எல்லோருமே என் மீது விசேட கரிசனை காட்டுவதாக நினைத்தேன். எழுதும்போது எனக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படாதவாறு நடப்பார்கள். எவருமே என் அறைப் பக்கம் வர மாட்டார்கள். சபுமல்லைக் கூட மெதுவாக உள்ளே அழைத்துப் போய் விடுவார்கள். என்றாலும் ஆள் படு சுட்டி, எப்படியோ அவர்களிடமிருந்து கழன்று எனது அறைக்குள் வந்து விடுவான்.

எனது மேசை மீது வெள்ளிரும்பால் செய்யப்பட்ட ஒரு சிறுத்தை பொம்மை எப்போதும் இருக்கும். தாள்கள் காற்றில் பறக்காமல் இருக்க நான் பயன்படுத்தும் பாரந்தாங்கி அது! அறையில் உள்ள பொருட்களில் சபுமல்லை மிகவும் கவர்ந்தது அந்தச் சிறுத்தை பொம்மைதான். அவன் எதற்காக அந்த பொம்மைக்கு ஆசைப்பட்டானோ எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒருநாள் அதை எப்படியோ எட்டி எடுத்தவன் “ஹையா... ஹையா... தாம்ரூம் தாம்ரூம்” என்று துள்ளிக் குதித்தான். எந்த அர்த்தத்தில் அதற்கு ‘தாம்ரூம்’ என்று பெயர் வைத்தானோ எனக்குப் புரியவில்லை.

அறைக்குள் வரும்போதெல்லாம், “சித்தப்பா... சித்தப்பா...” என்றபடி மேசையை நெருங்குவான். “தாம்ரூம் தாம்ரூம்” என்று கையை நீட்டுவான். நானும் ‘தாம்ரூமை’ அவனிடம் கொடுப்பேன். மறு நிமிடமே அவன் அங்கிருந்து பறந்து விடுவான். பொம்மையைத் தூக்கியபடி “தாம்ரூம் தாம்ரூம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வீட்டிற்குள் தோட்டத்திற்குள் ஓடுவான். சில வேளைகளில் அதை கயிற்றால் கட்டி இழுத்தபடியே ஓடுவான். அவன் வீட்டிலே மிக ஆசைப்பட்ட ஒரே பொருள் இந்த ‘தாம்ரூம்’ மாத்திரந்தான். ‘தாம்ரூம்’ வீட்டில் எல்லோருமே உச்சரிக்கும் ஒரு சொல்லாக மாறிவிட்டது.

அதற்குப் பிறகு நான் எழுதும் போது அறையை மூடிக்கொள்வதே இல்லை. அது சின்னவனுக்குச் செய்யும் துரோகம் என நினைத்தேன். வெளியில் போக நேரிடும் சந்தர்ப்பங்களில் ‘தாம்ரூமை’ வெளியில் வைத்துவிட்டுப் போவேன். அண்ணா வீட்டில் இருக்கும் போது சின்னவனை அறைப்பக்கம் தலை காட்ட விடமாட்டார்.

“சித்தப்பாக்கு எவ்வளவு எழுத்துவேல இருக்கு... கரச்சல் கொடுக்காம வாங்க... இப்படி” என்று சொல்லி அவனை இழுக்கும்

போதெல்லாம் நான் சிரித்தபடியே அவன் கையில் 'தாம்ரூமை'த் திணிப்பேன். அதைக் கொடுத்தவுடன் அங்கு நிற்கவா போகிறான். சிட்டாக பறந்து விடுவான். அண்ணா என்னதான் சொன்னாலும் சபுமல்லால் எனக்கு தொந்தரவே இல்லை!

அன்று அதாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை. இரத்தினபுரிக்குப் போய் விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். முற்பகல் பதினொரு மணியிருக்கும். படியேறும் போதே எனது அறைக்கதவு திறந்திருப்பதைக் கண்டேன். எனக்குத் 'திக்' கென்றது. நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த சிறுகதையை அப்படியே மேசையில் வைத்து விட்டு வந்ததாக ஞாபகம்! பதறியபடியே அறைக்குள் நுழைந்தேன். சபுமல் 'தாம்ரூமை' கீழே வைத்துக்கொண்டு அதன் மீது சில கடதாசித் துணுக்கைகளைப் போட்டு ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தான்.

என் மனம் பதறிப் போனது. சின்னவன் எனது சிறுகதையை சிறுசிறு துண்டுகளாக சிதைத்திருந்தான். நான் ஒரேயடியாகப் பாய்ந்து அவற்றை இழுத்து எடுத்தேன். எனக்குள் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. தொண்டை நரம்பு புடைக்க வீறிட்டேன்.

“என்ன இழவுடா செஞ்சுட்டே... எல்லாம் நாசமாக்கிட்டியேடா பாவி”.

பற்கள் நறநறக்க கண்களை உருட்டி கோபமாய் பார்த்தேன். பையன் நடுங்கிவிட்டான். என் முகத்தைப் பீதியுடன் பார்த்த படியே 'சித்தப்பா... தாம்ரூம்' என்று தடுமாறினான்.

“இங்க நிற்காதே. ஓடுடா உள்ளே ராஸ்கல்” என்னால் சொல்ல முடிந்தது அவ்வளவுதான். அலறிப் புடைத்தபடியே அவன் ஓடி விட்டான்.

“தாம்ரூமாம் தாம்ரூம்-மண்ணாங்கட்டி... அதால பெரிய தொந்தரவாத்தான் போச்சுது...”

கத்தியபடியே அறையை இழுத்து மூடினேன். மனத்துள் வேதனை பொங்க சிறுகதைத் துணுக்கைகளைப் பொறுக்கத் தொடங்கினேன். அங்கே சிறுகதையைக் காணோம். எல்லாமே நாசம்! கைக்கு அகப்பட்ட சிறு துணுக்கைகளைச் சேகரித்து சிரமத்துடன் ஒன்று சேர்த்தேன். மனத்திற்குள் பொரிந்தபடியே வாசிக்க முயன்றேன்.

‘வாழ்க்கையில் ஓர் அர்த்தமுமே இல்லை’.

அது சிதறிப்போன சிறுகதையின் கடைசி வசனம்.

உள்ளே அண்ணா உரத்துப் பேசுவதும் கேட்டது. அவர் சபுமல்லை அதட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவனது முதுகில் ‘தொம்’, ‘தொம்’ என இரண்டு போடுவது கேட்டது. எனக்கு அப்போது கொஞ்சம் துக்கமாய் வந்தது.

அதற்குப் பிறகு சபுமல் எனது அறைப்பக்கம் எட்டிப் பார்க்கவே இல்லை. நான் வெளியே வரும் போதெல்லாம் கண்களில் பயம் ததும்ப தூரத்தே நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் பல தடவை அழைத்துப் பார்த்தேன். ஆசாமி வந்தால்தானே?

நான் அண்ணாவுக்கு முகங் கொடுக்கவே சிரமப்பட்டேன். ஆனால் அண்ணாவோ வழக்கம் போலவே என்னுடன் சிரித்துப் பேசினார்.

சம்பவம் நடந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்திருக்கும். அண்ணாவும் மகனும் மஹரகமையில் ஒரு வீட்டுக்குப் போகப் போவதாக அம்மா சொன்னார்.

“என்னால ஏதும் தவறு நடந்துச்சுன்னா மன்னிச்சி-ரெண்டு பேரையும் இங்கேயே நிற்கச் சொல்லுங்கோ...” நான் அம்மாவிடம் சொன்னேன்.

“அவன் ஒரு வீடும் பார்த்திட்டான். வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களும் வாங்கிட்டான்... பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள்ள உறவுக்குள் ஒரு வயசான பொம்பிளையையும், வேலைக்கு ஒரு பொடியனைக் கூட தேடிட்டான். இனி எப்படித் தடுக்கிறது?”

அம்மா பெருமூச்சு விட்டபடியே சொன்னார்.

எல்லாச் சம்பவங்களையும் விளக்கி அண்ணாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்க நினைத்தாலும் ஏனோ மனதிற்குத் துணிவில்லை.

இன்று ஞாயிறு காலை அண்ணா ஏற்கனவே சொன்ன வயசான பெண்ணையும் பையனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். ‘கல உட கடை’ எக்மனின் காருக்கும் வரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பி யிருந்தான். துணிமணிகளை இரண்டு ‘சூட்கேஸ்’களில் அண்ணா திணிப்பதை கண்கள் கலங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மெதுவாய் போய் அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டேன். வீட்டில் பயங்கர அமைதி. தங்கை சபுமல்லுக்கு புதுச்சட்டை அணிவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் அவளிடம் ஏதோ பேசுவது தெளிவில்லாமல் என் காதுகளுள் விழுந்தது.

எக்மனின் கார் வந்து வீட்டுக்கு முன்னால் நிற்பதை ஜன்னல் வழியாக அவதானித்தேன். காரில் சாமான்களை ஏற்றுவதில் எல்லோரும் மும்முரமாய் இயங்கினர். அண்ணாவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அதில் எந்தவித வித்தியாசமும் இல்லை. அம்மா வினதும் தங்கையினதும் முகங்கள் சோகத்தால் தொங்கிப் போய்க் கிடந்தன. கண்களில் நீர்த்தேக்கம்.

சாமான்கள் ஏற்றி முடியும் வரை நான் அறைக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தேன். வெளியில் வர மனத்தில் திராணி இல்லை. எல்லாம் முடிந்து அண்ணா எனது அறைக்கு வந்தான்.

“தம்பி... அப்போ நாங்க போயிட்டு வாரம்...”

அண்ணா முகத்தில் புன்னகை தவழ என்னைப் பார்த்தபடியே நின்றான். சபுமல் அண்ணாவுக்குப் பின்னாலிருந்து என்னை எட்டிப் பார்த்தான். கையை மேசையில் ஊன்றியபடி நான் நின்று கொண்டிருந்தேன். ஓரிரண்டு விநாடிகளுக்குப் பிறகே எனக்குப் பேச வார்த்தைகள் கிடைத்தன.

“வந்து... வந்து... என்ன இது திடீர்னு... என்னால ஏதும்...”

என் தொண்டைக்குள் வார்த்தைகள் சிக்கிக் கொண்டன.

“பைத்தியம்... பைத்தியம்... அதையெல்லாம் பெரிசா பொருட் படுத்தாதீங்க. அதப்பற்றி என்னோட மனசில துளியும் கோபமில்லை... விட்டுத் தள்ளுங்க... அதோட நான் மாசத்திற்கு ஒரு தடவை ஒங்களை எல்லாம் பார்க்க வருவன். எது எப்படிப் போனாலும் தம்பிட எழுத்து வேலைகளுக்கு எங்களால இடைஞ்சல் இருக்கிறத ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகணும். எப்போ இருந்தாலும் நாங்க ஒரு நாளைக்கு இங்கிருந்து போகத்தானே வேணும்... சும்மா கோபிச்சுட்டு போற பயணமா மட்டும் நினைக்காதீங்க...”

அண்ணா தனது பின்னால் தொற்றிக் கொண்டிருந்த சபுமல்லை இழுத்து எனது முன்னால் நிறுத்தினான்.

“மகன் சித்தப்பாக்கிட்ட நாங்க போயிட்டு வாரதா சொல்லுங்கோ... சித்தப்பாக்கு ‘சாது...’ சொல்லுங்கோ...”

சபுமல் கண்கள் நிறைய பயத்துடன் மெதுவாய் வந்து முழந்தாளிட்டு வணங்கினான். எனக்கு நெருப்பில் நிற்பது போன்ற தகிப்பு. இதயத்துள் துக்கம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. தொண்டைக்குள் உமிழ்நீர் வற்றிவிட்டாற் போன்ற நிலை.

அண்ணா காருக்குள் அமர்ந்து சபுமல்லை மடியில் இருத்திக் கொண்டான். எனக்கு வெளியே வர சக்தியே இல்லை. ஜன்னல் கம்பிகளைப் பற்றியபடியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

காரை ‘ஸ்டார்ட்’ பண்ணிய போது அண்ணா அம்மாவையும் தங்கையையும் பார்த்து ‘போயிட்டு வாரன்’ என்ற அர்த்தத்தில் தலையசைத்தான். என்னைப் பார்த்து கையைக் காட்டினான். நானும் கையை அசைந்தேன். சபுமல் இரண்டு கைகளையும் உயரே தூக்கித் தூக்கி ஆட்டினான். கார் புறப்படும் போது “ப்ரூம்... ப்ரூம்...” என்று துள்ளிக் குதித்தான்.

கார் கண்களை விட்டு மறைந்தது. நான் நாற்காலியில் சாய்ந்த படி நடந்ததை மனசால் துழாவினேன். எனக்கு ஒன்றுமே புரிய வில்லை.... எல்லாமே குழப்பமாகத்தான் தோன்றியது. அண்ணா போய் இரண்டு மூன்று மணித்தியாலங்கள் கரைந்திருக்கும். என்றாலும் எனது காதுகளில் இன்னும் “ப்ரூம்... ப்ரூம்...” சத்தம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அண்ணாவும் சின்னவனும் எப்போவாவது ஒரு நாள் இங்கே வந்து விட்டுப் போவார்கள். என்றாலும் திரும்பவும் அந்த ‘தாம்ரூம்’ இல்லை. வெள்ளியிரும்பாலான அந்த சிறுத்தை பொம்மை ஒன்றுமே தெரியாதது போல மேசையில் அப்படியே நின்றது. என்றாலும் ‘தாம்ரூம்’ இல்லை.

சிதைந்து போன எனது சிறுகதையை ‘வாழ்க்கையில் ஓர் அர்த்தமுமே இல்லை...’ என்று முடிந்திருந்தேன். அது எவ்வளவு பெரிய தப்பு என்று இப்போது புரிந்தது.

‘வாழ்க்கையென்றால் அதில் அர்த்தங்கள் இல்லாமலுமில்லை’.

ஒரு பெட்டகத்தின் கதை

வீட்டுக்கு வெளியே வெயிலுக்குக் காய்ந்தும் மழைக்கு நனைந்தும் அநாதரவாய் விடப்பட்டிருந்த அந்தப் பெரிய பெட்டகத்தை சிரிபால இமை கொட்டாமல் பார்த்தான். அது இன்னும் சில நாட்களில் இத்துப்போய் மண்ணோடு மண்ணாகி விடும். ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவி போல மேலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெட்டகத்துக்குள் ஒரு நீண்ட கதை பொதிந்து கிடப்பது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. அந்தக் கதையை புரிந்து கொள்ளக் கூடிய பலர் வீட்டிற்குள் இருந்தாலும் தான் மாத்திரமே அதில் அதிக சிரத்தை காட்டுவது போல அவன் உணர்ந்தான்.

அந்தப் பெரிய பெட்டகத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனது வலது கைப் பெருவிரல் அவனை அறியாமலேயே மற்ற விரலுடன் உரசிக் கொள்ளும். அந்தப் பெருவிரலில் நகம் இல்லை. தனக்கு அந்தத் தண்டனையைக் கொடுத்த பொருள் இப்போது மதிப்பிழந்து கிடப்பதைப் பார்க்கும் போது மனசுக்குள் ஒரு மூலையில் சந்தோஷம் துளிர்விடுவது போன்ற எண்ணம்.

அவன் சிறுவனாக இருந்தபோது அந்தப் பெட்டகத்தை வீட்டின் நடுக் கூடத்தில் வைத்திருந்தார்கள். வீட்டாரின் ஆடையணிகள், பணம் எல்லாமே அதற்குள் தான் பத்திரப்படுத்தப்பட்டன. பெட்டகத்தின் ஒரு புறத்தில் கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள், பீங்கான் கோப்பைகள், அலங்காரப்

பொருட்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. கீழ் பகுதியில் அம்மாவின் மாலை, வளையல், கொண்டைக் கூரு, காதணிகள் போன்ற பெறுமதியான சாமான்கள். அதன் ஒரு 'லாச்சி' எப்போதுமே பயன்படுத்தப்பட்ட அதேவேளை மற்ற 'லாச்சி' மூடப்பட்டிருந்தது. அதற்குள் ஒப்பினைக் கட்டுக்கள், முக்கியமான காகிதங்கள் இருந்தன. தேவைக்கு மட்டுமே அப்பா அதனைத் திறப்பார். மொத்தத்தில் வீட்டின் முழுச் சொத்துமே அந்தப் பெட்டகத்திற்குள் அடக்கம்.

அந்த நாட்களில் பெட்டகத்துக்கு கிடைத்த மதிப்பும், சுவனிப்பும் அவனுக்கு இன்று போல் ஞாபகம். வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய பெறுமதி மிக்க புடவைகளினால் அதன் மேற்பகுதி மூடப்பட்டிருக்கும். அதன் மேல் அழகான பூச்சாடியொன்று. சாவித்துவாரப் பகுதி வெள்ளித் தகட்டில் மின்னும். அலங்கார வேலைப்பாடுகளுடன் அமைந்த அதன் நான்கு கால்களிலும் செப்புத் தகடுகள் சுற்றப்பட்டிருக்கும். சுற்றிவர செதுக்கப்பட்டிருக்கும் மலர்க் கொடிகள். கீழ்பலகையில் கருங்காலியினால் முந்திரிகைக் கொடி அலங்காரம். முகம் பார்க்கும் அளவிற்குப் பளபளவென்று மினுக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பெட்டகத்தில் தூசியையோ சிலந்திவலைகளையோ சிரிபால என்றும் கண்டதில்லை.

பெட்டகத்தைத் திறந்ததும் 'குப்'பென வீசும் அந்த அபூர்வமான வாசனையை அவன் பெரிதும் விரும்பினான். அது போன்ற வாசனை இப்போது வீட்டில் இருந்தால் எவ்வளவு சுகமாக இருக்கும் என அவன் அடிக்கடி ஆதங்கப்படுவான்.

“இது இப்போ வருகிற சாமான்கள் மாதிரி வெறும் இமிட்டேஷனில்ல. பரம்பரை பரம்பரையாக நின்று பிடிக்கிற சாமான். அந்த நாட்கள்ல நான் வீட்டில் இருக்கிறப்போ என்னோட உசரவிட பெரிசா மதிச்ச சாமான் இது...”

சேலைத் துண்டினால் பெட்டகத்தைத் துடைத்தபடியே அம்மா அடிக்கடி சொல்கிற வார்த்தைகள் அவை.

அம்மாவுடன் சேர்ந்துதான் பெரிய பெட்டகமும் வீட்டிற்குள் நுழைந்தது. அப்பாவைக் கைப்பிடித்த அம்மா கொண்டு வந்த சீதனப் பொருட்களுள் இந்தப் பெட்டகம் தான் பெறுமதி வாய்ந்தது.

சிரிபாலவுக்கு அந்தப் பெட்டகத்துடன் ஓரளவாவது கோபம் ஏற்படக் காரணமிருக்கிறது.

ஒரு நாள் பாடசாலைக்கு அணிந்து செல்ல சலவை செய்த காற்சட்டை யொன்று அவனுக்குத் தேவைப்பட்டது. வாரத்திற்கு ஒரு காற்சட்டை தான் அம்மாவிடமிருந்து கிடைக்கும். அதற்கிடையில் எவ்வளவு அழுக்கானாலும் வேறு கிடைக்கவே கிடைக்காது.

‘உடுத்திருந்த காற்சட்டை இப்போதே அழுக்காப் போச்சுது.... இன்னும் ரெண்டு நாளைக்கு இதை எப்படி உடுக்கிறது..... அதனால் அம்மாவுக்குத் தெரியாமலே பெட்டகத்தைத் திறந்து காற்சட்டை எடுக்கணும்.....’

இவ்வாறு நினைத்த சிரிபால அம்மா எங்கே இருக்கிறாள் என கண்களால் துழாவினான். அவளுக்கு அடுக்களையில் பெரிய வேலை. மெதுவாகப் போய் அம்மாவின் தலையணைக்குக் கீழ் இருந்த சாவியை எடுத்து வந்து பெட்டகத்தின் சாவித் துவாரத்துக்குள் போட்டு மெல்லத் திருகினான். அது அவன் நினைத்தது போல இலேசான காரியமாகத் தெரியவில்லை. கைகள் சிவக்க பல தடவை அப்படியும் இப்படியும் திருகினான்.

‘கிடக்’

அப்பாடா! ஒருமாதிரி பெட்டகம் வாயைத் திறந்து கொண்டது.

மூடியை எப்படித் திறப்பது அடுத்த பிரச்சினை முளைத்தது. அவன் நினைத்ததைவிட மூடி பாரமாகவே இருந்தது. ஒரு நாற்காலியை இழுத்து வந்து ஏறி மூடியைச் சிரமப்பட்டு உயர்த்தினான். ஒரு சில அங்குலங்கள் மாத்திரம் உயர்ந்த மூடியை இடது கையினால் தாங்கிப் பிடித்து வலது கையை உள்ளே நுழைத்தான். மூடியை அதிக நேரம் தாங்கிப் பிடிக்க முடியவில்லை. கைதளர உள்ளே நுழைந்த கையை வெளியே எடுப்பதற்குள் பெருவிரலின் நுனி வசமாக மாட்டிக் கொண்டது. திணறிப் போன சிரிபாலவுக்கு பொறி தட்டியது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொண்டியது. இடது கையினால் மூடியை தூக்க முயன்றும் முடியவில்லை. விரல் உடைந்து விட்டது போன்ற வேதனை. வேறு வழியின்றி கத்தினான். அடுக்களையில் வேலையாய் இருந்த அம்மா ஓடோடி வந்தாள்.

“ஐயையோ அதுக்குள்ள கையைப் போட்டு மாட்டிக் கொண்டியா? எதுக்காக அதப் போய் திறந்தே?... பெரியவங்க எங்களுக்கே அதைத் தனியத் திறக்கக் கஷ்டம். பெரிய மனுஷன் இவர் போய் திறந்திட்டாராக்கும்.”

மிகச் சிரமப்பட்டு மூடியை உயர்த்தி விரலை விடுவித்தாள்.

விரலின் காயம் சுகப்பட்டாலும் அதன் நகத்தை அவன் நிரந்தரமாகவே இழந்து விட்டான்.

அவ்வாறு மகா கெட்டித்தனம் புரிந்த பெட்டகத்திற்கு நேர்ந்துள்ள கதியை நினைக்கும் போது அவனுக்கு வியப்பாய் இருந்தது.

அண்ணாவுக்கு தொழில் கிடைத்த போது முதல் சம்பளத்தில் ஒரு அழகான ‘குசன்செட்’ கொண்டு வந்தார்.

புத்தம் புதிய ‘குசன்செட்’ வீட்டின் நடுக் கூடத்தில் அட்டகாசமாய் அமர்ந்து கொண்டது. அந்த இடத்தில் பெரிதாய் ராஜ கம்பீரத்துடன் வீற்றிருந்த பெட்டகத்தை சுவரின் ஒரு மூலைக்குத் தள்ளிவிட்டார்கள்.

அதன் பிறகு அண்ணா ஒரு பெரிய கண்ணாடி மேசை கொண்டு வந்தார். கண்ணைப் பறிக்கும் அழகுடன் திகழ்ந்த அதனை எல்லோரும் காணக் கூடியவாறு வீட்டின் நடுக்கூடத்தில் வைக்க முடிவாயிற்று. ஆனால் அதற்கு இடைஞ்சலாக பெட்டகம் கூடத்தின் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்திருந்தது.

“அம்மா.... இப்போ இந்தப் பெட்டகத்தை எங்கே போடுறது சொல்லுங்கோ....”

கண்ணாடி மேசை இறக்கிய லொறிகிளம்புவதற்குள் அண்ணா கேட்டார். அம்மா ஒரேயடியாகப் பதில் சொல்லாமல் கண்ணாடி மேசையையும், பெட்டகத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். கூடத்தின் அங்கும் இங்கும் சிறிது உலாவினாள். அவளது முகத்தில் எதிர்பார்ப்புகள் தூர்ந்து போன சோகம்!

“மகன் எவ்வளவுதான் புதுசு புதுசா சாமான்கள் வந்தாலும் என்னோட இந்தப் பெட்டகத்துக்கு முன்னால எல்லாமே தூசுதான்.... அது அப்படி இப்படி சாமான்யப்பட்ட சாமானா? தனித் தேக்க மரம்.... தனிப்பலகை.... அதோட கருங்காலி

வேலைப்பாடு.... இத உங்கட அப்பா கடையால வாங்கல்ல.... அந்த நாட்கள்ல தச்சனாருக்கு பலக கொடுத்து வீட்டிலேயே வெச்சி சமைச்சது.....”

பெட்டகத்தின் மேலே கையை ஊன்றியபடியே அம்மா சொன்னாள். பேசும் போது முகத்தில் பெருமீதம் கொப்பளித்தது.

“அம்மா எவ்வளவுதான் நல்ல சாமானாக இருந்தாலும் அது இந்தக் காலத்தில பழைய சாமான் தானே..... இப்போ இது மாதிரி சாமான்கள வீட்டுக்கு முன்னால வைக்க மாட்டாங்க.... காலத்துக்கேற்ற ‘ஃபெஷனான’ சாமான்களுக்குத்தான் இப்போ இடம்.”

அண்ணா சொன்னதில் உண்மை இருக்கிறதோ இல்லையோ அதையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ள அம்மா தயாராயில்லை. தனது உயிரை விட மேலாக மதித்த அந்தப் பொருள் வீட்டின் நடுக் கூடத்தில் எடுப்பாய் வீற்றிருப்பதையே அவள் விரும்பினாள்.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க மகன்... நீங்க சொல்ற ‘ஃபெஷன்’ பொருள்கள் பத்து இருந்தாலும் இந்த ஒரு பெட்டகத்துக்கு சமனாகுமா? இதனோட அருமை பெருமை இப்போ இருக்கிறவங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகுது?”

எவ்வளவோ வாதாடியும் கடைசியில் அவள் பின் வாங்க வேண்டிய நிலையே ஏற்பட்டது.

“சரி சரி இங்க யாருக்கு தேவையில்லாட்டிலும் பரவாயில்ல நான் படுக்கிற அறையில என்னோடேயே வெச்சக் கொள்ளன்...”

பெட்டகத்துள் இருந்த பீங்கான் கோப்பைகள்... கிளாஸ்கள்... அலங்காரப் பொருட்கள் எல்லாம் புதிய கண்ணாடி பீரோவுக்குள் இடம் பிடித்துக் கொண்டன. சாமான்கள் நிரப்பப்பட்ட பீரோவின் மேல் அழகான பூச்சாடி ‘ஃப்ரேம்’ செய்யப்பட்ட அண்ணாவின் பெரிய புகைப்படம் கெஷட் ரேடியோ எல்லாம் குந்திக் கொண்டன. அந்தக் கண்ணாடி பீரோவினால் முழு வீடுமே ஒளி பெற்றது போல சிரிபால உணர்ந்தான். கிழமைக்கு இரண்டு தடவை அதனைத் துடைக்கும்படி சிரிபாலவுக்கு அண்ணா உத்தரவிட்டார்.

முன்பு வீட்டின் நடுக்கூடத்தில் பெட்டகம் பெற்ற உபசரிப்பை எல்லாம் புதிதாக வந்த கண்ணாடி மேசை பெற்றுவிட்டதாக சிரிபால நினைத்தான்.

அம்மாவின் அறையில் கட்டிலின் மூலையோடு போடப்பட்டிருந்த பெட்டகத்தை துடைப்பாருமில்லை, திரும்பிப் பார்ப்பாருமில்லை. வாதப் பிடிப்பினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த அம்மா இருந்தாற் போல் பெட்டகத்தை ஒட்டியிருந்த ஒட்டகளைத் துடைத்துத் தூசு தட்டுவாள். அதன் மீது போடப்பட்டிருந்த துணிகூட அழுக்கடைந்து இத்துப் போயிருந்தது.

அண்ணா திருமணம் செய்து மச்சியை வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்தார். அவர் கொண்டு வந்த பெறுமதி மிக்க புத்தம்புது அலுமாரியை எங்கே வைப்பது என்ற பேச்சுத் தொடங்கியது. அம்மாவின் படுக்கையறை இப்போது புதிய ஜோடிக்கு உரித்தாகிவிட்டது. அதனால் அலுமாரியை அங்கேதான் வைக்க வேண்டும். புது ஜோடி கிசுகிசுவென்று ரகசியம் கதைத்த பின்பு மச்சியின் யோசனை முன்னால் வைக்கப்பட்டது.

“அம்மா நாங்க இந்தப் பெட்டகத்த ஸ்டோர் ரூம்ல போடுவம்”

ஏதும் பேசாமல் வாயடைத்துப் போன அம்மா நீண்டதாக ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். கண்களில் கவலைகளின் தேக்கம்.

“ஹும் வேறு என்ன செய்ய... அப்படியே செய்யங்க...”

அம்மா பெட்டகத்துடன் ஸ்டோர் ரூமிலேயே தூங்கினாள். ஸ்டோர் ரூம் பெயரேயொழிய அதில் இல்லாத பொருட்களே கிடையாது.

உடைந்த நாற்காலிகள், பழைய பேப்பர் கட்டுக்கள், பாய்த்துண்டுகள், வாளிகள், தட்டுமுட்டுச்சாமான்கள் என அந்த அறை நிறைந்திருந்தது. இருந்த ஒரே யன்னல் கூட மூடி இருந்ததால் உள்ளே எப்போதுமே இருட்டு. கூரை வேறு பல இடங்களில் பொத்தலாயிருந்தது. மழை நாட்களில் பல இடங்களில் ஒழுகும். சிலந்தி வலை கூரை முழுவதும் படர்ந்திருந்தது.

அம்மா படுத்த கயிற்றுக் கட்டிலின் தலைமாட்டில் பெட்டகம் போடப்பட்டிருந்தது. இப்போது இதற்குள் பெறுமதியான பொருட்கள் ஒன்றுமே இல்லை. பழைய துணிகள்... அண்ணாவின்

புத்தகக் கட்டுக்கள்... வெற்றுப் போத்தல்கள்... தகர டின்கள்... இத்தியாதி.

அம்மாவும் இப்போது நிரந்தர நோயாளி என்பதால் முன்பு போல பெட்டகத்தைக் கவனிக்க முடியவில்லை. வீட்டில் மற்றவர்களுக்கும் அப்படியொன்று இருப்பதாகவே ஞாபகமில்லை.

ஒரு நாள் பழைய துணி எடுப்பதற்காக பெட்டகத்தைத் திறந்த மச்சி கீச்சிட்டாள்.

“ஐயோ இங்கு வந்து பாருங்களேன்... இதுக்குள்ள எலி... நிறைய... குஞ்சு வேறு பொரிச்சிருக்கு... இன்னும் கொஞ்சம் நாட்கள்ள இதுகள் எல்லாம் எங்களத் தூக்கிட்டுப் போனாலும் ஆச்சரியமில்ல...” அவளது அலறலைக் கேட்டு சிரிபாலவும் ஓடிப் போய்ப் பார்த்தான். பெட்டகத்துள் இருந்த சேலைகள்... புத்தகங்கள் எல்லாம் கொறிக்கப்பட்டிருந்தன. பெட்டகத்தின் பல இடங்களில் கூட எலிகளின் கை (பல்) வரிசை! உள்ளே இருந்து எலிப் பிழுக்கைகளின் நாற்றம் வேறு வீசியது.

முனங்கியபடியே சிரமத்துடன் உள்ளே எட்டிப் பார்த்த அம்மா ஒன்றும் பேசாமல் இருப்பில் கையை ஊன்றியபடியே கட்டிலில் சாய்ந்து விட்டாள்.

“இனி இந்த ஓட்டைப் பெட்டகத்த இங்க வெச்சுப் பிரயோசன மில்லை... வீட்டுக்குள் எலிகள் தான் பெருகும்... ஹும்.... தூக்குங்க கொல்லப் பக்கத்துல போட்டிருவம்....

அண்ணாவும், மச்சியும், சிரிபாலவும் மூவருமாகச் சேர்ந்து மிகச் சிரமப்பட்டுத் தூக்கி ஓட்டைப் பெட்டகத்தை கொல்லைப் பக்கத்துக்கு வெளியேற்றம் செய்தார்கள்.

எம்.பி. துரை அவர்கள்

அமரசேகர சற்றே கண்களைத் திறந்து பார்வையை அங்கும் இங்கும் அலைபாய விடுகிறார்.

கட்டிலின் மூலையில் குமாரி ஒருக்களித்துப் படுத்திருக்கிறாள். சற்றே விலகிய ஆடை அவளது அங்கங்களின் செழுமையைக் காட்டுகிறது. வேறு நாட்களில் அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஏற்படும் தகிப்புக்குப் பதிலாக கொதிப்பு கொப்பளிக்கிறது.

‘எனக்கு இந்தக் கதி ஏற்படவே இந்தத் தறுதலை பிடிச்சவள் தான் காரணம். இவளது கழுத்த முறுக்கிக் கொன்றாலும் தேவல.... வீட்டுக்கு வந்த ஒரு எளியவன மதிச்சாளா? அந்தஸ்தில வீங்கிப்போனவங்கதான் இந்த மூளிக்குப் பெரிசாப் போச்சு... இவளோட அகங்காரப் போக்கக் கண்டிச்சி எத்தன கடநாசிகள் வந்திச்சி.... அதை அனைத்தையும் கசக்கி குப்பையில் போட்டேனே... ‘ஸேர்... உங்கட கழுத்தில மாட்டியிருக்கிற சக்கர மாலைய கழற்றி வீசுங்கோ... இல்லாட்டா வருகிற இலக்ஷணல் மண்ணத்தான் கவ்வுவீங்க’ என்று எத்தன மொட்டை டெலிபோன் கோல் வந்திச்சி... நான் என்ன சொன்னன்... ‘நான் அதப் பார்த்துக்குறன்... நீர் உம்மட வேலையப் பாரும்... மூஞ்சிக்கு நேரே பேசத் தெரியாத துத்தேரிகள்....? என்று எடுத்தெறிஞ்சி பேசினேனே...’

அமரசேகரவிடமிருந்து பெரிதாக ஒரு மூச்சு வெளிப்படுகிறது.

தூங்குவது போல சிறிது நேரம் அமைதியாக இருக்கிறார். கடந்த ஐந்து வருட நிகழ்வுகள் மனத்துள் வந்து மோதுகின்றன.

ஒரு தடவை அவரை சந்திப்பதற்காகத் தொகுதியிலிருந்து சில கிராமத்தவர்கள் வந்திருந்தார்கள். மந்திரியவர்களின் அறைக்கு வெளியே பிரமுகர்கள்... மனைவிக்குத் தேவையானவர்கள் உட்கார சொகுசான சோபாக்கள் போடப்பட்டிருந்தன. வந்தவர்கள் தெரியாத்தனமாக அதில் அமர்ந்து விட்டார்கள். அமரசேகர டெலிபோனில் அமைச்சருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தமையால், அவர்களுக்கு அமர வேறு இடத்தையும் காட்ட முடியாமற் போய் விட்டது. அதனால் வந்து விட்டது வினை.

அவரது மனைவி குமாரி மேல்மாடியிலிருந்து வேகமாக இறங்கி வந்தாள். முகத்தில் வெடித்த எள்ளும் கொள்ளும் நிலைமையின் பயங்கரத்தை எடுத்துக் காட்டியது. அமரசேகர டெலிபோனைக் கையால் பொத்தியபடியே அமைச்சரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்.

“எக்ஸ்கியூஸ்மீ ஸேர். ஜஸ்ட் எ மினிட் பிளீஸ்...”

செஞ்சி விட்டு மனைவியைப் பார்த்தார்.

“உங்களுக்கு கண் என்ன பிடரியிலா... இந்தக் கட்டையில போறவனுகள் என்னோட புதிய சோபாவில என்னமாய் ஆட்டி அதற்றி இருக்கானுவள்... இவனுகளை இப்பவே வெளியே போகச் சொல்லீங்களா... இல்ல...”

“குமாரி... தயவு செஞ்சி நீங்க போங்க... நான் பார்த்துக்கிறன்... ப்ளீஸ் அமைச்சரோடு ஒரு முக்கிய டிஸ்கஷன்... இடையில வந்து குழப்பிட்டீங்களே... குமாரி... நீங்க எப்பவுமே இப்படித்தான்... அதோட அவங்களப் போய் நான் எப்படி எழுப்பறது... அவங்க என்ன நெனைப்பாங்க...”

“அதப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்ல... இந்த அசிங்கம் பிடிச்சவனுகளுக்கு ஏதாவது உடைஞ்ச ‘பெஞ்சுகள்’ இருந்தா போடுங்கோ என்று எத்தன தடவ சொல்லிட்டன்... நீங்க கேட்டாத்தானே...”

இருவரும் ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டாலும் அவள் ஆடிய ஆட்டத்திலிருந்து வந்தவர்கள் விஷயத்தைப் புரியாமலா இருப்பார்கள்? அதை மூடி மழுப்ப முகத்தில் ‘றெடிமேட்’ புன்னகையை வர வழைத்துக் கொண்டார்.

“குமாரி... ப்ளீஸ்... நீங்க போங்க...”

“உங்களுக்கு எப்பவுமே என்னைவிட இந்தப் பாழாப் போறவனுகள் பெரிசாப் போச்சு... இந்த மந்திரிப் பட்டம் தான் நீங்க தரமட்டமாகப் போகவே காரணம்... ஆமாம்...”

“குமாரி... ப்ளீஸ் மை டார்லிங்...” அவளை ஒருவாறு சமாளித்து மேலே அனுப்பிவிட்டு, அமைச்சருடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்றார். அதுவரை காத்திருக்க அமைச்சர் என்ன பொறுமையின் சிகரமா?

ஜின் கங்கைத் திட்டம் பற்றி அரசுதரப்புக் கூட்டத்தில் முக்கிய விபரங்களைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய கட்டாய நிலை. ‘ஜின் கங்கை’ என்ற வார்த்தையைத் தவிர அதுபற்றி ஒரு புண்ணாக்கும் அவருக்குத் தெரியாது. அமைச்சரிடம் இது பற்றிய அறிக்கை இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அதன் பிரதியை எடுக்க முயன்றார். இடையில் குமாரி புகுந்து முழுத் திட்டத்தையும் குழப்பிக் குதறி விட்டாள்.

வெளியே காத்திருந்த மக்களை சந்திக்க அவர் தயாரானார். ‘ரைட்டிங் பேட்’டையும், பேனாவையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

மெலிந்து நலிந்து போன ஒரு வயோதிபர் முன்னால் வந்தார். உடம்பில் கிடந்த துண்டை கையில் எடுத்து வளைந்து நெளிந்து நின்றார்.

“புண்ணிய சம்பளம் எடுக்கணும் தொரே... ஓடம்புல சக்தியே இல்ல... ஒதவிக்கு யாருமில்ல...”

“ட்ரீங்... ட்ரீங்... ட்ரீங்...” இடையில் டெலிபோன் குறுக்கீடு.

மாடியிலிருந்து அவரது மனைவி பேசினாள்.

“ஒரு தடவ ஒழுங்காகச் சொல்லிட்டன். நீங்க கேட்கிற மாதிரி தெரியல்ல... நான் கீழே இறங்கி வந்தேன்னா நடக்கிற சங்கதியே வேற... உங்களையும்... உங்கட பிச்சைக்கார நாய்களையும் இழுத்து வீசித்தான் கதவ மூடுவன்...”

“கோட்டு ஹெல் பிவ்”

எரிச்சல் எல்லாவற்றையும் வாரிக் கூட்டிக் கோபத்துடன் கத்தினார். கையிலிருந்த ரைட்டிங் பேட் டையும், பேனாவையும்

தூக்கி எறிந்து விட்டு மேல் மாடிக்குப் போனார்.

“மந்திரி தொரைக்கு கோவம் வந்திருச்சு... இனி இங்கிருக்கிறது அர்த்தம் இல்ல...” பலரும் முணுமுணுத்துக் கொண்டனர்.

அமரசேகர கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டே மனைவியை நெருங்கினார். குமாரி வாணலியில் இட்ட கடுகுபோலப் பொரியத் தொடங்கினாள்.

“இந்தக் கேடுகெட்ட மந்திரிப் பதவிய நாய்க்குப் போடுங்கோ... இருந்த நிம்மதியும் போச்சு...”

அமரசேகர வாயைத் திறக்கவே இல்லை. கீழே இறங்கி வந்தார். புண்ணியச் சம்பளம் கேட்டு வந்த அந்த மனுஷன் அங்கேயே நிற்பது தெரிந்தது. அந்த மனுஷன் மீது சிறிது அனுதாபம் பொங்கியது. அதே வேளை குமாரியின் ‘பிளடி ஜொப்’ என்ற வார்த்தை காதுகளில் எதிரொலிக்க பொங்கிய அனுதாபம் கூட நிமிஷத்தில் மங்கி விட்டது.

“இங்கே பாருங்க... இந்த புண்ணிய சம்பள விஷயத்திற்கெல்லாம் இங்க வரணுமா. நான் என்ன நீங்க வெச்ச ஆளா... எல்லா இழவுக்கும் நானா பழி... நிம்மதியா என்னோட வேலையை செய்ய கிடைக்குதா... மனுஷியோட ஒரு பயணம் போக முடியுதா...”

‘வள்’ ளென்று பொரிந்து தள்ளி விட்டு பேனாவை எடுத்தார். கோபம் சற்று தணிந்த நிலை!

‘பரவாயில்ல. இந்த தரித்திரம் பிடிச்ச மனுஷனுக்கு ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து அனுப்புவம். கடிதத்தை யாருக்கு எழுதணும். பொலிஸ் கமிஷனருக்கு... ச்சேச்சே... அவருக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்... அப்படின்னா... அரசாங்க அதிபருக்கு...ம்... வேணாம். ஆரு... சமூக சேவை அமைச்சருக்கு... பைத்தியமா... இந்த சில்லறை விவகாரத்தையெல்லாம் அவருக்குச் சொல்றதா... வேணாம் சமூக சேவைப் பணிப்பாளருக்கு எழுதுவம்...

தாளில் பேனாவை ஊன்றத் தயாரானார்.

“எழும்புங்கடா. தடி மாடுகளா... என்னோட சோப்பாவில் உட்கார்ந்துகிட்டு சுகமா தேடுறீங்க? இது ஒன்னும் ஒங்கட பிச்சைக்கார எம்.பி. வாங்கல்ல. என்னோட சொந்தப் பணத்தில்

நானே வாங்கினது. ச்ச்ச்ச்சீய்... இந்த காட்டெருமைகள் என்னோட புதிய 'காபட்' டில வேறு சாணிய பூசியிருக்கிறானுகள்”

சோபாவில் அமர்ந்திருந்த ஆதரவாளர்கள் வாசற் பக்கமாய் வெளியே பாய்ந்தார்கள். அமரசேகர நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து சங்கடத்துடன் தடுமாறினார்.

அவரை முறைத்துவிட்டு குமாரி அகன்றாள். அவர் மனம் கொதித்தது. 'இவளைக் கட்டிக் கொண்டதற்குப் பதில் சாதாரண ஒரு கிராமப் பெண்ணை முடித்திருந்தால் நிம்மதியாக இருந்திருக்கலாம்....'

'வெள்ளம் தலையைத் தாண்டிவிட்டது... இவளை அடக்கவும் முடியாது... அதற்கு சக்தியும் இல்லை... என்னை முழுமையாகவே விழுங்கி ஏப்பம் விட வந்த படுபாவி...'

ஓரமாய் நின்று பௌத்த பிக்கு கண்ணில் பட்டார்.

“சுவாமி... என்ன விஷயம்....”

“எங்கட தர்ம பாடசாலையில் பரிசளிப்பு விழா... உங்கட துணைவியாரையும் அழைச்சிட்டு வரணும்.... இந்தாங்க அழைப்பிதழ்”

கண்ணாடியை நெற்றியில் தங்க வைத்தவர், சிறிது நேரம் சிந்தித்தார்.

'குமாரியை எப்படி அங்கு அழைத்துச் செல்வது... மங்கலப் பேரிகை முழங்க, வாழ்த்துக்கீதம் எல்லாம் பாடி, 'பெரஹரா' வில் அழைத்துப் போவார்கள். இந்த சம்பிரதாயமெல்லாம் அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காதே. எல்லாம் என்னோட தலைவிதி?'

தனது கணவருக்கு எம்.பி. பதவி கிடைத்ததும் குமாரிக்கு ஆரம்பத்தில் தலைகால் புரியவில்லை. சில நாட்களில் அமரசேகர அமைச்சராவார். உயர் மட்ட சகவாசமெல்லாம் கிட்டும் என்று கற்பனையில் மிதந்தாள்.

மனைவியின் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற அமரசேகர எவ்வளவோ முயன்றார். பிரதமரை நெருங்க முடியவில்லை. இதனால் குமாரிக்கு பெரும் மனத்தாங்கல்.

“பெருமதிப்புக்குரிய எங்கட பட்டிக்காட்டு எம்.பி.துரையவர் களை சந்திக்க வருகின்ற அந்தப் புண்ணியவான்களைப் பற்றிய ஒரு முக்கிய விஷயம் கேளுங்கோ.... அவர்கள் உடம்பிலிருந்து வீசுகின்ற அந்த வாதையை மோப்பம் பிடிச்சுப் பிடிச்சே... சில நேரங்களில இவருக்கிட்டேயும் குப்பென்று நாற்றம் அடிக்குது.... சகிக்க முடியல்ல” உறவுக்காரர்கள் சிரிப்பார்கள். பாவம், அமரசேகர கூனிக் குறுகிப் போவார்.

‘அடிப்பாவி.... உனக்கு எங்கே என்னோட ஆதரவாளர்களட மகிம தெரியப்போகுது.... பாவம்... அப்பாவிச் சனங்க.... பாதைக்குத் தார் போட்டுக் கொடுத்தாலும் உச்சிமேல வச்ச மெச்சுகிற அப்பாவிகள்...’ வந்தவர்கள் போனதும், அமரசேகர கோர்ட்டுக்குப் போகத் தயாரானார். பத்து மணிக்கு அங்கே நிற்க வேண்டும்.

அவசரக் குளியலை முடித்து விட்டு, ‘டை’யை சரிப்படுத்திக் கொண்டே வாசலுக்கு வந்தார். வெளியே கேட்ட பேச்சுக் குரல் அவரை ஈர்த்தது.

“தொர... கோர்ட்டுக்குப் போயிட்டாரு.... நாளைக்கு வாங்கோ” வேலைக்காரி மெனிக்கா ஒரு பெண்ணிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அவரை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு பச்சைப் பொய்யை அளந்தாள். எல்லாம் குமாரியின் போதனை! அதை மெனிக்கா, வேலு எவருமே அச்சொட்டாக நிறைவேற்றினார்கள்.

கோர்ட்டுக்குச் செல்ல முன்பு குமாரியுடன் அமர்ந்து காலை ஆகாரத்தை முடிக்க வேண்டும். மெனிக்கா இரண்டு பீங்கானில் இடியப்பம், பால் சொதி எல்லாம் கொண்டு வந்தாள்.

தனது தேவைகள், வீட்டின் தேவைகள், சாப்பாட்டுப் பட்டியல் எல்லாவற்றையும் அந்த சமயத்தில்தான் குமாரி அவிழ்த்து விடுவாள்.

“வருகிற போயா தினத்தில் வேறு ஏதாச்சும் ‘ப்ரோகிராம்’ போட்டுத் தொலைச்சுட்டீங்களா....?”

அமரசேகர தினக் குறிப்பேட்டைப் புரட்டினார். ஏகப்பட்ட வேலைகள். மறுத்துப் பேச துணிவு இருந்தால்தானே?

“பரவாயில்ல... சிரிபாலவுக்குச் சொல்லி எல்லா புராகிராமையும் கென்சல் பண்ணி தந்தி அடிக்கச் சொல்றன்... நீங்க உங்கடப்ரோகிராமச் சொல்லுங்கோ-ஓகே...”

குனிந்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டு விட்டு நீதிமன்றம் செல்லத் தயாரானார். மந்திரிப் பதவி கிடைப்பதற்கு முன்பு அவருக்கு அவ்வளவாக ‘கேஸ்’ கிடையாது. இப்போது ஏகப்பட்ட வழக்குகள். அதேபோல் வருமானம். எல்லாம் மந்திரிப் பதவியின் மகிமை என்பதை குமாரி ஒரு போதுமே ஏற்றுக் கொண்டதில்லை.

அவர் காரியாலயத்தை நெருங்கியபோது கட்சிக்காரர்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டும் காணாதது போல் உள்ளே நுழைந்தார். “இப்போ எனக்குப் பேசிட்டு இருக்க நேரமில்லை. ஏதாவது வழக்குகள் இருந்தா கிளாக்கர் ஐயாக்கிட்ட ஒப்படையுங்கோ... எனக்கு கோர்ட்டுக்கு டை மாச்சு...”

அமரசேகரவுக்கு அவர்களோடு கூட பேச நேரமில்லை. இதுபோன்று எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள்....!

“பட்... பட்... பட்டார்” தெருவெங்கும் பட்டாசு வெடிக்கும் சத்தம் சிந்தனையைக் கலைக்கிறது.

‘கடந்த மூன்று மாதங்களாக... இரவு பகல் என்று பாராமல் பட்ட பிரயத்தனமெல்லாம் வீணாப்போச்சுதே.... நேற்று நள்ளிரவிலிருந்து கச்சேரியில எத்தன தடவ பதட்டத்தில் செத்திருப்பன்.’

வாக்குச் சீட்டுக்களைக் கொட்டி எண்ணத் தொடங்கிய போது மனம் டக்... டக்... என்று துடித்தது நினைவுக்கு வருகிறது.

அவரோடு போட்டியிட்ட விஜேவிக்ரம தேர்தல் மேடைகளில் விடுத்த பகிரங்க சவால்களுக்கு இவரால் முகங்கொடுக்க முடிய வில்லை.

“நாங்க எம்.பி.ய கவுன்சிலுக்கு அனுப்பியது அவரோட மனைவிட அட்டகாசத்த பார்க்கவல்ல....” அவருடைய

ஆதரவாளர்களே காதுபட பேசத் தொடங்கினார்கள்.

வாக்குகள் எண்ணி முடிந்ததும் தேர்தல் அதிகாரி முடிவுகளை அறிவிக்கத் தொடங்கினார்.

ஆர். எம். விஜேவிக்கிரம அவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகள் 21248

மஹிந்த அமரசேகர அவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகள் 3120

பழுதடைந்த வாக்குகள் 127

மேலதிக 18128 வாக்குகளினால் திரு. விஜேவிக்கிரம அவர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள்.

தேர்தல் அதிகாரியின் கரகரத்த சகிக்க முடியாத குரல்.

“ஐயாவோட கட்டுப்பணமும் பையப்பைய பறந்து போச்சது”

அருகே கேலியான பேச்சுக்குரல். திரும்பிப் பார்த்தார். கச்சேரியில் கிளார்க் வேலை செய்யும் திஸாநாயக்க, வேறு நாட்களில் இப்படிப் பேசுவானா? கூத்தாடிகளைப் போல வளைந்து நெளிந்து நின்றவன், படவா என்னமாய் பேசிவிட்டான்.

அருகே உள்ள நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டார். தலையை உயர்த்திப் பார்க்க முடியவில்லை.

பொலிசாரின் துணையுடன் எப்படியோ காருக்குள் பதுங்கிக் கொண்டார். அங்கே நின்றவர்கள் காரைச் சுற்றி நின்று தடார் படார்னு கைகளினால் அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவை யாவும் தனது தலைமீது கொட்டப்பட்ட ‘குட்டுமழை’ என அமரசேகர நினைத்தார்.

‘ஹும்’ மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு, கட்டிலின் மறுபக்கமாய் புரண்டு கண்களை மூட முயல்கிறார். தூக்கம் வருவதற்குப் பதில் கண்ணீர் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது.

பிரியாவிடை

நிலைக் கண்ணாடியில் பதிந்திருந்த தனது பிரதி பிம்பத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சிறிதாஸ. சாயம் பூசி நாட் கடந்தமையால் வெண்மையாய் வெளிறிக் கிடந்த தலைமுடியை பின்பக்கமாய்க் கோதி சரி செய்தார். விரல்களின் நுனியினால் முகத்தை மேலிருந்து கீழ்நோக்கித் தடவினார். முகத்தின் இருபுறமும் கிடந்த சுருக்கங்கள் விரல்களுக்குத் தட்டுப் பட்டன.

‘கெபினெட்’ மேலிருந்த ‘லெக்டோகெலைமன்’ போத்தலி லிருந்து சிறிதளவை உள்ளங்கையில் கொட்டி, அதில் சிவப்புப் பௌடரையும் கலந்து முகத்தில் தேய்த்துக் கொண்டார். ஷேர்ட் கொலரின் இரு புறங்களையும் கையினால் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பிடித்து, தலையைத் திருப்பித் திருப்பி இருபக்கமும் பலதடவை பார்த்துக்கொண்டார். அவருக்குப் பூரணத் திருப்தி. சப்பாத்துக் கள் நினைவில் வந்து மோத, அவை சரியாக ‘பொலிஸ்’ செய்யப் பட்டுள்ளதா? என்று ஒன்றுக்கு இருதடவை தீவிரமாகப் பரிசீலனை செய்தார். ‘மற்ற நாட்கள் போலல்ல... இன்றைக்கு ஒழுங்கா க்ளீனா போகணும்...’

தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். என்றாலும் மற்ற நாட்களைப் போலல்லாமல், இன்று தயாராவதில் அதிக நேரம் எடுப்பது போலவும், அனைத்துமே மற்றது விடுவது போலவும் சிறிதாஸவுக்குத் தோன்றியது.

“எங்கே என்ர சாப்பாட்டுப் பெட்டி...? சீக்கிரமா கொண்டு வாங்க சீலா...”

“இன்றைக்கு எதுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு போகணும்... தேவையில்லதானே...?”

“உண்மைதான்... உண்மைதான் மறந்தே போயிட்டன்.” சிறிதாஸ பிடரியைத் தடவிக்கொண்டே மனைவியைப் பார்த்து அசடு வழிந்தார்.

“சீலா... நான் இன்றைக்கு வரக் கொஞ்சம் சுணங்கும்... ஏதாச்சும் தேவைன்னா பெரியவன கடைக்கு அனுப்பி புத்தகத்துக்கு எடுங்கோ...”

சிறிதாஸ கிளம்பத் தயாரானார்.

“சிறி... நான் திரும்பவும் சொல்றன். போன இடத்தில் அதிகம் குடிக்காதீங்க... டயபடிஸுக்கு சரியில்லைன்னு டொக்டர் சொன்னது ஞாபகம் தானே...?”

சிறிதாஸ மனைவியை அன்போடு பார்த்தார்.

“பைத்தியமா... நான் அப்படியெல்லாம் குடிப்பனா என்ன... அதோட நான் அங்க அதிக நேரம் நிற்க மாட்டன்... வந்துடுவன்...”

கணவனின் பதிலினால் திருப்தியடைந்த சீலா சிறிதாஸவைச் சற்று நெருங்கினாள்.

“இங்க பாருங்க... தருகிற பார்சல் பெரிசுன்னா ஒங்களுக்குத் தனியத் தூக்கிட்டு வர கஷ்டம்... ‘திரீவில்’ ஒன்றுல வாங்கோ...”

சிறிதாஸ பெரிதாகத் தலையை ஆட்டியபடியே, தனது வழமையான அலுவலகப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு வீதிக்கு வந்தார். பஸ் தரிப்பிடத்தை அடைந்த அவர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். வேறு நாட்களில் அவரோடு ஒன்றாகப் பயணம் செய்யும் அனைவருமே புறப்பட்டுப் போயிருந்தார்கள். ஒருவகையில் அவர்களைச் சந்திக்காததும் நல்லதாகப் போச்சு. இல்லாவிட்டால், ‘இன்றைக்குத்தான் நான் ஒபீஸுக்குச் செல்லும் கடைசி நாள்’ என்று ஒவ்வொருத்தராகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். அதற்குப் பிறகு அவர்களுடைய அனுதாபங்களுக்கு, அடுக்கடுக்கான கேள்விகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டும். பெரும் தொல்லையிலிருந்து தப்பிவிட்டதாக நினைத்தார்.

அறிமுகமான யாராவது தென்படுகிறார்களா? என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். எவருமே இல்லை. நின்றவர்கள் கூட அவரைப் பற்றி எந்தவிதக் கரிசனையும் காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. சிறிதாஸவின் உள்ளத்தைத் திடீரென்று சோகம் கவ்விக் கொள்கிறது. இதுவரையில் தெரியாத ஒருவகை தனிமை உணர்வினால் அவதிப்பட்டார். முன்பின் தெரியாத நகரத்தில் தனித்துப் போன மனிதனுக்கு எவ்வாறான உள்ளார்ந்த கவலையோடு கூடிய தனிமை உணர்வு ஏற்படுமோ அவ்வாறான உணர்வு சூழத் தவித்துப் போனார்.

சிறிதாஸவின் மனம் மெல்ல மெல்ல கடந்த காலத்தை நோக்கித் தாவத்தொடங்கியது. முப்பது வருடங்கள் பூர்த்தியான அவரது எழுதுவினைஞர் வாழ்க்கையின் ஆரம்பக்கட்டம்-அதனோடு ஓட்டிய பல்வேறு நிகழ்வுகள் கண்களின் முன்னால் சினிமாப் படம் போல விரியத் தொடங்கின.

தொழில் ஒன்றுக்கு ஒவ்வொருத்தர் பின்னாலும் அலைந்து திரிந்து அவதிப்பட்ட விதம் அவர் நினைவில் முதலில் வந்து முட்டியது. அதன் பிறகு எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுத் தொழில் கிடைத்ததும் முழுக் குடும்பமுமே பண்டிகை நாட்களைப் போல குதூகலித்த காட்சி, கொழும்பு பிரதான காரியாலயத்திற்கு முதல் நியமனம் கிடைத்த மகிழ்ச்சி படிப்படியாக அவரது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

பெட்டி படுக்கைகளோடு அவர் கொழும்புக்குச் செல்ல ஆயத்தமான பொழுது அப்பா கண்களில் நீர் பெருக முன்னே வந்தார். அப்பாவின் கண்களில் முதன் முறையாக அன்றுதான் சிறிதாஸ கண்ணீரைக் கண்டார். பேச முடியாமல் அவரது நா தத்தளித்தது.

“மகன் கொழும்பில் மிகக் கவனமாக இருக்கணும்... எவ்வளவு தான் வேல இருந்தாலும் மறக்காமல் கடிதம் போடணும்.”

கலங்கியபடியே நின்ற அப்பாவையும், பாட்டியையும் காலில் விழுந்து வணங்கினார். அப்போது கண்களுக்குள் வந்து முட்டிய நீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் சிரமப்பட்டார். அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்றுச் செல்லும் போது, வேகமாய் வந்து சூழ்ந்த சோகத்தை அடக்கிக் கொண்டே கொழும்புக்குப் பயணமானார்.

சிறிதாஸவின் நெருங்கிய நண்பன் தர்மசேன கொழும்பில் ஒரு விடுதியைத் தேடிக் கொடுத்தான். அவரைப் போலவே இன்னும் பலர் அங்கே தங்கி இருந்தார்கள். அவரும், தர்மசேனவும் இருந்த அறை புறாக்கூடு மாதிரி மிகச் சிறியது. கைகால்களைக் கூட அகட்டி வசதியாக இருக்க முடியாத சின்ன அறை. என்றாலும் அந்த 'போடிங்' வாழ்க்கை என்றும் மறக்க முடியாத விநோதமான நாட்களாகவே கழிந்தன. கிராமத்திலே கட்டுப் பெட்டியாகக் கிடந்தவருக்கு இறக்கைகள் கிடைத்த மகிழ்ச்சி. பட்டியல் போட்டு விதம் விதமாய்ச் சமைத்து சாப்பிட்டுவிட்டு சினிமா, நாடகம் என்று நண்பர்களோடு சுற்றினார். மே முதலாந் திகதி இசைக் கச்சேரி பார்க்க 'கோல்பேஸ்' போய் அடை மழையில் சிக்கித் தொப்பையாய் நனைந்தது கூட நினைவுக்கு வந்தது. அந்த இனிமையான நாட்களை நினைக்கும் போது சிறிதாஸவுக்கு அடக்க முடியாத துக்கம் பொங்கி வழிந்தது.

“பீப்ப்ப்...”

சிறிதாஸவின் கற்பனை உலகை உடைத்துக்கொண்டு இரண்டு பஸ் வண்டிகள் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டபடி பறந்து வந்தன. சகல சாயங்களும் பூசப்பட்ட சாயப்பெட்டி போன்ற பஸ்ஸுக்குள் சிரமப்பட்டுத் தலையை நுழைத்தார். நெருக்கி யடித்துக்கொண்டு முன்னே சென்ற அவர், சாரதி ஆசனத்திற்குப் பக்கத்தே இருந்த கம்பியைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டார். உறுமிக் கொண்டே பஸ் பறந்தது. பஸ்ஸுக்குள் இருந்த பயணிகள் பிடித்துக் கொண்டு செல்ல கம்பிகள் கூடக் கிடைக்காமல் திணறினார்கள். அதே சமயம் பின்னாலிருந்து வந்த திடீர் தள்ளுதலைச் சமாளிப்பதற்கு முழுப் பலத்தையும் பிரயோகித்து இரும்புக் கம்பியைப் பிடிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

பயணிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் கண்டக்டர் பையனின் வழமையான தொல்லையினாலும், பஸ்ஸுக்குள் டொல்பி சிஸ்டம் கெஸட்டிலிருந்து காதுகளைப் பீறிட்டுக் கொண்டு பாய்ந்த துண்டுகள் பொருத்தப்பட்ட நபஞ்சகப் பாட்டினாலும் சிறிதாஸ நன்றாகவே சோர்ந்து போய்விட்டார். இடையிடையே அவரது மனம் பிரியாவிடை வைபவத்தை நோக்கியும் பாய்ந்தது. வீதிச் சட்டங்களைச் சிறிதும் சட்டை பண்ணாமல் பஸ் சீறிக்

கொண்டே சென்றது. பஸ் வண்டியில் திடீர் பிரேக்கினால் அவரது கற்பனை உலகம் இடையிடையே உடைந்து போனது.

அப்பாடா! கஷ்டப்பட்டுப் பஸ்ஸில் பயணம் செய்கிற தொல்லைக்கு இன்றோடு விடை கொடுத்தாகி விட்டது. அது மட்டுமா? பிந்திப் போனால் சிவப்புக் கோடு விழுமே என்ற பதட்டம் இனித் துளியும் கிடையாது. சிறிதாஸவின் மனதில் ஓர் இனந்தெரியாத நிம்மதி. ஒருவகையில் ஓய்வு பெற்று வீட்டுக்குச் செல்வது எவ்வளவோ சிறந்தது என்று அவருக்குத் தோன்றியது. இல்லா விட்டால் அந்த 'ஃபைல்', அந்த அறிக்கை, இந்த அறிக்கை என்று உலகத்தில் இல்லாத எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் தலையில் கட்டி அழ வேண்டும். எத்தனை வருடங்கள் இப்படியாகவே கழிந்து விட்டன? கண்ட பயன்..... முன்னேற்றம் எதுவுமே இல்லை. எவ்வளவுதான் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்தாலும், ஒரு சிறு தப்பு ஏற்பட்டால் போதும் அனைத்தையும் மறந்து தலையை உருட்டி விடுவார்கள். தனது மனம் விரக்தி யினால் விழுந்து போன பல சந்தர்ப்பங்கள் சிறிதாஸவுக்கு நினைவுக்கு வந்தன.

ஒரு தடவை முன்பு இருந்த முகாமையாளர் எந்தவித நியாயமான காரணங்களும் இல்லாமல், தனிப்பட்ட குரோதத்திற்காக அவரது சம்பளத்தை இடைநிறுத்தி விட்டார். அதனால் அவரைக் கண்டாலே சிறிதாஸவுக்கு பற்றி எரிந்தது. முகாமையாளரின் பிரியாவிடை வைபவத்தில் கூட அவர் கலந்து கொள்ளவில்லை.

நடந்த நிகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றாக மனதில் எழுந்த பொழுது அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று மனம் கூறியது. சில சந்தர்ப்பங்களில் பிரச்சினை உச்சக் கட்டத்தை அடையக் காரணம் தானும் குழம்பி, பொறுமை இழந்து செயற்பட்டமைதான் என்பதும், சிறிய விடயத்திற்கும் கோபம் கொள்ளும் தனது போக்கை மாற்றியிருக்கலாம் எனவும் சிறிதாஸ நினைத்தார். தான் சொன்னவை, செய்தவை யாவும் படு முட்டாள்தனம் என்பது இப்போது புரிந்தது.

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் போது கிளம்பிய பிரச்சினைகள், அரசாங்கங்கள் மாறி மாறி வந்தபோது முகங்கொடுத்த பாங்கு, நடத்த நடப்புக்கள் அனைத்துக்குமே ஒரு முடிவு ஏற்பட்டு விட்டதாகவே சிறிதாஸ நினைத்தார்.

“ஸேர்... இப்படியே நின்றால் மற்றவங்க எப்படி இறங்குறது... கொஞ்சம் ஓரமாகுங்கோ... நடுவுல நிற்கிறவங்க பின்னுக்குப் போங்கோ... பின்னுக்குப் போங்கோ...”

கண்டக்டர் முன்பக்கப் புகுவழியால் ஏறிச் சனத்தை இரண்டாகக் கிழித்துக் கொண்டே பின்னால் பயணிக்கத் தொடங்கினான்.

“முன் ஹோல்ட்ல இறங்கிறவங்க முன்னுக்குப் போங்கோ...”

சிறிதாஸ இறங்க வேண்டிய இடத்தை பஸ்வண்டி நெருங்கி இருந்தது. அவர் அவசரமாக பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினார். அவ்விடத்திலிருந்து இருநூறு யார் தூரத்திலேயே காரியாலயம் அமைந்திருந்தது. மெதுமெதுவாக முன்னால் நகர்ந்தார். பல வருடங்களாக அங்கும் இங்கும் உலாவிய பாதை. முதன் முதலாக காரியாலயத்திற்கு வந்ததைவிட துரிதமாய் என்னமாய் மாறி விட்டது. சுட்டடங்களின் ராட்சத வளர்ச்சி, மனிதர்களின் இயந்திர வேகம், எல்லாமே மாறிவிட்டன. ஆனாலும் இந்த முப்பது வருடங்களுக்குள் அவருக்குள் எந்தவித மாற்றமுமே இல்லை. ஒரேமாதிரியான வாழ்க்கையைத்தான் அவர் கடத்தி யுள்ளார். அதை விடப் பிரமாதமாகச் சாதித்தது எதுவுமில்லை. எந்த நாளும் சம்பளத்தைக் காட்டிக் கடன் வாழ்க்கை. கொழும்பிலிருந்து வந்த பிறகு, காரியாலயத்திலிருந்து போன சுற்றுலாவைத் தவிர ஒரு நாடு நகரத்திற்குப் போயுள்ளாரா? சினிமா, நாடகம் தான் பார்த்திருக்கிறாரா? நடந்து வந்த தனது வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்த்தால் கண்டது ஒன்றுமே இல்லை என்று சில நேரங்களில் சிறிதாஸ நினைப்பார். இந்தளவாவது வாழ்ந்தது தொழிலின் புண்ணியத்தினால்தானே என்று மனதை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வதுண்டு.

சிறிதாஸ காரியாலயப் பக்கம் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார். வேறு நாட்களைப் போலன்றிக் காரியாலயம் அந்நியமாகத் தெரிந்தது. தன்னோடு தனது பிரிவில் ஒன்றாக வேலை பார்த்த நண்பர்கள் தன்னைக் கண்டதும் எப்படி வரவேற்பார்கள்? ஜயந்த, நிர்மலீ, விவேக் போன்றவர்களுக்கு அவரது பிரிவை நிச்சயம் தாங்க முடியாது. பெருந் துக்கத்தோடுதான் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மட்டுமா? ஒரே பிரிவில் ஒன்றாக வேலை செய்து விட்டுப் பிரியும்

என்னைப் பற்றி மற்றவர்களுக்கும் கவலை வராமல் போகாது. அது இயல்பான விடயம்தானே?”

எனக்கு அன்பளிப்புத் தர ‘லிஸ்ட்’ ஒன்றும் போட்டிருப்பார்கள். என்ன தருவார்களோ தெரியாது. பணம் ஏதாவது தந்தால் இந்த நேரத்தில் மிகப் பெறுமதி. எத்தனையோ வேலை இருக்கிறது. தலைக்கு மேல் கடன் வேறு.

சிறிதாஸ காரியாலயத்திற்குள் நுழையும் போது ஆங்காங்கே நின்று கொண்டிருந்தவர்கள் சிறிதாஸவின் ஓய்வு பற்றி தான் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

“மெடிஸ்டா... லிஸ்டில எவ்வளவு எழுதினீங்க...?”

“நூறுதான்...”

“அதுபோதும், நானும் அதே கணக்குத்தான்... அதுக்குமேல என்னால தூக்க முடியாது. கொஞ்ச நாளா அதுக்கு இதுக்கு என்று எத்தன பேருக்குக் கொடுத்திட்டம்....”

“மெதுவாப் பேச... சிறி வாராரு...”

“குட்மோனிங் சிறி...”

“குட்மோனிங். எங்க சீ.எம்.... காணம்...”

“நிற்கிறாரு... உள்ள யாரோடையோ காலையிலிருந்து முக்கியமான பேச்சு வார்த்த...”

சிறிதாஸ சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். சிலர் தத்தம் வேலைகளில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். சிலர் ஓய்வறையில் எதற்கோ தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாமே சிறிதாஸவுக்குப் புதியவை போலப் புலப்படலாயின. வரவேற்பு மேசைக்கருகில் தர்ஷனியைச் சுற்றிக் கொண்டு இருவர் ஏதோ பெரிய கதை. அலுவலக வேலையாக வந்தவர்கள் அவளுடன் என்ன பேச்சு? தர்ஷினி சுத்த மோசம். வருகிறவர்களுடன் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்று தெரியாது.

சிறிதாஸவுக்கான பிரியாவிடை வைபவம் சரியாக மூன்று மணியளவில் ஆரம்பமானது. காரியாலய பிரதான மண்டபத்தில் ஆசனங்கள் ஒழுங்காக இடப்பட்டிருந்தன. முதலில் மாவட்ட

முகாமையாளர் பேசினார். சிறிதாஸவின் நேர்மையான சேவை, கண்ணியம், சுட்டுப்பாடு, தியாகம் பற்றி சிலாகித்துப் பேசி அவரது எதிர்கால வாழ்வு வளம்பெற வாழ்த்தி அமர்ந்தார். சிறிதாஸ மெய்சிலிர்த்துப் போனார். அதையடுத்து ஊழியர்கள் சார்பாகச் சிலர் கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள். சிறிதாஸ உருகிப் போனார்.

மாவட்ட முகாமையாளரின் கரங்களினால் அன்பளிப்பு வழங்கும் நிகழ்வு இடம் பெற்றது. வண்ணக் காசுத்தினால் பொதி செய்யப்பட்டு, நீல நிறப் பட்டியினால் முடிச்சிடப் பட்டிருந்த அன்பளிப்பைப் பெற்றுக் கொண்ட சிறிதாஸ அதை மேசை மீது வைத்தார்.

கேக் முதலான இனிப்புப் பண்டங்களினாலும், கோடியல் கலந்த பானங்களினாலும் பிரியாவிடை வைபவம் அமர்க்களப் பட்டது. உபசரிப்பு முடிந்த பிறகு சிறிதாஸ தனித்தனியே ஒவ்வொருவராகச் சந்தித்து விடை பெற்றார். முப்பது வருட சேவைக் காலத்திலிருந்தும், நண்பர் நண்பிகளிடமிருந்தும் கண்ணீர் பொத்துக் கொண்டு வர அவர் விடை பெற்றார்.

வைபவத்திற்குப் பிறகு நெருங்கிய நண்பர்களினால் ஏற்பாடு செய்திருந்த சூடான பானத்தை அவரால் ஒதுக்க முடியவில்லை. காலையில் மனைவியிடம் அளித்த வாக்குறுதி காற்றில் பறந்தது.

அந்த நிகழ்வுக்குப் பலவிதமான பாடல்கள் சுவையூட்டின. நேரம் செல்லச் செல்ல இசைக் கச்சேரி டப்பாங்குத்துப் பாடல்களாகத் திசை திரும்பத் தொடங்கின.

சிறிதாஸவும் தனக்குத் தெரிந்த பழைய பாடல்களைப் பாடி இசைக் கச்சேரிக்கு முழுமையான ஒத்துழைப்பை வழங்கினார். மெல்ல மெல்ல நேரம் கரைந்து போனது கூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. இரவு வந்து அதிக நேரம் கடந்தும் இசைக் கச்சேரி ஓய்ந்த பாடல்லை, அங்கே இருந்தவர்களுக்கு அதைப் பற்றிய சிந்தனை சிறிதும் இருக்கவில்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மூலையில் சாய்ந்து கிடந்தார்கள். தாளங்கள் கூட தவறிப் பாடல்கள் சிக்குண்டன.

சிறிதாஸ மெதுவாக எழுந்து அருகில் இருந்த நாற்காலியில் போய் விழுந்தார். நண்பர்களின் பாடல்கள் இடையிடையே காதுகளுக்குள் விழுந்தும், விழாததும் போன்ற உணர்வு. அவருக்கு ஒருகணம் தனது வீடு நினைவுக்கு வந்தது. என்றாலும் எழும்புவதற்காக நினைத்து கைகளைக் கதிரையில் ஊன்றி எழு முயன்றாலும் முடியவில்லை. அப்படியே அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டார். இடையிடையே தோன்றிய வீட்டைப் பற்றிய எண்ணத்திலிருந்து முழுமையாக விடுபட்டுப் போய்ச் சிறிதாஸ தூக்கத்தில் விழுந்தார்.

நண்பர்கள் சேர்ந்து அவரை ஆட்டோ ஒன்றில் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு வீட்டை அடையும் நேரம் இரவு பத்தையும் தாண்டியிருந்தது. அவர்கள் சிறிதாஸவைக் கட்டிலில் படுக்க வைத்துவிட்டுத் திரும்பி விட்டார்கள்.

மறுநாள் சிறிதாஸ கண்களைத் திறந்தபோது, ஜன்னல் கம்பிகளின் ஊடாகச் சூரிய ஒளி அறைக்குள் ஊடுருவியிருந்தது. அசதியினால் கட்டிலில் சாய்ந்தபடியே முன்தினம் நடந்தவை களை அசைபோடத் தொடங்கினார். தன்னால் ஏதும் தவறுகள் ஏற்பட்டு விட்டதோ என்று கலங்கினார்.

“நேற்று இரவு வீட்டுக்கு வந்ததுகூட உங்களுக்கு ஞாபகத்தில் இல்லை... நான் படிச்சுப் படிச்சுச் சொன்னன் அந்த இழுவ குடிக்க வேணாம்னு. கேட்டாத்தானே...?”

மனைவியின் குரல் கேட்டு சிறிதாஸ திடுக்கிட்டுத் திணறிப் போனார்.

“அவனுளால தப்ப முடியல்ல சீலா... அதுதான்.... அதோட கடைசி தினம்... மறுக்க முடியல்ல...”

“ஆனாலும் பாருங்கோ... இன்றைக்கு உடம்புக்கு நல்ல வருத்தம் இருக்கும். மருந்து வேறு நீங்க குடிக்கல்ல... கொஞ்சம் ‘றெஸ்ட்’ எடுங்கோ. அதுசரி... உங்களுக்கு ஒபீஸால தந்த பார்சலா இது... என்ன தந்திருக்காங்க என்று பார்ப்பம்...”

சீலா அன்பளிப்புப் பார்சலைக் கட்டிலின் மீது வைத்துப் பிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“ஐய்யய்யோ... டீ செட்... ஏதோ பெரிசா பெறுமதியா இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தன். கடைசியில இவ்வளவுதானா... சிறி இங்க பாருங்க அதிலேயும் ஒன்று உடைஞ்சி போய்க் கிடக்கு...”

மனைவியின் முகம் கோணிப்போய்க் கிடப்பதைச் சிறிதாஸ அவதானித்தார்.

“என்ன செய்ய சீலா...? அவங்களால முடிஞ்சதத் தந்திருக் காங்க... அதோட இந்தக் காலத்தில் எல்லாருக்கும் கஷ்டம் சீலா...”

சிறிதாஸ பெருமூச்சு விட்டபடியே கூறினார்.

கட்டிலில் சாய்ந்து கிடந்த அவரது கண்கள் அறையில் தொங்கிக் கிடந்த தந்தையின் புகைப்படத்தின் மீது நிலை குத்தி நின்றன. தந்தையின் முகத்தில் ஒரு வகையான புன்னகையின் சாயல் பொதிந்திருப்பது போலவும், அது அவரைப் பார்த்து கிண்டலாய்ச் சிரிப்பது போலவும் தோன்றியது.

ஒரே இரத்தம்....!

சோமதாஸ அருந்தனிக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்க ஒரு நண்பரின் உதவியோடு விக்னேஸ்வரனைத் தேடிப்பிடித்தார். நகரத்தில் தங்கியிருந்த அவன், வீடு வீடாய்ச் சென்று ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கும் டியூஷன் மாஸ்டர்.

பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகளைப் போல மகளையும் ஏதோ ஒரு டியூட்டரிக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். டியூஷன் போகும் பெண்பிள்ளைகளைப் பற்றி ஏகப்பட்ட கிசுகிசுக்கள். சில மாணவ, மாணவிகளின் காதல் களியாட்டங்கள் அரங்கேறுவதும் இந்த டியூஷன் வகுப்புகளில்தான்! சில மாணவிகள் டியூஷன் மாஸ்டர்களுடன் ஒட்டிக் கொண்ட கதைகளும் உண்டு. எது எப்படிப் போனாலும் அவர்களுக்கு மாதக் கடைசியில் 'வரும்படி' வந்தால் போதும்! யார் எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை.

இந்த லட்சணத்தில் ஓர் ஆசிரியரை வீட்டுக்கு அழைப்பித்துக் கற்பிப்பது சிறந்தது என்பது சோமதாஸவின் நினைப்பு. 'பீஸ்' எப்படிப் போனாலும் தனது ஒரே மகளுக்கு பாதுகாப்பு மட்டும் நிச்சயம்.

அருந்தனி எல்லாப் பாடங்களிலும் நல்ல கெட்டிக்காரி. ஆனால் ஆங்கிலப் பாடத்தில் ரொம்ப 'வீக்'. கடந்த பரீட்சையில் கூட குறைந்த 'மார்க்' வாங்கியிருந்தாள். மற்றப் பாடங்கள் எப்படிப் போனாலும் ஆங்கிலம் இல்லாவிட்டால் அர்த்தமே இல்லை என்பது சோமதாஸவின் அனுபவக் கணிப்பு. அவருக்கு

ஆங்கிலம் மட்டும் தெரிந்திருந்தால் இந்த கங்காணித் தொழிலோடு ஓய்வு பெற அவசியமே இல்லை. குறைந்த பட்சம் ஓவர்ஸியர் தொழிலாவது பெற வாய்ப்பு இருந்தது. தனது பதவி உயர்வு கை நழுவிப் போக ஒரே காரணம் ஆங்கிலம் தெரியாமையே என்பது அவரது திடமான எண்ணம். அந்தப் பாதிப்பு மகளுக்கும் ஏற்படக் கூடாது என்ற உறுதி மனத்தில் வேரூன்றி இருந்தது.

விக்னேஸ்வரன் கவர்ச்சிகரமான இளைஞன். கறுப்புத்தான் என்றாலும் உயரமாய் அழகாய், வசீகர மீசையுடன் பின்புறம் இழுத்த தலைமுடியுடன் கவர்ச்சியான தோற்றம். அச்சில் வார்த்தை போன்ற உதடுகள். புன்னகை தவழும் நிர்மலமான முகம். வயதை மீறிய அடக்கம். பார்வையில் கண்ணியம் கொட்டியது. அகலமான சற்றே மேடிட்ட நெற்றி, அறிவுக் கூர்மைக்கு அடையாளம்.

அவனது கட்டணம் கூட மற்றவர்களை விடக் குறைவு. 'டாண்' என்று குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கே வந்து விடுவான். தனக்குரிய மணித்தியாலங்களைக் கற்பிப்பதிலேயே செலவிடுவான். மற்றவர்களைப் போல 'ஏனோதானோ' என்ற சுபாவம் கிடையாது. அருந்தனியிடம் ரொம்ப கண்டிப்பாகவே நடந்தான். பயிற்சி களை சரியாகவே செய்து காட்ட வேண்டும். அவன் ஒரு நாளைக்கு எடுக்கும் இரண்டு மணித்தியாலங்களை, பாடசாலையில் என்றால் இரண்டு வாரங்களுக்கு இழுத்தடிப்பார்கள். இது சோமதாஸவின் எண்ணம்.

வகுப்பில் சிங்களம் பேசுவது தடை. முழு நேரமும் ஆங்கிலத்திலேயே பேச வேண்டும். ஆரம்பத்தில் விக்னேஸ்வரனின் கேள்விகளுக்குத் தட்டுத்தடுமாறி பதிலளித்தாள். படிப்படியாக பேசும் வேகத்தை அதிகரித்தவர், இப்போது சரளமாகப் பேசினாள். ஆங்கிலம் பேசுவது 'கஜு' சாப்பிடுவது போல இலகுவாக இருந்தது.

அவர்களது ஆங்கில உரையாடலைக் கேட்கும் போதெல்லாம் சோமதாஸவுக்கு புல்லரிக்கும்.

“பார்த்தீங்களா-பார்த்தீங்களா... மக என்ன மாதிரி இங்கிலீஷ் பேசுறா... வாயிலேயும் நாக்கிலேயும் படாம கிஸுபுஸுன்னு பேசற லட்சணத்த மட்டும் பாருங்களே.”

மனைவியிடம் பெருமையாய் அலட்டிக் கொள்வார்.

“நீங்க சொலறது என்னவோ நெசம்தான்..... அந்த மனுஷனுக்குப் புண்ணியம் கெடைக்க, எங்கடவ ரொம்ப முன்னேறிட்டா....”

குணவதியும் அவரின் பேச்சை ஆமோதித்துத் தலையசைப்பாள்.

“நான் ஒங்களுக்கு அப்பவே சொன்னன்... நம்மட ஆட்களவிட சிங்களம் தெரியாதவங்ககிட்ட படிச்சாத்தான் டக்குன்னு பிடிச்சிக்கலாம்னு... அது சரின்னு இப்ப புரியுதா....?”

விக்னேஸ்வரனுக்கு அவ்வளவாக சிங்களம் வராது. இதனால் பாடத்தை ஆங்கிலத்திலேயே தெளிவுபடுத்தினான். அதுவும் ஒரு வகையில் நல்லதாகப் போச்சு.

“பாருங்க... இன்னும் கொஞ்ச நாள்ள இந்த கிராமத்தில மட்டுமல்ல... ஏழு கிராமங்களில் உள்ளவங்க கூட எங்கட மகளோட இங்கிலிஷ் பேச முடியாது... ஆமாம்....”

எதிர்கால பலாபலன்களை இப்போதே அறிந்தவர் போல சொல்லத் தொடங்கினார்.

விக்னேஸ்வரன் அருந்தனியின் அறைக்குள் வைத்தே ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுத்தான். ஒரு சிறிய மேசை. அதற்கு முன்னால் அருந்தனி அமர்ந்திருப்பாள். எதிரே முகத்திற்கு முகம் நோக்கிய படி விக்னேஸ்வரன் அமர்ந்திருப்பான். தாயோ, தந்தையோ இடையில் புகுந்து தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள். என்றாலும், அவர்களது பேச்சுக் குரல் வெளியே கேட்கும். அவன் ஆங்கிலத்தில் ஏதோ சொல்ல அவள் கலீரென்று சிரிப்பது கேட்கும். அது என்னவென்று சோமதாஸவுக்குப் புரியாது.

சாயந்தரம் நான்கு மணிக்கு வகுப்பு ஆரம்பமாகும். மூன்று மணியிலிருந்தே அருந்தனி சீவிச் சிங்காரித்துக் காத்திருப்பாள். அவன் சற்றுத் தாமதமானால் போதும் “கேட்”டுக்கு அருகே போய் நின்று விடுவாள். மோட்டார் சைக்கிளின் சத்தம் தூரத்தில் கேட்கும் போதே வருவது அவன் தான் என்பது பட்டென்று புரியும். விக்னேஸ்வரன் வந்தவுடன் நேரே அவருடன் அறைக்குள் புகுந்து கொள்வான்.

ஆரம்பத்தில் விக்னேஸ்வரனுக்கு குணவதியே தேநீர் தயாரித்தாள். ஆனால் இப்போது அருந்தனியே அடுக்களைக்கு வந்து அவனுக்குரிய தேநீரைத் தயாரித்தாள்.

தமிழனான விக்னேஸ்வரன் தமது மகளுக்காக எடுக்கும் முயற்சிகள் பெற்றோரை வியக்க வைத்தன. இப்போதெல்லாம் கட்டணத்தைப் பற்றிக் கூட அவன் கரிசனை காட்டுவதில்லை. குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முன்பே வருகை தரும் அவன், சில நாட்களில் இருட்டும் வரை பாடம் எடுத்தான். அருந்தனியின் பெற்றோருடன் கூட பேச்சுவார்த்தைக்குப் போகமாட்டான். ஏதோ கேள்விக்குப் பதில், அவ்வளவு தான்! விக்னேஸ்வரன் கடமையில் கண்ணாக இருப்பது குறித்து சோமதாஸவுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

ஏழுட்டு மாதங்கள் கடந்தன. பரீட்சைக்கு ஒரு வாரமே இருந்தது. அனுமதிப் பத்திரத்தை எடுத்து வர அருந்தனி பாடசாலை சென்றிருந்தாள். நண்பகலாகியும் போனவளைக் காணோம். சாயந்தரமானதும் பெற்றோருக்கு இருப்புக் கொள்ள வில்லை.

“என்ன மகள் யாராவது கூட்டாளிமார் வீட்டுக்குப் போறதா சொன்னாளா...?”

சோமதாஸவின் கேள்வியில் பதற்றம்.

“இல்லீங்க... அவள் ஒரு நாளும் சொல்லாம போனது கிடையாது. எனக்கு என்னவோ பயமா இருக்குதுங்க...”

குணவதிக்கு நெஞ்சு வெடித்துவிடும்போல இருந்தது.

வழமையாக பாடம் எடுக்க வரும் விக்னேஸ்வரனும் அன்று வரவில்லை. பெற்றோருக்கு சந்தேகம் முளைத்தது. மகள் வீட்டில் இல்லாத சங்கதி அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவர்கள் என்னென்னவோ நினைத்து பிதற்றத் தொடங்கினர்.

அருந்தனி பாடசாலைக்கே வரவில்லை என்ற செய்தி அவளின் தோழி மூலம் எட்டியதும் பதறத் தொடங்கினார்கள். வரும் வழியில் ஏதும் விபரீதங்கள் ஏற்பட்டிருக்குமோ? அன்று அவர்களுக்கு ஊணும் இல்லை, உறக்கமும் இல்லை. எப்போது

விடியும் என்று காத்திருந்தவர்கள் பொலிஸில் போய் முறைப்பாடு செய்தனர்.

அன்று பகல்வேளை சோமதாஸவின் பெயருக்கு ஒரு தந்தி வந்திருந்தது.

“நான் விக்னேஸ்வரனை கல்யாணம் பண்ணிட்டன். எங்களை மன்னிக்கவும்...”

அவர் திக்பிரமை பிடித்தவர் போல் நின்றார். மின்னாமல் முழங்காமல் தலையில் வீழ்ந்த இடி தந்த அதிர்ச்சி போல் இருந்தது அந்தச் செய்தி.

“பாத்தீங்களா இந்த அநியாயத்தை.... இந்த மூதேவி, தடித் தமிழனோட ஓடிப் போயிருக்கா...”

“அடக் கடவுளே... இது என்ன சோதனை...” மண்டையில் அடி பட்டவளாக பொறி கலங்கிப் போய் ஒப்பாரி வைத்தாள் குணவதி.

“மக... இங்கிலீஷ் படிச்ச லட்சணம் நல்லாயிருக்கு... கல்லுளி மங்கள் மாதிரி கிடந்தான். நிமிர்ந்து ஒரு பேச்சுப் பேசினானா? கடைசியில கல்லத் தூக்கித் தலையில் போட்டுட்டு போயிட்டானே... அவன் நாசமாகப்போக...”

குணவதிக்கு ஜீவ்வென்று காதுமடல் சூடாகி உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது.

“இந்தாங்கோ... இதுக்கெல்லாம் காரணம் நீங்கதான். தாய் என்று சொன்னா ஒரு பொறுப்புணர்ச்சி இருக்கோணும். மகன்ட ஒவ்வொரு அசைவையும் அவதானிக்கணும்... அந்தப் புத்திதான் ஒங்களுக்கு இல்லையே... இப்போ ஆச்சாபோச்சான்னு கத்தி என்ன பிரயோசனம்...”

சோமதாஸ மனைவியைச் சாடத் தொடங்கினார்.

“நல்லா இருக்குது ஒங்கட கத... நாக்கு வளையுதே என்கிறதுக்கு எதையும் பேசாதீங்க.... ஒருத்தன வீட்டுக்கு எடுக்க முந்தி நாலு பேருக்கிட்ட விசாரிச்சிருக்கணும்... இப்போ பெரிசா என்னப் பிழிய வாரீங்க...”

அவள் முழுச் சமையையும் கணவன் முதுகில் சுமத்தினாள்.

“சரி... சரி... நிறுத்துங்கோ கூட்டவிட்டு வெளியே போனவள்... போனவள் தான்... அவள் எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை... இதுக்குப் பிறகு அருந்தனி செத்துட்டாளனு நெனைச்சுக்குங்க...”

சொல்லி விட்டு சோமதாஸ சிந்திக்கத் தொடங்கினார். அவரால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை.

“டியேய் இதுக்குப் பிறகு இந்த மண்ண மிதிக்க விட மாட்டேன்டி.... இந்த அப்பா சொன்னா சொன்னதுதான்.... இந்தத் தேவடியாள் ஒரு சிங்களவனோட போயிருந்தா எனக்கு வருத்தமில்ல... கேவலம்-எங்க சாதி சனத்துக்கே ஒத்துவராத ஒரு தமிழனோட போனதைத்தான் என்னால தாங்க முடியல்ல...”

குரல் உஷ்ணமாய் தொண்டையிலிருந்து வீறிட்டுப் பாய்ந்தது. அக்கினி ஜுவாலையாய் முகம் சிவந்தது.

“நல்லா கத்துங்க... இன்னும் கத்துங்க... உயரப் பார்த்துத் துப்பினா யாருக்கு அவமானம்... நீங்க கத்தினா போனவள் திரும்பி வரவா போறா...”

குணவதியின் பேச்சு அவரை ஆறுதல் படுத்தவில்லை.

“ஹும்.... இருக்கிற எல்லாத்தையும் வித்து தானதர்மம் செய்ய வேண்டியது தான்... டியேய்... உனக்கு ஒரு சுண்ணாம்பு டப்பியைக் கூட மிஞ்ச வைக்க மாட்டேன்டி... ஆமா...”

அதற்குப் பிறகு சோமதாஸ நடந்தவற்றை மனத்திலிருந்து துடைத்துவிட்டது போல நடந்தார்.

மனம் ஈரப்பசையற்ற பாலை நிலம் அல்லவே! குணவதியால் மகளின் பிரிவைத் தாங்க முடியவில்லை. சதா சோகக் கவிதை போலக் கிடந்தாள். சோமதாஸ மனத்தை வேறு பக்கம் திருப்ப முயன்றார். அடிக்கடி சமயப் பயணங்கள் சென்றார். தான தருமங்கள் செய்தார். அருந்தனி வீட்டிலிருந்து போய் சரியாக எட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு அவளிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது.

கடிதத்தை சோமதாஸவுக்கே எழுதியிருந்தாள். பரபரப்புடன் பிரித்தார்.

தான் செய்த தவறை மன்னிக்கும்படியும், மட்டக்களப்பு பகுதியில் விக்னேஸ்வரனுடன் வாழ்வதாகக் குறிப்பிட்டுமிருந்த அவள், மிக விரைவில் தான் தாயாகப் போவதாகவும் எழுதியிருந்தாள். தானும், விக்னாவும் அவர்களை வந்து பார்ப்பதற்கு ஆவலாக இருப்பதனால் குழந்தை பிறந்த பிறகு அங்கு வர அனுமதிதரும்படி வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தாள்.

அந்தக் கடிதம் நீறு பூத்த நெருப்புக்கு காற்று அடித்ததுபோல அவரது கோபத்தைக் கிளறிற்று. ஆத்திரம் நெஞ்சில் நெருப்பாக எரிந்தது. காகிதத்தை சுருட்டி எறிந்தார்.

“எனக்கிட்ட ரெண்டு பேச்சுக்கு இடமில்ல. அவங்க இந்த வீட்டுப்படிய மதிச்சா கொலதான் விழும் சொல்லிட்டன்...”

அவரின் முகம் இறுகிப் போயிருந்தது.

“என்னங்க இது அவங்க எப்படிப் போனாலும் கெடைக்க இருக்கிற அந்தப் பச்சப் பாலகன் என்ன தப்பு செஞ்சிட்டான். எதுக்கும் நாங்க விட்டுக் கொடுத்துப் போறதுதான் நல்லதுங்க...”

தொண்டையை ஏதோ அடைப்பதைத் தவிர்க்க முடியாது திணறினாள்.

“பொத்துங்க வாய... அவள்ட வயித்துல இருக்கிறது குட்டித் தமிழன்... இல்லாட்டா தமிழிச்சி. அதனோட ஓடம்பில ஓடுறது தமிழ் ரெத்தம். தமிழனா பொறக்கப்போகுதே அதுதான் தப்பு...”

சோமதாஸவின் மனம் இரும்பு. வளைக்க முடியாத உருக்குக் கம்பிதான். பிடித்த பிடியிலிருந்து தளராமல் இருந்தார். பாவம், குணவதி சதா மகளையே நினைத்துத் துயரப்பட்டாள்.

சரியாக ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு மகளிடமிருந்து இன்னொரு கடிதம் வந்தது. அதில் ஓர் ஆண் குழந்தையின் புகைப்படம். ஒரு சிங்களவனோடு வாழ்வதைவிட விக்னாவுடன் சந்தோஷமாக வாழ்வதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாள். தற்போது மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரியில் அவன் உதவி வைத்தியராகக் கடமையாற்றுவதாக எழுதியிருந்தாள்.

“டொக்டர் பட்டமில்ல... ராஜாங்கமே கெடைக்கட்டுமே! எனக்கு அவனால வேலையில்ல...”

சோமதாஸவின் தீர்மானம் கல்லில் செதுக்கியது போல உறுதியாக இருந்தது.

“இந்தாங்க... பையனோட கண்களப் பார்த்தீங்களா... அப்படியே மகள உரிச்சி வச்சாற்போல பிறந்திருக்கான்... பார்த்தீங்களா...?”

புகைப்படத்தைப் பார்த்தபடியே கொஞ்சினாள். மனசு இறக்கை கட்டிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறந்தது.

“கண்கள் எப்படிப் போனாலும் தமிழன் தமிழன்தான். அவனோட ஒடம்புல ஓடுகிறது தமிழ் ரெத்தம்..... அந்தத் தமிழனோட எங்களுக்கு என்ன சொந்தம் என்ன பந்தம் விட்டுத் தள்ளுங்கோ...”

நெருப்பாக நெஞ்சில் எரிச்சல் பற்றிக் கொள்ள பதிலளித்தார். தான் சொன்னவற்றையே வார்த்தைகளாக்கி மகளுக்கு மடலிட்டார்.

சோமதாஸ பந்தங்களை பலவந்தமாக மறுத்தாலும், குணவதியால் அப்படி இருக்க முடிந்தால் தானே....?

“இங்க பாருங்க, என்னோட பேரக் குழந்தைய பார்க்கணும்னு மனசு துடிக்குது... நீங்க வந்தாலும் சரி, வராட்டிலும் சரி... நான் யாரையாவது இழுத்துக்கிட்டுப்போய் மகளப் பார்க்கத்தான் போறன்.”

அவள் மனத்துள் புறப்பட்ட வேகம் வார்த்தைகளாகப் பீறிட்டது.

“ஓங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா? அவ்வளவு தொலைதூரம் எப்படிப் போறது... இப்போ அந்தப் பக்கத்தில தமிழ்க் கொழப்பம் வேற... நடக்கிறதப் பேசுங்க...”

சோமதாஸ என்னதான் சொன்னாலும் குணவதியால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. எப்போதும் மகளைப் பற்றிய சிந்தனை. வெற்றுவெளியைத் துளைத்த பார்வை. நெஞ்சை அடைத்த அந்த வேதனையால் விரைவிலேயே நோயாளியாகிவிட்டாள். அந்த நோயே அவளது மரணப் படுக்கையாகவும் அமைந்தது.

மனைவியின் மறைவுக்குப் பிறகு சோமதாஸ புண்ணிய கருமங்களில் மூழ்கிப் போனார். போயா தினங்கள் 'சில்' எடுத்தார். ஒவ்வொரு மாதமும் புண்ணிய தலங்களைத் தரிசிக்கச் செல்வார்.

இந்தத் தடவை சோமதாஸ வவுனியா பக்கம் சமய யாத்திரையை மேற்கொண்டார். ஒரு வாரப் பயணம். பக்தர்கள் முதற் தினம் திருகோணமலையில் தங்கிவிட்டு, மறுதினம் வவுனியா நோக்கிச் செல்லத் தயாரானார்கள். வவுனியா நகரிலிருந்து எட்டு மைல்கள் தொலைவில் அமைந்திருந்த விகாரையில் தங்கிவிட்டு பிரசித்தி பெற்ற புண்ணியத் தலங்களை தரிசிப்பதே அவர்களின் நோக்கம். பஸ்ஸில் ஏற்பட்ட இயந்திரக் கோளாறு பயணத்தை நன்றாகவே தாமதிக்க வைத்துவிட்டது. இடை வழியில் தங்கவும் வசதியான இடமில்லை. அதனால் இரவோடு இரவாக விகாரைக்குச் செல்வதே அவர்களது ஒரே இலக்கு.

“இந்தப் பகுதி பகல் நேரப் பயணத்திற்கே அவ்வளவு லாயக்கில்லை. இந்த நேரத்தில போறது எனக்கென்னவோ சரியாப் படல்ல. எதற்கும் கொஞ்சம் யோசித்துப் போறதே நல்லது”.

பஸ்ஸின் உதவியாளர் சொன்னார்.

“என்ன... இந்தப் பாதையில் பாம்புகள்... மிருகங்கள்... தொல்லைகள் அதிகமாக இருக்குதோ....?”

சோமதாஸ அப்பாவி போல கேட்டார்.

“பாம்புகள் மிருகங்கள் என்றாலும் பரவாயில்லை தப்பிக்கலாம். இது அதைவிடப் பயங்கரமானது”

அந்தப் பதில் பயணிகளைச் சற்று அயர வைத்துவிட்டது.

சிறிது தூரம் போனதும் பாதை சற்று ஒடுக்கமாகிப் போனது. திடீரென்று முளைத்த ஓரிரண்டு சைக்கிள் ஓட்டிகளைத் தவிர எவரையும் காணோம். வழியில் தெரிந்த வீடுகள் யாவும் மூடப் பட்டன. சிறிய விளக்கு வெளிச்சம் கூட அரிதாகவே தென் பட்டது.

ட்ரைவர் வாகனத்தின் வேகத்தை அதிகரித்தான். குறிப்பிட்ட இடத்தை விரைவில் அடைய வேண்டுமென்பதே அவனின் ஒரே நோக்கு. அதிக தூரம் செல்ல முடியவில்லை. பாதையின் குறுக்கு மறுக்காக பல மரக் கட்டைகள்.

‘சிச்சராஸ்ஸ்ஸ்...’

திடீர் பிரேக் சத்தம் அமைதியைக் குலைத்தது. உள்ளே இருந்த பயணிகளின் மனசு பூராவும் தித்திக் ஊர்வலம்.

மறுகணம் ஆயுதந் தாங்கிய குழுவினரால் வாகனம் சுற்றி வளைக்கப்பட்டது. காட்டுக்குள் இருந்து அவர்கள் ஒரேயடியாக வெளிப்பட்டது வாகனத்தை வழி பார்த்து இருந்தது போல தெரிந்தது.

வந்தவர்கள் கானகப் போர் புரிவோர் அணியும் சீருடை அணிந்திருந்தனர். கைகளில் டோர்ச் விளக்குகள் மின்னின.

“ஐயோ... எங்களை ஒன்றும் செய்யாதீங்க. தேவையானதை எடுத்துக்கிட்டு எங்கள் விட்டுடுங்க... கொல்லாதீங்க...” பயணிகளில் பலர் மன்றாடினார்கள். மனசுக்குள் பயம் தலைதூக்க சிலர் ஒப்பாரி வைத்தார்கள். மனிதர்களிடம் நம்பிக்கை குறையும் போது கடைசி அப்பீல் கடவுளிடம் தானே? சிலர் இஷ்ட தெய்வங்களை உதவிக்கு அழைத்தனர்.

“நாங்க செஞ்ச எந்தத் தவறுக்காக எங்களக் கொல்லப் போறீங்க...?”

சிலர் வீட்டாரையும், பிள்ளைகளையும் பெயர் கூவி அழைத்தனர். சோமதாசுவுக்கு மறைந்த மனைவியின் கீறல் விழுந்த களைத்துப் போன முகம் நினைவுக்கு வந்தது. மகளும், மருமகளும் தோன்றி மறைந்தார்கள். வேதனை உள்ளத்தைப் பிழிந்தது. கைகளை மேலே தூக்கிய வண்ணம் இறங்கிய அவர்கள் காட்டுக்குள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டனர். அங்கே ஒரு குளக்கரை யோரமாக வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டனர்.

“நீங்க எல்லாரும் சிங்களவர்களாக இருப்பதுதான் ஒரே தப்பு... இப்போ சாகுறதுக்குத் தயாராகுங்கோ.”

உடைந்த சிங்களத்தில் பேசிய அவன் குழுக்களின் தலைவனாக இருக்கலாம்.

சோமதாசு தான் இதுவரை செய்த தானதர்மங்களை, புண்ணிய கருமங்களை நினைத்துக் கொண்டார். சொற்ப நேரத்தில் நிகழ்விருக்கும் விதியை நினைத்ததும் இதயப் பிரதேசத்தில் போர்க்கால பதற்றம்.

“இதிபிலோ... ப... க... வா... ஆ... ரா... ஹ... ன்...” அவரது வாய் வேதமொழியை உச்சரித்தது.

‘சட சட சட சட் சட் சடார்...’

இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் யாவும் ஒரே தடவையில் வேட்டுக் களைத் தீர்த்தன.

எல்லோரும் எசகுபிசகாகச் சரியத் தொடங்கினார்கள்.

அதற்குப் பிறகு நடந்த எதுவும் சோமதாசவுக்குத் தெரியாது. நினைவு திரும்பிய போது ஒரு கட்டிடத்தில் இருந்தார். நிகழ்ந்தவைகள் படிப்படியாக ஞாபகத்துக்கு வந்தன. எல்லாமே கனவில் நடப்பது போன்ற உணர்வு. தான் சாகவில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

வலது பக்க தோள் பட்டையில் பொறுக்க முடியாத வலி. அங்கே பெரிய பெண்டேஜ் போடப்பட்டிருந்தது. தான் இருப்பது ஓர் ஆஸ்பத்திரியில் என்பதைத் தீர்மானிக்க அதிக நேரம் செல்லவில்லை. தன்னைப் பரீட்சித்துக் கொண்டிருந்த டொக்டரை நோக்கினார். நன்கு பரிச்சியமான முகம்...

“அடக் கடவுளே... விக்னேஸ்வரன்... நம்மட மருமகப் பொடியன்”

அவர் தன்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டதை விக்னேஸ்வரன் ஊகித்துவிட்டான். சோமதாச அவனைப் பார்த்து சிரமத்தோடு புன்னகைத்தார். கட்டிலருகே கைக்குழந்தையோடு நின்று அருந்தனியைக் கண்டதும் அவருக்கு அடக்க முடியாத மகிழ்ச்சி.

“மாமா உங்களுக்குப் பயப்படும்படியா ஒன்றுமில்ல. விரைவில் சுகம் கெடைச்சிடும்.”

“அப்பா... உங்களுக்கு நேற்று ராத்திரி ரெத்தம் தேவைப் பட்டுது. இவர்தான் ரெத்தம் குடுத்தாரு...” கணவனை சுட்டிக் காட்டியபடி அருந்தனி சொன்னாள்.

சோமதாஸவினால் பேச முடியவில்லை. மனம் துளங்கிப் புழுங்கியது. காயத்தின் வேதனை தணிந்து இதயத்தின் ஒரு மூலையில் ஊசியால் நெருடுவது போன்ற வேதனை, இதயக் கடல் குமுறி எழுந்து கண்களில் மடை திறந்து கன்னத்தில் வழி பறித்துப் பாய்ந்தது.

குழந்தையைக் கட்டிலில் இருத்தும்படி சைகை செய்தார். சிரமத்தோடு தலையை உயர்த்திய சோமதாஸ குழந்தையின் தலையை முத்தமிட்டார். குழந்தையும் அறிமுகமானவர்களைக் கண்டது போல பொக்கை வாய்ச் சிரிப்போடு தாத்தாவுடன் ஒட்டிக் கொண்டது.

விக்னேஸ்வரனும் அருந்தனியும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

சம்பள நாள்...!

சகலசூரிய கடித உறையில் உள்ள சம்பளத்தை மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்தான். தொகை சரியாகத்தான் இருந்தது. ஏழாயிரத்து இருநூற்று நாற்பத்திரண்டு ரூபா முப்பத்தேழு சதம். முப்பத்தேழு சதங்கள் கூடச் செப்புக்காசும் குறையாமல் இருந்தன. எந்தவித தவறுதலும் இடம் பெற்றதாகத் தெரிய வில்லை. அவனை அறியாமலேயே ஒரு பெருமூச்சு பிறந்தது. சம்பளத்தைச் சட்டைப் பையில் சேர்த்தான்.

சகலசூரிய எப்பொழுதுமே சம்பளம் எடுத்தவுடன் ஒன்றுக்கு இரண்டு தடவை எண்ணிப் பார்ப்பான். தொகை சரியாக இருக்கின்றதா? என்பதை விட, ஆயிரமோ இரண்டாயிரமோ தவறியாவது கூடுதலாகக் கலந்திருக்குமா? என்ற நப்பாசைதான்! ஒரு தடவை அவனது நண்பனது சம்பள உறைக்குள் ஆயிரம் ரூபா தாள்கள் இரண்டு தவறுதலாக நுழைந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட நாளிலிருந்து இரண்டு தடவைகள் எண்ணிப் பார்க்கும் பழக்கம் அவனைத் தொற்றி விட்டது.

சம்பள நாள் என்றால் அதிகமானோருக்கு மனம் மகிழ்சியில் புளகிக்கும் நாள்! சகலசூரியவைப் பொறுத்த மட்டில் அதைவிடத் துக்கதினம் வேறில்லை. அந்த நாளில்தான் இல்லாத பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள் வெளிக் கிளம்புகின்றன. வேறு எந்த நாளிலுமே அவ்வாறான நிலைமை இல்லாத படியால், சம்பள நாளே வராது விட்டால் எவ்வளவு நிம்மதி என்று நினைப்பான். தனது மேசையை

நோக்கி மீண்டும் நகர்ந்த சகலசூரிய, ஒரு காகிதத் துண்டை எடுத்தான். வருகிற மாதத்திற்குரிய செலவுகளைக் கணக்கிடத் தொடங்கினான்.

‘அக்கா மகன்ட கலியாணம் மிக விரைவில் நடக்க இருக்குது. இதற்கு எப்படியாவது போயே ஆகணும். தப்பவே முடியாது... மணமகளை மணமேடையில் ஏற்றி உட்கார வைப்பது தாய் மாமன் எனது பொறுப்பல்லவா...? அன்றைக்கு காலம்பரையே வந்துவிடும்படி அக்கா வழிக்கு வழி சொல்லி விட்டாள். அதற்கு குறைந்த பட்சம் ஆயிரமாவது தாரை வார்க்கணும்... வழிச் செலவுக்கு ஐந்நூறாவது போகும். மொத்தமாக ஆயிரத்து ஐந்நூறு தேவை! சில மாதங்களுக்கு முன்பு நண்பன் ஒருத்தனின் திருமணத்திற்கு வாங்கிய சாறியை இந்த திருமணத்திற்கும் உடுத்த அமரா உடன்பட்டது பெரிய உபகாரமாய் போச்சு. இல்லாவிட்டால் தலைதான் போய்விடும். பலசரக்குக் கடையின் கடன் மாத்திரம் நாலாயிரத்தையும் தாண்டி நிற்குது. சென்ற மாதம் முழுத் தொகையும் செலுத்த முடியாமல் போய்விட்டது. எப்படியாவது முதலாளியின் மூஞ்சி பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அசிங்கமாகிப் போய்விடும். அது மட்டுமா? மகனுடைய, இளைய மகனுடைய டியூஷன் பீஸ்... பாடசாலை விவகாரங்கள்... ஒவ்வொரு மாதமும் ஆயிரத்தைக் கடந்துவிடும். ஒபீஸைக்குப் போய்வர பஸ் கூலி ஐந்நூறாவது தேவை. அடிக்கடி வருகின்ற கலியாணம்..... கருமாதிக்கு அளவே இல்லை. அப்படிப் பார்த்தால் செலவு வருமானத்தை விட எக்கச் சக்கம்..’

அவன் காகிதத்தைச் சுருட்டி குப்பைக் கூடையில் போட்டான். ‘இந்தக் கணக்குப் பார்த்து ‘பட்ஜெட்’ போடுவதில் துளியும் பிரயோசனமில்லை. தலைக் குழப்பம் தான் மிஞ்சும்’ என்று மனம் கூறியது.

நண்பன் ஜயசிறி ஒரு பட்டியலையும் தூக்கிக் கொண்டு, அலுவலகத்தின் மேசைக்கு மேசை தாவுவது கண்ணில் பட்டது. இந்தத் தடவை ஏதோ ஒரு சங்கடம் ஜயசிறியின் ரூபத்தில் வலம் வருவதாக நினைத்தான். அவனைக் கண்டும் காணாதது போல மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டான். ஜயசிறி அவனைவிடப் பெரிய

கொம்பனாச்சே? விடுவானா என்ன? அவனது மேசைக்கருகிலே வந்து விட்டான்.

“மச்சான் சகலே... விஜேநந்தாவின் பெயாவலுக்கு நீயும் இருநூற்றி ஐம்பது எழுதியிருந்தாய். அதை இப்பவே தந்தால் லேசாக இருக்கும். ‘பிரசண்ட்’ எல்லாம் வாங்க வேண்டி இருக்கு...”

ஜயசிறி ‘இருநூற்றி ஐம்பது’ என்று அழுத்தம் திருத்தமாக உச்சரித்தது, அவன் மற்றவர்களை விடக் குறைந்த தொகை எழுதியிருந்ததைக் குத்திக் காட்டுவது போலிருந்தது.

மற்றவர்கள் கூடுதலான தொகை எழுதியிருந்தது என்னவோ உண்மைதான். என்றாலும் சகலசூரிய குறைவாக எழுதியது கூட ஒன்றுக்குப் பல தடவை சிந்தித்து முடிவெடுத்த பிறகுதான்!

‘அவனுக்கு என்ன? லேசா சொல்லி விடுவானுகள். சிலபேர் தனிக்கட்டைகள்... ரெண்டு பேரும் சம்பாதிக்கிறவங்களும் இருக்காங்க... நான் தனிச் சம்பளக்காரன்... அவனுக்கள போல எனக்கு அள்ளியா தரமுடியும்...?’ மனதுள் கரித்து கொட்டிய படியே பணத்தை நீட்டினான். உடம்பிலிருந்து துண்டுச் சதையைப் பிய்த்துக் கொடுப்பது போல இருந்தது.

மேலும் பற்பல சிக்கல்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் கிளம்பு வதற்கு வாய்ப்புக்கள் தென்படவே, அதில் சிக்க முன்பு அரைநாள் லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குச் செல்வதே உடம்புக்கு நலம் என்று மனம் ஆலோசனை கூறியது. விடுப்புப் பத்திரத்தை நிரப்பி காரியாலய உதவியாளரின் கையில் சொருகி விட்டு, ஒபீஸ் பையையும் தூக்கிக் கொண்டு அடிக்கு இரண்டடி வைத்து வெளியே பாய்ந்தான்.

சம்பள நாளில் ஏதாவது விசேஷமாக எடுத்துச் செல்வது அவன் வழக்கம். வீட்டாரும் அதனை எதிர்பார்த்து இருப்பது அவனுக்குத் தெரியும். மரக்கறி, பழங்கள், புதிய மீன்கள் என்று வாங்கிக் கொண்டான். அவசரமாக வீட்டிற்குச் செல்ல நினைத்துப் பஸ்ஸில் ஏறினான். உள்ளே நுழைந்த லொத்தர்காரனிடம் ஒரு லொத்தர் சீட்டையும் வாங்கிக் கொண்டான். அதைச் சம்பளப் பணம் உள்ள கடித உறைக்குள் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான்.

‘திடீரென தூக்கம் வந்திருச்சுன்னா காணாமல் போக

இடமிருக்கு'. கடித உறையை வெளியே எடுத்த அவன், பையைத் திறந்து அதற்குள்ளே கையை விட்டு, உறையை உள்ளே அழுக்கி விட்டான். மூலை ஆசனத்தில் சாய்ந்து கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டான். நித்திரை சுகமாக வந்தது. மீண்டும் விழிப்பு வந்தபோது பஸ் வீட்டை நெருங்கி இருந்தது.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி வீட்டுப் பக்கமாகச் செல்லும் களிமண் பாதை வழியாகச் சிறிது தூரம் சென்றான். வீட்டின் முன்னே ஒரு வேன் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதைத் தூர இருந்தே கண்டு விட்டான்.

'ஹலும்... யாராக இருக்கக் கூடும்...?' மூளையைக் குடையும் சந்தேகத்துடன் தோட்டத்திற்குள் நுழைந்தான். முன் வாசலில் மூன்று இளைஞர்கள் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கு முன்பு அறிமுகமான முகங்களாகத் தெரியவில்லை. அவர்களைப் பார்த்து மெலிதாகச் சிரித்துக் கொண்டே சுகலகுரிய நேராக அடுக்களைப் பக்கம் சென்றான். அமரா அங்குதான் இருப்பாள் என்ற யூகிப்புச் சரியாகவே இருந்தது.

"அமரா... யார் வந்திருக்காங்க...?"

"மூத்த மகள் வேலை செய்கிற இடத்துப் பொடியன்மாருகள்... அன்றைக்கு நான் உங்களுக்கிட்ட ஒரு விஷயம் கதைச்சன் ஞாபகமிருக்கா... அந்த நீல ஷேர்ட் உடுத்தியிருக்கிற பொடியன் தான் அது... மற்ற ரெண்ட பேரும் 'ப்ரண்ட்ஸ்'மார்..."

மூத்த மகள் தொழில் புரியும் கம்பனியில் ஒரு பையன் அவளைப் பற்றிக் கரிசனை காட்டுவதாக அமரா கடந்த இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு சொன்னது என்னவோ உண்மைதான்! அது அவனுக்கு முழுமையாக மறந்து போயிருந்தது.

"நான் தேநீர் ஊற்றிட்டு வரும் வரையில நீங்க போய் அந்தப் பிள்ளைகளோட கதைச்சிட்டு இருங்கோ..."

"நீங்க சொல்கிற அந்த ஆளும் வந்திருக்கிறதால வெறும் தேநீர் மாத்திரம் கொடுக்கிறது எனக்கு சரியாகப் படல்ல..."

"எனக்கு என்ன செய்றதென்றே தோணல்ல... வீட்டில ஒன்றுமே இல்ல..."

“கொஞ்சம் பொறுங்க... அவசரமாக வாரன்...”

சகலசூரிய பின்பக்கக் கதவு வழியாக வெளியேறி, நான்கு கால் பாய்ச்சலில் சந்திக் கடையை அடைந்தான். பிஸ்கட் பக்கெட், கப்பல் வாழைப்பழச் சீப்பு எல்லாம் வாங்கி வந்தான்.

‘சம்பள நாள் என்றதால் நல்லதாப் போச்சு’ தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே முன் வாசலுக்கு வந்தவன், அவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தைக்குத் தயாரானான்.

“நீங்கள் எல்லாரும் வந்து ரொம்ப நேரமாகுதா?”

“கொஞ்சம் நேரமாகிட்டுது அங்கிள்” சிவப்பு நிற ஷேர்ட் அணிந்து இருந்த பையனிடமிருந்து பட்டென்று பதில் வந்தது.

“நீங்கள் எந்தப் பக்கம்...?”

“நான் காலி... வேயங்கொடையில... ‘போர்டிங்’ குல தங்குறன். இவன் வந்து சுகத்... ஊர் ஊராப்பொல. இவன்தான் உங்கட ஆள், கலன். ரொம்ப அருகில்தான் இருக்கான். மீரிகம...” மீண்டும் அதே பையன் கடகடவென்று அறிமுகப்படுத்தத் தொடங்கினான். ஆள் பெரிய வாயாடி போல் தெரிந்தான்.

அப்போது நீல ஷேர்ட் அணிந்திருந்த பையன் சகலசூரியாவின் பக்கமாகத் திரும்பி இலேசாகப் புன்னகைத்தான். இவனது எடுப்பான தோற்றம் மனதை ஈர்க்கக் கூடியதாக இருந்தது.

‘மூத்த மகளுக்குப் பொருத்தமான ஆள்தான்’ மனம் வழி மொழிந்து ஆமோதித்தது.

“மீரிகமையில் எந்தப் பக்கம்...?”

“மீரிகம என்று சொன்னதற்கு நாங்க மாலதெனியா”

“மாலதெனியாவா... எங்கட உறவுக்காரங்க நிறைப் பேர் இருக்காங்க. விஜேசிங்க நொத்தாரிசு ராலஹாமியை தெரியுமா?”

“ஆஹ் அவர் எங்களுக்கு மாமா முறை வேணும். அவர்ட வீட்டுக்குப் பக்கத்தில்தான் இருக்கிறம்.”

“நெசமாகவா...” சகலசூரியவின் மனதுள் சிறிது மகிழ்ச்சி பொங்கியது. ‘விஜேசிங்க நொத்தாரிசு ராலஹாமிக்கு சொந்தக்

காரர் என்றால் சாமானியப் பட்டவர்களா என்ன? நல்ல குடும்பமாகத்தான் இருக்கும். மூத்த மகன் விஷயத்தை இயன்றளவு அவசரமாக முடிக்கிறதுதான் புத்தி...' அவன் மனதுள் அலசத் தொடங்கினான். மூத்த மகன் கம்பனிக்கு வேலைக்குப் போய் இரண்டு வருடங்கள் இருக்கும். உயர்தரம் சித்தியடைந்திருந்தும் தொழில் ஏதுமின்றி ஒரு வருடம் வரையில் வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடந்தான். அவளுக்குச் சகலசூரியவின் நண்பன் ஒருவனின் கருணையினால் இந்தத் தொழில் கிடைத்தது. சொற்பமான சம்பளம்தான்! என்றாலும் அவளது துணிமணிகளுக்குச் செய்கின்ற செலவுகளையாவது சமாளிக்க முடிகின்றமை, சகலசூரியவைப் பொறுத்த மட்டில் பெரும் நிம்மதியைத் தந்தது.

நல்ல வசதி வாய்ப்புக்கள் உள்ள குடும்பத்துப் பையன் மூத்த மகளுக்குக் கிடைப்பது எவ்வளவு பாக்கியம். மனசுக்குள் ஒரு தெம்பு பிறந்தது. சிலவேளை இந்த வேன்கூடப் பையனுக்குச் சொந்தமாகத்தான் இருக்கும்.

“யாருடைய வேன்?”

“தெரிந்த நண்பன் ஒருத்தனுடையது... பயணத்துக்காக எடுத்து வந்தன்.”

வேனுக்குச் சொந்தக்காரனாக இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. தனது எதிர்கால மருமகனுக்கு வாகனம் ஓட்டவாவது தெரிந்திருக்கின்றதே என்பதை நினைக்கும்போது மனதில் பெருமிதம் தோன்றியது. ஓர் உற்சாகத் தென்றல் வீசத் தொடங்கியது.

தேநீர் குடித்த பிறகு, சிறிது நேரம் சுவாரஸ்யமாக பேசிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள், குடும்பத்தவருக்கு முன்னால் ஒரு புதிய கோரிக்கையை முன் வைத்தார்கள்.

“அன்ரி... கம்பஹாவுல நல்ல 'காணிவல்' ஒன்று நடக்குது. பார்க்கப் போவோமா...?”

அதைக் கேட்ட மகனும் இளையவளும் சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்தனர்.

“அம்மா... அம்மா... போவோமே...” அவர்கள் அமராவை நச்சரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“எனக்கிட்ட கேட்டு என்ன பிரயோசனம். அந்தா உங்க அப்பா இருக்காரு... அவருக்கிட்ட போய் கேளுங்கோ.”

“அப்பா ... போவோமே... இன்றைக்கு எலியான்ஸும் வாராங்களாம்...”

“எவன் வாறதாச் சொன்னீங்க...?”

“எலியான்ஸ்”

“யாரப்பா அது? ஒரு எழவும் விளங்குதில்ல...”

“இப்போ இருக்கிற புதிய இசைக்குழு” சகலசூரியவுக்கு சங்கீதக் காரர்களைப் பற்றிய எந்தவித ஞானமும் கிடையாது. அவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமே என்ற ஆர்வம் துளியும் இல்லை. என்றாலும் இந்த அழைப்பை ஒரேயடியாக தட்டிக் கழிக்க முடியாத இக்கட்டான நிலை! அமராவின் எண்ணத்தை அறியும் நோக்கில் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். விருப்பமின்மையைக் காட்டும் எவ்வித அறிகுறியும் முகத்தில் இல்லை.

அவனது நினைவைப் பொறுத்த மட்டில் குடும்பத்துடன் இவ்வாறான பயணம் சென்றதே இல்லை. சிலவேளை அமராவின் உள்ளத்தில் அவ்வாறு செல்வதற்கான ஆசைகள் துளிர்விட்டிருக்கக் கூடும். திருமணமான புதிதில் இடைக்கு ஒருதடவை திரைப்படம் பார்ப்பதற்குச் சென்றாலும், பிள்ளைகள் வளர்ந்த பிறகு அதற்குக் கூட சாத்தியம் கிட்டவே இல்லை. அமரா எந்தவிதப் பொழுது போக்கோ, உல்லாசமோ இல்லாமல் வீட்டினுள் அடைபட்டுக் கிடந்ததை நினைக்கும் போது கவலையோடு மனம் உழன்றது.

“அங்கிள்... வேனும் இருக்குதானே. அதில போகலாம். எல்லாரையும் வீட்டுக்கே கொண்டுவந்து இறக்கி விடுறம்...” இதற்கிடையில் அந்த வாய்ப்பந்தல் வாலிபன் வாயைத் திறந்தான்.

“சரி... நான் குளிச்சிட்டு அவசரமா வாறன்” சகலசூரிய முடிவில் சொன்னான். வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள கிணற்றுக்குப் போய் குளித்து விட்டு வரும்போது, குடும்பத்தவர் எல்லோரும் தயாராக நின்றனர். அவர்கள் கண்காட்சி நடைபெறும் இடத்தை அடையும் போது இரவு ஏழுமணியாகி விட்டது. அப்பொழுதே மைதானம் இடைவெளியின்றி நெரிசலில் பிதுங்கி வழிந்தது. இராட்டின

ஊஞ்சல், மெரிகோரவுண்ட் போன்ற வேடிக்கை விநோதங்களுக்குக் குறைவே இல்லை. ஒன்றிலும் சிக்கிக் கொள்ளாமல் கவனமாகச் செலவழிப்பதற்கு சகலசூரிய தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டான்.

இசை நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகும்போது ஒன்பது மணியளவில் இருக்கும். மகனும், இளையவளும் வாயைப் பிளந்து ரசிக்கத் தொடங்கினார்கள். சகலசூரியவுக்கோ நிகழ்ச்சிகள் தரமானதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அமரா கூட அதை வெகுவாக ரசித்துக் கொண்டிருந்ததை முகம் காட்டியது. அவன் இதுவரை கேள்விப்படாத பாடகர்களின் பெயரை, ஊரை அவள் அறிந்து வைத்துள்ள விடயம் பேசும்போது தெரிந்தது. மூத்த மகள் முகத்திலும் இனந்தெரியாத மலர்ச்சி. அது நிச்சயமாய் பாடலால் அல்ல! காதலனோடு சேர்ந்து இவ்வாறான பயணம் வரக்கிடைத்ததை எண்ணிய மகிழ்ச்சியால் வந்ததாகத்தான் இருக்கும் அதற்கிடையில் அந்த வாலிபர்கள் பல தடவை ஐஸ்கிரீம் சொக்கலேட் என வாங்கி வந்து பகிர்ந்தார்கள்.

“சுத்த அநியாயம். ஏதற்காக இப்படி பணத்தை வீணாக்குறீங்க...?” தனது பிள்ளைகளின் பக்கமாகத் திரும்பி, அவர்களை குற்றம் சுமத்துகின்ற பாவனையில் சகலசூரிய கடிந்தான். நேரம் பத்தை எட்டும்போது சுற்றியிருந்த ரசிகர்களின் நடத்தைக் கோலங்கள் மெல்ல மெல்ல வித்தியாசப்படத் தொடங்கியது. அங்கிருந்த சிலர் குடிபோதையுடன் நெளிவதையும் சகலசூரிய கண்டு விட்டான்.

“போதும்... இப்பவே புறப்படுறது தான் நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன்” பிள்ளைகளுக்கு வரவே மனசு இல்லை.

“என்ன அப்பா இது... கொஞ்சம் இருந்திட்டுத் தான் போவமே...”

“இனியும் தாமதிச்சா இந்த இடத்தில அடிதடிசுளைத்தான் காணலாம். இப்பவே புறப்படுறதுதான் புத்தி. நேரமும் பத்தை தாண்டிட்டுது.” சகலசூரிய சற்று சூடாகச் சொன்னதால், கும்பல் செல்வதற்கு உடன்பட்டது. திரும்பிவரும் போது அமரா சகலசூரியவின் காதுக்குள் ஏதோ முணுமுணுத்து விட்டு இளைஞர்

களை நோக்கினாள். அந்த யோசனை சகலசூரியவுக்கும் சரியாகவே பட்டது.

“ஒரு தேநீர் கடையாகப் பார்த்து நிறுத்துங்கோ” சகலசூரிய சொன்னான்.

கம்பஹா ஆஸ்பத்திரியைக் கடந்து சிறிது தூரம் சென்ற வாகனம், வீடு போலக் காட்சியளித்த ஒரு கட்டிடத்தின் முன்னால் நின்றது. மேலும் பல வாகனங்கள் அங்கே நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. இது சற்று வசதி படைத்தோர் வந்து போகின்ற உணவகம் போலச் சகலசூரியவுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் உள்ளே போய் ஒரு மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்தார்கள்.

“நாங்க பீஸா சாப்பிடுவம்” சின்ன மகள் சொன்னாள்.

“பீஸா...?”

“ஆமாம் அப்பா... சரியான சுவை. ஸ்கூல்ல என்னோட ப்ரண்ட்ஸ் எல்லாம் எடுத்திட்டு வருவாங்க”

“எனக்கு இந்த இழவுகள் பற்றி தெரியாது. வேண்டியதை சாப்பிடுங்க” சகலசூரிய சொன்னான்.

சிறிது நேரத்தில் வெயிட்டர் வந்ததும் பீஸாவுக்கு ஓடர் கொடுத்தனர். அது வரவே அரை மணித்தியாலம் ஆகிவிட்டது.

சகலசூரிய இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தான். அந்த உணவில் எதுவித சுவையும் இருப்பதாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தோசை ஒன்றை சாப்பிட்டுவிட்டு பிளேன்ரீயைக் குடித்திருந்தால் எவ்வளவு மேலாக இருந்திருக்கும் என்று நினைத்தான். தான் சாப்பிட எடுத்ததில் பாதியை அமராவுக்குக் கொடுத்து விட்டான். என்றாலும் பிள்ளைகள் ஆர்வத்துடன் அவற்றை ஒரேயடியாக விழுங்குவதைக் கண்டான். இன்றைக்கு ஒருநாளாவது அவர்கள் விரும்பியதை எடுத்துக் கொடுக்க முடிந்ததே என்று மகிழ்ந்தான்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும், வெயிட்டர் பில்லைக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தான். கூட வந்த வாலிபர்களில் ஒருவன் அதை எடுப்பதற்குத் தயாராகும் போதே, சகலசூரிய முந்திக் கொண்டான். தான் அழைத்து வந்த விருந்தாளிகளை பில் கட்ட வைப்பது நாகரிகமான செயலாக அவனுக்குப் படவில்லை.

சகலசூரிய அடிக்கண்ணால் பில்லை நோட்டமிட்டான். சட்டென்று முகம் மாறியது. நாலாயிரத்து இருநூறு ரூபா! அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. இரு கண்களும் சிவந்து உடம்பிலிருந்து மெலிதான வியர்வை வெளியேறித் தெப்பமாகியது. நடந்துள்ளது என்னவென்று அவனால் கற்பனை பண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. வெயிட்டருக்கு தப்பு ஏற்பட வழியே இல்லை. பில்லை மீண்டும் நோக்கினான். ஐந்நூறு ரூபா வீதம் எட்டு பீஸாவுக்கும் நாலாயிரம். மீதி இருநூறு சேவைக் கட்டணம். அவன் ஒன்றும் பேசாமல் சம்பள உறையைக் கைக்கு எடுத்தான். ஆயிரம் ரூபா நோட்டுக்கள் ஐந்தை தட்டில் வைத்தான். வேறு கடையில் இரு நூறு ரூபாவுக்குள் மனதிற்கு பிடித்ததை சாப்பிட்டு நிம்மதியாய் பசியையும் போக்கி இருக்கலாம். ஏதோ தவறுதல் நடந்துள்ள விவகாரம் அமராவுக்கும் விளங்கியதுபோலத் தோன்றியது. என்ன பயன்? அவனுக்கு வீடு திரும்பிய பிறகுதான் சுயநினைவே வந்தது. வந்த வாலிபர்கள் புறப்படத் தயாரானார்கள். ஏதோ பந்துபோல ஒன்று வந்து நெஞ்சுக்குள் அடைப்பது போன்ற உணர்வில் சகலசூரிய தவித்தான். இந்த மாதத்துச் செலவுகளுக்கு எப்படி முகங் கொடுப்பது என்று தெரியாமல் திணறினான். அவன் மனம் இடிந்து போய் விட்டிருந்தது.

“அங்கிள் நாங்க போயிட்டு வாறம்”

இளைஞர்கள் வாகனத்தில் ஏறுகின்ற சத்தமும், வீட்டார் கையசைத்து விடை தரும் ஆரவாரமும் சகலசூரியவுக்குக் கனவு போல் தெரிந்தன.

“செரியோ அங்கிள்”

இளைஞர்கள் கைகாட்டியபடி கிளம்பினார்கள். வாகனத்தின் வெளிச்சம் மறையும் வரை அதையே கண்கொட்டாமல், ஜடம் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சகலசூரிய.

வெண்புறாக்களின் ஓலம்...!

தனது கவிதைப் புத்தகங்கள் பற்றி கடை முதலாளி வாய் திறக்கும் வரை காத்திருந்த கவிரத்னவின் கண்கள் கண்ணாடி அலுமாரியிலுள்ள புத்தகங்களில் மொய்த்தன. பிரபல எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள் வரிசையாக அதற்குள் இருந்தன. ஒருகணம் அந்த எழுத்தாளர்களின் முகங்கள் கண் முன்னே மின்னி மறைந்தன. அவர்கள் அனைவரும் புத்தகக் கடை அலுமாரிக்குள் பணயக் கைதிகளைப் போல அடைப்பட்டுக் கிடப்பது போன்ற உணர்வு.

“ஹம்ம்...ம்...” அருகே முதலாளியின் செருமல் ஒலி கேட்டு நிமிர்ந்தான்.

“இங்கே பாருங்க ஸேர்... இந்தக் கவிதைப் புத்தகங்கள வாங்க விருப்பமில்லேன்னு சொல்லல்ல.. இதையெல்லாம் யார் படிக்கிறாங்க, வெறும் தூஷணங்களத்தான் வாங்குறாங்க... நாங்க வியாபாரிங்க... விற்க முடியாத பண்டங்கள் அள்ளி அலுமாரிகள நிரப்புரதில என்ன அர்த்தம்? அதனால் உங்கட முகத்தப் பார்த்திட்டு திருப்பி அனுப்புறதும் நியாயமாப்படல்ல. ஒரு அஞ்சு புத்தகத்த போட்டுட்டுப் போங்கோ... விற்ற பிறகு காச தாரன்...”

கடை முதலாளியின் நீண்ட தொண்தொணப்பை பொறுமையோடு சகித்தான். பார்சல் முடிச்சை அவிழ்த்து ஐந்து இதழ்களை உருவி எடுத்தான்.

“இந்தாங்கோ... நான் திரும்பவும் கொழும்புக்கு வாரப்போ... காச எடுக்கிறன்...”

புத்தகப் பார்சலை இடது கையால் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தான். கடை வாசலில் நின்று கொண்டு இரு பக்கமும் பார்வையை வீசினான். எங்கே போவது என்ற திணறல்!

அவன் கொழும்பிலுள்ள புத்தகக் கடைகளைத் தேடி காலை யிலிருந்து அலைந்தான். ஓரிரண்டு கடைகளில் மாத்திரம் சில புத்தகங்களைப் பொறுக்கி எடுத்தார்கள். அதுவும் எவ்வளவோ கெஞ்சல். அது மட்டுமா விற்ற பிறகு பணம்... காசோலை இப்படி ஏகப்பட்ட நிபந்தனைகள்.

முன்பு புத்தகக் கடைகள் என பெயர்ப் பலகையோடு தொங்கிய பல கடைகளில் புத்தகங்கள் இல்லை. குளிர்நட்டப் பட்ட கோழிகள், அலங்காரப் பொருட்கள்... இத்தியாதி நிறைந்திருந்தன. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது மனசுக்குள் துக்கம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

பாதையில் இறங்கினான். மறுபடியும் புத்தகக் கடைகளைத் தேடி வலை விரித்தான்.

சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் தலை உலைக்களமாய் கொதித்தது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்து விறுவிறுத்து தெப்பமாய் ஓடியது. பனியன் இல்லாமல் அணிந்திருந்த சட்டை உடம்போடு ஒட்டிப் பிசு பிசுத்தது. உடம்பிலிருந்து கெட்ட வாடை வேறு வீசியது.

பெயர்ப் பலகைகளில் கண்களை ஒட்டிக் கொண்டே வந்தவன் சுட்டென நின்றான். பாலைவனத்தில் நீர்நூற்றைத் தேடி அலையும் மான் கூட்டங்களுக்கு ஏற்பட்ட பூரிப்பு.

கையிலுள்ள பார்சலை இடது கைக்கு மாற்றினான். கைக் குட்டையை எடுத்து முகத்தில்... பின்னங் கழுத்தில் கரிந்து சரிந்து உருகிய வியர்வையை ஒற்றித் துடைத்தான்.

கவிரத்தன கடைக்குள் நுழைந்தான். முதலாளி கண்ணாடிக் கூண்டுக்குள் அமர்ந்திருந்தார். அவரது பேச்சில்... நடவடிக்கை களில் அலாதியானதொரு வசீகரம்.

உள்ளே அலுமாரிகளில் புத்தகங்களைக் காணோம். ஒரு வேளை கடை மாறி வந்து விட்டேனோ? எனத் திகைத்தான். 'நன்றாகப் பெயர்ப் பலகையை பார்த்துவிட்டுத்தானே வந்தேன்' என உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

கண்களை அங்கும் இங்கும் அலையவிட்டான். முன் அலுமாரியில் வண்ண வண்ண அழைப்பிதழ்கள்... வாழ்த்திதழ்கள்! இன்னொரு பக்கம் வெளிநாட்டு விளையாட்டுச் சாமான்கள். வாசனைப் பொருட்கள், அவற்றைத் தெரிவதில் வாடிக்கையாளர்கள் பெரும் முண்டியடிப்பு.

கவிரதன இன்னும் சில அடிகளை எட்டி வைத்தான். உள்ளே பலகையினால் வேறுபடுத்தப்பட்ட ஒரு பகுதியில் சில புத்தக அலுமாரிகளைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியை அடக்க முடியவில்லை. நடுத்தர வயதைத் தாண்டிய ஒரே ஒரு நபர் புத்தகத் தெரிவில் மூழ்கிக் கிடந்தார்.

“உங்களுக்கு என்ன வேணும்....?”

கம்பீரமாகக் கேட்டபடியே ஒருவர் நெருங்கினார். முதலாளி தான்!

“முதலாளி கவிதைப் புத்தகங்கள் சில கொண்டு வந்திருக்கிறீன்... சில பிரதிகள் போடலாம்னு...”

“ச்சேச்சே... கவிதைப் புத்தகங்களா... வேணாம் வேணாம். அதெல்லாம் இங்க விற்க முடியாது...”

அழுகிப் போன மீன்களைப் பார்த்ததும் முகத்தை படக்கெனத் திருப்பிக் கொள்ளும் வாடிக்கையாளர்களைப் போலக் கூறினார்.

“முதலாளி காசுக்கு ஒன்னும் அவசரமில்ல... விற்ற பிறகு பார்ப்பம்.”

“இந்தக் குப்பைகளை வைக்க இங்கே எங்கே இடமிருக்குது... பொறுப்பெடுத்தா எங்களுக்குதான் நஷ்டம். வேணாம்”

ஆயிரம் ஊசிகள் நெஞ்சைக் குத்தி விட்டது போன்ற உணர்வு. அவருக்கு அடிப்பணிய அவனது தன்மானம் இடம்தரவில்லை. ஒரு முற்போக்குக் கவிஞன் போயும் போயும் ஒரு பண முதலையிடம் மண்டியிடுவதா? கூடவே கூடாது.

உடலும், மனமும் சலித்துப் போனாலும், சுய கௌரவம் வீறிட்டு எழுந்தது.

முதலாளியை நோக்கினான். அவனைத் தூசுக்கும் பொருட்படுத்தாமல் ஏதோ கணக்குப் புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

கவிரத்னவின் மனசுக்குள் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

‘ஹும்... மெனாஸ் தெரியாத தலைக்கனம் பிடித்த நாய்’

மனசுக்குள் கரிந்து கொட்டியபடியே பார்சலைத் தூக்கினான். வீதிக்கு வந்தான். காலையிலிருந்தே அலைந்து திரிந்ததால் கால்கள் சோர்ந்து போய் வலித்தன. பார்சல் நுலுக்கு இறுகிப் போய் விரல்கள் ரத்தமாய் சிவந்திருந்தன. தொண்டை வேறு வரண்டது. தாகம் பொறுக்க முடியவில்லை.

பார்சலை வலது கைக்கு மாற்றினான். புத்தகக் கடைகளைத் தேடி முகம் போன திக்கில் மீண்டும் அலையைத் தொடங்கினான்.

தான் கவிதைத் தொகுதி வெளியிட்டது மகா முட்டாள்தனம் என்பதை இப்போது உணர்ந்தான். சட்டென்று அவன் மனசுக்குள் ஒரு சோகம் சூழ்ந்தது. நெஞ்சம் முழுக்க நினைப்புக்கள் ஆல வட்டம் தூக்கின.

கவிரத்னவின் அதிகமான கவிதைகள் ஞாயிறு இதழ்களிலேயே வெளி வந்தன. ஏராளமான ரசிகர்கள் அவற்றை வியந்து புகழ்ந்தார்கள். அது மட்டுமல்ல விமர்சகர்களைக் கூட அவனது கவிதைகள் வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

இலக்கிய விழாக்களில் - புத்திரிகைகளில் கவிதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது கவிரத்னவின் பெயர் முன்னணியில் நின்றது. அவனது சரளமான மொழிநடை, புதுமைக் கருத்துக்கள்... முற்போக்கு சிந்தனை பற்றி பலரும் உச்சரித்தார்கள்.

ஒரு தடவை வானொலி ‘நேர்காணல்’ ஒன்றின் போது அதனை நடத்தியவர் “சிறந்த கவிஞராகிய நீங்கள் இன்னும் ஒரு தொகுப்புக்கூட வெளியிடாமை கவலைக்குரிய விடயம்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

அதன் பின்பே கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிட வேண்டும் என்ற தெம்பு அவன் மனத்துள் உதித்தது.

சிறந்த கவிதைகள் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தான். தனக்குத் தெரிந்த ஓர் ஓவியரைப் பிடித்து முகப்புப் படத்தை வரைந்து

கொண்டான். சிங்கள இலக்கியத்தில் துறைபோன ஒரு பேராசிரியர் அணிந்துரை வழங்கினார்.

பேராசிரியர் தனது அணிந்துரையின் ஓரிடத்தில்: கவிரத்னவின் 'வெண்புறாக்களின் ஓலம்' கீழ்த்தரமான இனவாதத்துக்கு சாட்டையடி. ஒவ்வொரு கவிதையும் சமாதானச் சிறகடித்து நிற்கின்றன எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

எல்லாம் சரி. வெளியிட வேண்டாமா? பல வெளியீட்டாளர் களிடம் உதவி கேட்டான். கவிதை என்றதுமே பயந்து பின் வாங்கி விட்டார்கள். இறுதியில், தானே வெளியிட வேண்டும் என்ற உறுதி அவனுள் முளைத்தது.

உறுதி வந்து மட்டும் போதுமா? பணம் வேண்டாமா? ஒரு வர்த்தக வங்கியில் கடனுக்கு விண்ணப்பித்து ஆறு மாதம் காத்திருந்தான். அதற்குப் பிறகே முகாமையாளரை சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. என்றாலும் அவரின் பேச்சு அவனுள் பெரும் வியப்பை ஏற்படுத்தியது.

“கவிதைப் பத்தகமெல்லாம் அச்சடித்து விற்கிறது ரொம்ப கஷ்டம்னு பேப்பர்ல வாசிச்சிருக்கிறன்... இலாபம் தரக்கூடிய ஏதாவது இருந்தா சொல்லுங்கோ... கடன் தாரம்... இதுக்கெல்லாம் முடியாது”

“இது போன்ற படைப்புக்களால் மனித சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு நன்மை என்கிறது கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க... இலாபத்த மட்டும் கருத்தில வெச்சுப் பேசாதீங்க.”

மனதில் பட்டதை பட்டென்று கவிரத்ன சொல்லிவிட்டான். அவனுடைய வியாக்கியானங்களைக் கேட்டு நழுட்டமாக சிரிக்கத் தொடங்கினார் முகாமையாளர். “நீர் சரியான பைத்தியம் ஓய்” என்று சொல்லுவது போலிருந்தது அந்தச் சிரிப்பு!

அவரோடு பேசுவதில் அர்த்தமில்லை என்பதை உணர்ந்தவன் தளர்ந்து எழுந்தான்.

மேலும் இரண்டு மாதங்கள் காத்திருந்த அவன் கோழிப் பண்ணைக்கு உதவி கேட்டு விண்ணப்பித்தான். இரண்டு வாரத்துக்குள் கடன் தொகை உறுதியாகிவிட்டது. வங்கியிலிருந்து வந்த அதிகாரிகளுக்கு சகோதரனின் கோழிப் பண்ணையைக் காட்டினான்.

கோழி வளர்ப்புப் போர்வையில் கிடைத்த கடன்தொகையில் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டான். புத்தகங்களை விற்று கடனை அடைக்கலாம் என்ற நினைப்பில் மண் விழுந்து விட்டதை இப்போது உணர்ந்தான். புத்தகம் வெளியிடாமல் பேசாமல் கோழிப்பண்ணை ஆரம்பித்திருக்கலாம். தான் செய்தது எவ்வளவு மடத்தனம் என மனத்துள் நைந்தான். ஒரு பெருமூச்சு அவனது அடிவயிற்றிலிருந்து கிளம்பி உஷ்ணமாக வெளியேறியது.

இதற்கு மேல் ஓரடியும் எடுத்து வைக்க முடியாதளவுக்கு களைப்பும், சோர்வும் அவனைச் சூழ்ந்தன. சூரியன் உச்சியில் சிரித்தான். ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு மஹரகம பக்கம் போக வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

தனது சட்டைப் பைக்குள் இருக்கும் பணத்தொகைக்கு ஒத்து வரக் கூடிய ஹோட்டல்களைத் தேடினான். நகரத்திலிருந்து சற்று ஒதுங்கிக் கிடந்த தோசைக் கடைக்குள் நுழைந்து கொண்ட கவிரதன் தோசைக்கு ஓடர் கொடுத்தான்.

ஒரு தமிழ் வெயிட்டர் பையன் வந்து மேசையில் வாழை இலையைப் பிரித்தான். இரண்டு தோசைகளை வைத்து சாம்பாரை ஊற்றினான். அலுமினியக் கோப்பையிலிருந்த சட்னியை கரண்டியால் எடுத்து 'டொக் டொக்' எனப் போட்டான். கனிவான குரலில், "சேர் வடை..." என்று கேட்டான்.

சட்டைப் பைக்குள் இருக்கும் சில்லறையை கூட்டிப் பார்த்த கவிரதன் "வேணாம்... இது போதும்" என்ற படியே தோசையைப் பிசைந்தான்.

புத்தகக் கடை முதலாளியின் பேச்சால் சோர்ந்து போய் கிடந்த உள்ளம் வெயிட்டர் பையனின் சாந்தமான வார்த்தைகளினால் உற்சாகம் அடைந்தது. அங்கே சாப்பிட வந்துள்ள பலதரப்பட்ட மனிதர்களுடனும் எவ்வளவு அன்பாகப் பேசுகிறான்? பம்பரமாய் சுழன்று தேவைகளைக் கவனிக்கிறான்? சாதி... மதம் பார்த்தானா இல்லையே?

கவிரதனவுக்கு நல்லதொரு கரு கிடைத்து விட்டது. இந்த வெயிட்டர் பையனைப் பற்றி ஒரு கவிதை எழுதணும்... மனசுக்குள் புத்தம் புது கவி ரோஜாக்கள் குப்பென மலர்ந்து பன்னீர் மணம் வீசியது.

கை துடைப்பதற்கு வைத்திருந்த பேப்பரின் மூலையில் கவிதையை எழுதத் தொடங்கினான். மடித்து சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டான். மனச்சுமை இறங்கினாற் போல ஒரு நிம்மதி.

பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு பாதைக்கு வந்தான். மஹரகம செல்லும் பஸ்ஸில் தொற்றிக் கொண்டான்.

வெக்கையும், இரைச்சலுமாக கடந்தது நகரம். ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்வையைப் பாய்ச்சினான். கறுப்பு ஜூலையை நினைவூட்டும்..... அடையாளங்கள்! ச்சே இனவாதம் மனிதனை என்னமாய் மிருகமாக மாற்றி விடுகிறது? அவனது கற்பனைப் பந்தல் விரிந்து கொண்டே போனது. அவனுக்குள் ஒரு சின்னக் கவிதை தோன்றி மறைந்தது.

கவிரத்தன திடீரென்று திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான். அவனது பார்சலைக் காணோம். இங்கும் அங்கும் தேடித் தடுமாறியவன் எப்படித் தொலைந்திருக்கும் என்று யோசித்தான். தோசைக் கடையிலிருந்து வரும்போது பார்சலை மறந்து போனமை நினைவுக்கு வந்தது. பொறி தட்டினாற் போல பஸ்ஸிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கினான்.

பாதைக்குக் குறுக்கே மாறியவன் புறக்கோட்டை செல்லும் பஸ்ஸில் தொற்றினான்.

பஸ் ஏனோ நத்தை வேகத்தில் நகர்வதாக நினைத்தான். ஒவ்வொரு இடத்திலும் நிறுத்தும் போதெல்லாம் ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

புறக்கோட்டையில் பஸ் நின்றதும் தான் தாமதம், தோசைக் கடையை நோக்கி விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினான். நல்ல வேளை தமிழ் வெயிட்டர் பையன் நின்றான்.

“தம்பி என்னோட பார்சல் மறதியா வெச்சட்டுப் போயிட்டன். கண்டிங்களா?”

“அட்டா... கடவுளே... அந்தப் பார்சலா... உடையவர் இல்லாத பார்சலக் கண்டதும் எங்களுக்கு பயம் வந்துடுத்து.... பாதையோரம் நின்ற பொலிஸாரிடம் சொன்னம்... பார்சல் எடுத்துட்டுப் போயிட்டாங்க.”

பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டே முதலாளியும் அருகே வந்தார்.

“தொரே... நீங்க நல்ல வேலதான் செஞ்சிட்டீங்க... இன்னும் கொஞ்சத்தில் எங்களுக்குத்தான் வீண் வம்பு. பயத்தில் உசிரே போயிட்டிடுது. போனமாசம் புறக்கோட்டையில் குண்டு வெடிச்சிது ஞாபகம் தானே... எங்கட கடைக்குப் பக்கத்தில் அரசாங்க காரியாலயம் வேறு இருக்குது. அதனாலதான் பொலிசுக்கு அறிவிச்சம். பார்சல கோல்பேசுக்கு எடுத்துட்டுப் போயிட்டாங்களாம்... அது வெடிப்பிக்கப் போறாங்களாம்.”

கவிரதன ‘கோல்பேஸ்’ பக்கம் விரைந்தான். அங்கே பெரும் பாதுகாப்பு வேலி போடப்பட்டிருந்தது. வாகனங்களின் நெருக்கடி.... மக்கள் நெரிசல்.

சனத்தை விலக்கிக் கொண்டே முன்னேறினான். கடற்கரையின் ஒரு வெற்றுப் பிரதேசத்தில் பார்சல் காணப்பட்டது. அது தன்னுடைய பார்சல் என்பதை ஒரு நொடியில் ஊகித்துக் கொண்டான். இராணுவக் காவலையும் பொருட்படுத்தாமல் பதுங்கி வழிந்த கும்பலை நீவிக் கொண்டே அருகே ஓடினான்.

“ஏய்.... முட்டாள்தான். அங்கே எங்கே ஓடுறே... நில்லு”

ஒரு பொலிஸ்காரர் பெரிதாய் கத்தினார்.

அதே வேளை “டுமீல்” என்ற வெடிச்சத்தம். பார்சல் சிதறிப் போனது. கவிரதன மரண அடிபட்டது போல துடித்து நின்றான்.

“ஐயோ.... ராலஹாமி... இது என்னோட கவிதைப் புத்தகங்கள்”

ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி அவனிருந்த பக்கம் ஓடி வந்தார். அவனது ஷேர்ட் கொலரோடு சேர்த்துத் தூக்கினார்.

“என்னடா பேயனே... அங்கே ஏன்டா ஓடப் பார்க்கிறே”

நெருப்பாய் வெறித்தார். அந்தப் பார்வையில் அமிலத்தின் வீரியம்.

“ஸே...ர்.. அது... அது... என்னோட... பார்சல்... என்னோட கவிதைப் புத்தகங்கள். சமாதானத்தைப் பற்றி நான் எழுதின கவிதைகள்.”

கவிரதனவின் நாத்தழுதழுத்தது.

“முட்டாளே பார்த்தியா... உன்னோட இழவு பிடித்த கவிதைப் புத்தகத்தால் எத்தனை பேருக்கு அலைச்சல்... வீண் சிரமம். அறிவு கெட்ட முண்டமே டி.வி.யில ரேடியோவில... அடிக் கடி சொல்றமே... நீ கேட்டதில்லையா... செவிட்டுப் பொணமே பேசுடா... உன்னோட முதுகெலும்ப நொறுக்கினாத்தான் உருப்படுவே...”

கவிரத்ன பயந்து நடுங்கினான். இதயம் பக் பக்கென்று தீவிரமாய்த் துடித்தது. முழு உடம்பும் சில்லிட்டுப் போனது. வார்த்தைகள் தொண்டையில் சிக்கி வெளியே வர மறுத்தன.

“ஸேர் இவன இழுத்திட்டுப் போய் ஒரு ஆறுமாசம் கூட்டில் போட்டாத்தான் உருப்படுவான்” என்று கூறிக் கொண்டே வந்தார் ஒரு சார்ஜன்ட். பளார் என்று ஓர் இடி அவன் பிடரியில் இறங்கியது.

கவிரத்னாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சரம்சரமாய் பாய்ந்தது.

தீடீரென்று அவன் மனத்துள் ஒரு பிரவாகம் கிளம்பியது. காவலையும் பொருட்படுத்தாமல் தனது பார்சலை நோக்கி ஓடினான். கவிதைப் புத்தகங்களின் பிரதிகள் துகள் துகளாய் சிதறிப் போயிருந்தன. கடற்கரைக் காற்றில் பறந்து படபடத்தன. அட்டைப் படத்தில் வரைந்திருந்த வெண்புறாக்களின் உடம்பைத் துப்பாக்கி குண்டுகள் சல்லடைகளாக்கி இருந்தன.

தூரத்தே நோக்கினான். முழுச்சனமும் கோபாவேசத்துடன் தன்னையே வெறித்துப் பார்ப்பதைக் கண்டான். தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். கண்களில் திரையிட்ட நீர் கன்னங்களில் கோடு போட்டு கீழே இறங்கிக் கடற்கரை மணலில் விழுந்து மறைந்து போனது.

தந்தை பாதம் போற்றி...!

பிரதான வைத்தியசாலையின் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில், இயந்திரம் மூலமாக மூச்சை மேலே கீழே விடும் அப்பாவை மிகவும் சோகம் ததும்ப நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவரின் முகம் தொய்ந்து இழுபட்டு போய்க் கிடந்தது. கன்னங்கள் குழி விழுந்திருந்தன. அந்த சுருட்டை விழுந்த தலைமயிருக்குப் பதிலாக, நரைத்துப் போன சில மயிர்கள் மாத்திரம் ஆங்காங்கே எஞ்சிக் கிடந்தன.

சில மாதங்கள் புற்றுநோய் ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பெற்ற அப்பாவை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து, பிறகு மாரடைப்பு ஏற்பட, மீண்டும் பிரதான வைத்தியசாலையில் அனுமதித்திருந்தார்கள். அந்தச் செய்தியை அம்மா எனக்கு அறிவித்த போதிலும், அப்பாவை பார்க்கச் செல்லும் அளவுக்குத் துணிச்சல் பிறக்க வில்லை. அவரின் நிலைமை அபாயக் கட்டத்தை அடைந்து, அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதித்த செய்தியை கேள்விப்பட்ட பிறகே, இன்று நான் புறப்பட்டு வந்தேன்.

அப்பாவின் தொண்டைக் குழியிலிருந்து “கார்கர்” என்ற கமறல் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. அவர் இறுதிக் கட்டத்தை நெருங்கி விட்டார் என்பதை அது உணர்த்தியது. ஒரு வீச்சான கண்ணீர்க் கொத்து கண்களிலிருந்து சிதறியது. அதனை மறைப்பதற்கு முயற்சித்தேன்.

“லஹிரு... என்ன இந்தப் பக்கம்...?”

யாரோ எனது தோளில் கையை வைப்பதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். கையில் ‘ஸ்டெஸ்கோப்புடன்’ பாடசாலை நண்பன் சந்தன ஆச்சரியம் ததும்பப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எனது உடம்பு சில்லிட்டு, கால்கள் செயலிழந்தது போன்ற உணர்வு, நான் வெலவெலத்துப் போனேன்.

‘இவர்தான் எனது அன்பு அப்பா என்று இவனுக்குச் சொல்ல வேண்டி ஏற்படுமோ? அப்பிடின்னா இவ்வளவு காலமும் மறைத்து வைத்த இரகசியம் அப்பாவின் மரணப்படுக்கையில் வெளிப்படப் போகிறதோ?’

நான் முகம் வெளிறிப் போனேன்.

“அவர் உங்கட அப்பான்னு நெனக்கிறன்... அவரோட உயிர் கடவுள்கையிலதான் இருக்கு... ஹும் கவலைப்படாதீங்க ... வாழ்க்கைன்னா அப்படித்தான்... மனசு தேற்றிக்குங்க... அப்போ லஹிரு நான் கொஞ்சம் அவசரமா வெளியில போகணும் வரட்டுமா...?”

சந்தன கவலையுடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“சரி... சந்தன... போயிட்டு வாங்க...”

நான் மெதுவாக வாயசைத்தேன். அவன் அவசரச் சிகிச்சைப் பிரிவிலிருந்து வெளியேறும் வரை காத்திருந்த நான், ஆள் மறைந்ததும், குனிந்து அப்பாவின் முகத்தையும், தலையையும் முத்தமிட்டேன். அவரிடமிருந்து விலகி, வைத்தியசாலைக்கு வெளியே நிறுத்தியிருந்த வாகனத்திற்கு அருகே வந்தேன்.

அப்பாவிடமிருந்து எழுந்த அந்த வாசனை நாற்பது வருடங்களுக்கு முந்திய கடந்த காலத்தை நோக்கி என்னை அழைத்துச் சென்றது.

அப்பா எங்களுக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்ட மனுஷன். எங்கள் பசியைத் தணிக்க, கற்பித்துப் பெரியவர்களாக்க

என்னமாய் பாடுபட்டார்? நான் உப அரசாங்க அதிபராவதற்கு, மூத்த தங்கை வழக்கறிஞராவதற்குக் காரணமே அப்பாவின் அந்த அயராத முயற்சியைத் தவிர வேறென்ன? சின்னத் தங்கை கூடக் காலா காலத்திற்கு முன்பே வீட்டை விட்டு ஓடிப் போய், களவில் திருமணம் செய்யாமல் இருந்திருந்தால், அவளுக்கும் நல்ல காலம் பிறந்திருக்கும். கடிதமொன்றை எழுதி வைத்துவிட்டு, அவள் ஓடிப் போன அன்றைய நாள் அப்பா சாப்பிடாமல், குடிக்காமல் தனியே நின்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தார். பல நாட்கள் செல்லும் வரை துக்கத்தை அடக்க முடியாமல் அரற்றிக் கொண்டிருந்த விதம் இன்னும் எனக்கு நன்றாக ஞாபகம்.

அந்த நாட்களில் ஒரு வெள்ளைக் காற்சட்டையும், ஷேர்ட்டும் மாத்திரமே அப்பாவிடம் இருந்தது. மூன்று நாட்களுக்கு ஒரு தடவைதான் அதனைத் தோய்த்து உலர்த்துவார். துணி தோய்க்கிற நாளில் அம்மாவின் வேண்டுகோளின் படி அப்பா சற்று நேர காலத்துடன் வீட்டுக்கு வருவார். மறுநாள் தாமதித்தே வீட்டிலிருந்து செல்வார்.

காற்சட்டையையும், ஷேர்ட்டையும் ஒழுங்காகத் தோய்த்து உலர்த்த முடியாத நாட்களில் ஈரத்துடன் அணிந்து செல்வதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அரைகுறையாகக் காய்ந்த அந்த ஆடைகளிலிருந்து ஒருவித பூஷண வாடை வீசும். மழைக் குணம் உள்ள நாட்களில் அப்பாவின் ஆடைகளை அம்மா அடுப்பில் காட்டி உலர்த்தி எடுக்கும் அந்தப் பிரயத்தனம் இன்றும் எனக்கு நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது. அச் சந்தர்ப்பங்களில் அம்மாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுக்கக் காரணம் புகையின் நமைச்சலா? அல்லாவிட்டால் அப்பா மீது ஏற்பட்ட அனுதாபமா என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அம்மாவிடம் கூட இரண்டே இரண்டு கவுண்டள்தான் இருந்தன. அதில்கூட ஆங்காங்கே ஓட்டுக்கள் காணப்பட்டன. அவசரப் பயணங்களின் போது சாரி, சட்டை தேவைப்பட்டால் அக்கம் பக்கத்தில் நெருங்கியவர்களிடம் அம்மா இரவல் கேட்பார்.

அந்நாட்களில் நாங்கள் ஜா-எல பிரதேசத்திற்குப் பக்கத்தில்தான் குடியிருந்தோம். அங்கே பன்றிக் கொட்டில்கள், கீரைப் பாத்திகள் நிறையக் காணப்பட்டன. 'கொரியா' என்ற

பெயரிலேயே நாம் வாழ்ந்த பகுதி பிரசித்தமாகியிருந்தது. அங்கே வாழ்ந்தவர்கள் கூலி வேலை, எடுபிடி வேலை என அன்றைய பொழுதை சமாளித்தார்கள். எல்லா இடங்களிலும் பன்றிகளின் நடமாட்டம் தென்பட்டதால் சூழல் மொத்தமாக நாறிக் கிடந்தது. சிறுபிள்ளைகள் அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டார்கள். அதனால் பன்றி வளர்ப்போருக்கும், குடியிருப்பாளருக்கு மிடையே அடிக்கடி மோதல்கள் ஏற்பட்டன. அடிக்கடி பொலிஸார் அங்கே வந்து போனார்கள்.

காலையிலேயே தொழிலுக்குப் போகும் அப்பா, கொரியாவை இருட்டுக் கப்பிக் கொண்ட பிறகே வீட்டுக்கு வருவார்.. இவர் தொழிலுக்காக வீட்டை விட்டுச் சென்றாலும், எங்கே போகிறார், என்ன தொழில் செய்கிறார் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கவில்லை. அப்பாவின் தொழில் பற்றி அம்மாவிடம் பல தடவைகள் கேட்டாலும், ஒழுங்காகப் பதில் கிடைப்பதில்லை. தேர்தல் இடாப்பினை, பாடசாலையில் கிடைக்கும் பலதரப்பட்ட படிவங்களை நிரப்பும் போது, 'அப்பாவின் தொழில்' என்ற இடத்தில் 'வியாபாரம்' எனக் குறிப்பிடும்படி அம்மா சொல்லுவாள்.

நாங்கள் வளர்ந்து ஆளாகும் வரை அப்பா ஒரு நாளாவது எங்களை பட்டினியில் போட்டதில்லை. எங்களுக்குச் சாப்பிடத் தந்து விட்டு அம்மாவும், அப்பாவும் பட்டினி கிடந்த தடவைகள் ஏராளம்.

நான் ஐந்தாம் தர புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தி யடைந்து, கொழும்பு றோயல் கல்லூரிக்குத் தெரிவான நாளில் அப்பாவும், அம்மாவும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியினால் திக்குமுக்காடிப் போனார்கள்.

“எங்கட முயற்சிக்குப் பலன் கெடைச்சிருக்கு... எப்படியாவது பிள்ளைகளை படிக்க வைக்கணும்... இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குத் தான் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும்... அப்புறம் பிள்ளைங்க எங்க ரெண்டு பேரையும் உட்கார வெச்சி பார்த்துக்குவாங்க...”

அன்று அப்பா என்னை முத்தமிட்டபடியே கூறினார். நான் கண்களில் நீர் மல்க அப்பாவைக் கட்டியணைத்தபடி நின்றேன்.

அவரது வியர்வை வாசனையில் எனது உடலும் உள்ளமும் புத்துணர்ச்சி பெற்றது போன்ற உணர்வு. அந்த வாசனையினால் உத்வேகத்தோடு கூடிய ஆத்ம சக்தி எனக்குள் அதிகரித்தது.

றோயல் கல்லூரிக்குத் தெரிவான பிறகு எனக்குத் தேவையான ஆடை அணிகளை மகிழ்ச்சி பொங்க அப்பா கொண்டு வந்தார். அவரது கஷ்டம் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்த நான், பாடசாலைக்குப் பஸ்ஸிலேயே செல்வதாக எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் அப்பா அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. கொழும்புப் பாடசாலைகளுக்குப் பிள்ளைகள் செல்லும் வேன் வண்டியொன்றை எனக்காக ஏற்பாடு செய்தார்.

அதிகாலையிலேயே எழுந்திருக்கும் அம்மா, அப்பாவுக்கும் எனக்கும் சேர்த்து இரண்டு சாப்பிட்டுப் பார்சல்களைக் கட்டித் தருவாள். என்னோடு சந்திவரை வரும் அப்பா, வேன் நிற்கும் இடத்தில் என்னை நிறுத்திவிட்டு, பஸ் தரிப்பிடத்திற்குச் செல்வார். எத்தனை பஸ் வந்தாலும், நான் வேனில் ஏறும் வரை அவர் ஏறமாட்டார். தான் இருக்கும் இடத்திலிருந்து நான் இருக்கும் பக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பார். அவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனது உள்ளம் பாசத்தினால் நிறைந்து போகும். கண்களில் நீர் பெருகும். அப்பா என்ற வார்த்தைக்குச் சுத்தமான அர்த்தமுள்ளவராக அவர் திகழ்ந்தார். வேன் வரும் வரையில் என்னோடு சேர்ந்து நிற்காமல், விலகி நின்று பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்றபடி என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தமை சிலவேளைகளில் எனக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கும்.

றோயல் கல்லூரிக்குச் செல்ல எனக்குத் தேவையான ஆடை அணிகளை வாங்க, அப்பா ஜா-எலச் சந்தியில் உள்ள தேங்காய் எண்ணெய் முதலாளியிடம் கடன் வாங்கி இருந்தார். அந்த விவகாரத்தைப் புதிய பாடசாலைக்குப் போய் ஆறுமாதங்கள் கழிந்த பிறகே நான் அறிந்து கொண்டேன். கடன் பணத்தைக் கேட்டு தேங்காய் எண்ணெய் முதலாளி கடை சிப்பந்தியின் கையில் ஒரு கடிதத் துண்டை அனுப்பியிருந்தார்.

“சின்னவன் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்திடைந்து றோயல் கல்லூரிக்கு தெரிவானதாகச் சொன்ன ஒரே காரணத்திற்கு காகத்தான் வட்டியைக்கூடப் பார்க்காமல் பணம் தந்தேன். ஒரு

மாதத்தில திருப்பி தருவதாக வேறு சொன்னீர்கள். இப்போ ஆறு மாதம் கடந்து விட்டது. இந்த மாதக் கடைசியில பணம் கிடைத்தால் நல்லது...”

கடிதத் துண்டில் அவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

புதிய பாடசாலையில் எனக்கு அறிமுகமான நண்பர்களில் அநேகர் உயர்தர, மத்தியதர வர்க்க குடும்பத்தினரின் பிள்ளைகள். அவர்களோடு பழக ஆரம்பத்தில் எனக்குள் கூச்சநாச்சம் இருந்தாலும், படிப்படியாக அது இல்லாமற் போயிற்று. ஆடை அணிகளினால் ஏழ்மை மூடப்பட்டு இருந்தமையினால் எனது தகுதியையோ, வர்க்கத்தையோ எவராலும் அறிந்து கொள்ள முடியாமற் போயிற்று. அத்தோடு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நண்பர்களை வீட்டுக்கு வரும்படி நான் அழைப்பு விடுக்கவில்லை. குடியிருக்கும் பகுதி பற்றி மூச்சுவிடவில்லை.

‘என்றைக்காவது ஒருநாள் பெற்றோரை நல்ல முறையில் பராமரிக்க வேண்டும். அவர்கள் சுகமான, செளகரியமான வாழ்க்கை நடாத்த வசதி வாய்ப்புக்கள் அளிக்க வேண்டும்’ என்ற ஒரே குறிக்கோள் எனது உள்ளத்தில் வேரூன்றிக் கிடந்தது. அதனால் மிகவும் பொறுமையுடனும், விவேகத்துடனும் கற்பதில் தீவிர கரிசனை காட்டினேன்.

நான் பயணம் செய்த பாடசாலை வேனின் ‘டயர்’, கண்வாட்டு சந்திக்கருகில், தெவடமர பள்ளிவாசலுக்கு முன் வெடித்த நாளில்தான் எனது இதயத்தில் ஊன்றியிருந்த அந்த உறுதி, அமைதியெல்லாமே முற்றாகச் சிதறிப் போனது. ‘டயரை’ மாற்றுவதற்காக ட்ரைவரின் வேண்டுகோளின் படி நாம் வண்டியிலிருந்து இறங்கினோம். வண்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்திற்குச் சற்று அப்பால் மக்கள் கூடிநின்று எதையோ வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது எமக்குத் தெரிந்தது. அத்தோடு ஒருவித தாளையத்துடன் அசையும் சலங்கைக் கோர்வையின் இனிமையான ஒசையும் கேட்டது.

“லஹிரு... டயர் மாற்ற கொஞ்ச நேரம் எடுக்கும் போல இருக்கு... அதுவரையில நாங்க அங்க போய் அது என்ன என்று பார்ப்போமா?”

ஒரு நண்பனின் பலத்த வேண்டுகோள்.

“சரி போவம்...”

மக்கள் கும்பலாய் நின்று அந்த இடத்தை நோக்கி நண்பனோடு சென்றேன். சனத்தைக் கீறிக்கொண்டு முன்னே போனோம். ‘இவ்வளவு ஆர்வமாய் மக்கள் எதைத்தான் ரசிக்கிறார்கள்?’ ஆவலாய் எட்டினோம்.

“நைஸ் விக்கிறவன்”

நண்பன் எனது காதுக்கருகில் மகிழ்ச்சியோடு கூறினான். நான் மீண்டும் எட்டிப் பார்த்தேன். நைஸ்காரனைக் கண்ட, அவன் குரலைக் கேட்ட எனக்கு கண்களிரண்டையும் நம்ப முடியவில்லை. எனது சர்வாங்கமும் செயலிழந்தது போன்ற உணர்வு. இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. இரு கால்களும் வெவெடத்தன. கண்கொட்டாமல் அந்தப் பக்கத்தையே மலங்க, மலங்கப் பார்த்தேன்.

பலவர்ண நிறங்களாலான ஆடை அணிந்து, தலையில் கிரீடமும் வைத்து, பாடலொன்றைப் பாடி, ஆடி நடத்துக் கொண்டிருந்தார் அப்பா. அவரது கால்களில் சலங்கைக் கோர்வை கட்டப் பட்டிருந்தது. நிலத்தில் காலடி வைக்கும் பொழுது அதிலிருந்து இனிமையான ஓசை எழுந்தது. அவரது பக்கத்தே நைஸ் பெட்டி. பார்வையாளர்கள் அப்பாவைக் கிண்டல் செய்து குழப்பத் தொடங்கினார்கள். அவர் அதனை சிறிதும் சட்டை செய்யவில்லை.

ஒரு சில விநாடிகளில் நடப்பதை நிறுத்திய அப்பா, கதை யொன்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார். அதில் நகைச்சுவையும், இரட்டை அர்த்தம் கொண்ட வார்த்தைகளும் நிறைந்தது கிடந்தன. அதைக் கேட்டுப் பார்வையாளர்கள் கெக்கலி போட்டுச் சிரித்தார்கள். அத்தோடு சிலர் அப்பாவிடம் நைஸ் விலைக்கு வாங்கினார்கள்.

நான் அப்பாவைப் பார்த்தேன். அவர் அணிந்திருந்த கிரீடத்தின் கீழாக வழியும் வியர்வைத் துளிகள் கண்ணங்களில் கோடிட்டு ஓடின.

“லஹிரு நைஸ் சாப்பிடுவமா?”

அருகில் நின்ற நண்பன் கேட்டான்.

“வேணாம் சுணங்கிட்டுத்து... இப்போ டயரை மாற்றி முடிச்சிருப்பாங்க... வா போவம்...”

நான் திருதிருத்தவாறு சொன்னேன். எனது உதடுகள் அசைந்து துடிப்பது எனக்கே புரிந்தது. கண்களிலிருந்து வெளியேற முயற்சிக்கும் கண்ணீரை சிரமத்துடன் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நின்றேன். தொடர்ந்தும் அப்பாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் நினைவிழந்து சாய்ந்து விடுவேனோ என்ற பயத்தினால் நண்பனின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வேணுக்கருகில் வந்தேன். அச்சமயம் ட்ரைவர் டயரை மாற்றி முடிக்கும் கட்டத்தில் இருந்தார். நான் அருகே காணப்பட்ட மதிலில் சாய்ந்தேன். சலங்கையின் கதம்பமான ஒலி மிகத் துல்லியமாக நான் இருக்கும் இடத்திற்கும் கேட்டது.

அப்பாவைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அனுதாபமும், கவலையும் எனக்குள் எழுந்தது. வியர்வை வழிந்தோட அவர் இவ்வளவு பாடுபடுவது எங்கள் மூவரையும் பராமரிப்பதற்காக அல்லவா? அதனை நினைக்கும் போது வேதனை பல மடங்காக அதிகரித்தது. அதேவேளை பெரிதான வெட்கமும் என்னைத் தொற்றிக் கொண்டது. எனது அப்பா நைஸ் வியாபாரி என்ற சமாச்சாரத்தை வகுப்புப் பிள்ளைகள் அறிந்து கொண்டால் பெரிய வெட்கக்கேடு. பேசாமல் கிராமத்துப் பாடசாலையிலேயே இருந்திருந்தால் ஒரு பிரச்சினையுமே இல்லை என்று மனம் எண்ணியது.

அன்று மாலை வீடு திரும்பிய நான் அப்பாவையே பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சனங்களின் கேலி, கிண்டல்களைச் சகித்துக்கொண்டு, எங்களை வாழ வைக்க அவர் செய்வது சாமானியப்பட்ட செயலா? அப்பா அரசு உடுப்போடு நடப்பை வெளிப்படுத்திய விதம் எனக்குள் மேலோங்கித் தெரிந்தது.

“என்ன மகன்? ஒரு நாளும் இல்லாமல் இன்றைக்கு வந்த நேரத்தில இருந்து என்னையே பார்த்துக்கிட்டு இருக்கீங்க?”

அப்பா தோளில் கைவைத்தபோது நான் திடுக்கிட்டுக் கற்பனை உலகில் இருந்து விடுபட்டேன்.

“ஒன்றுமில்லை அப்பா...”

“இல்லாமல் இல்ல.... ஏதோ ஒன்னு இருக்கு... ஏன் மகன் ஸ்கூல்ல ஏதாச்சும் பிரச்சினைகளா...?”

“இல்ல அப்பா...”

“இல்லையென்றா பரவாயில்லை... எதையும் மனசுக்குள்ள வெச்சி மறைச்சிட்டு இருக்க வேணாம்... ஏதாவது இருக்குன்னா கேளு... எனக்கிட்ட சொல்ல முடியலின்னா அம்மாக்கிட்ட சொல்லு...”

அப்பா மீது எழுந்த ஆழ்ந்த பாசத்தினால் எனது கண்கள் நீரினால் நனைந்தன.

“அம்மா... நான் இன்றைக்கு அப்பாவைக் கண்டன்...” இரவு படுக்கைக்குப் போகும் வேளையில் நான் அம்மாவிடம் சொன்னேன்.

“எங்கே...?” அவள் மலைத்தபடி வினா எழுப்பினாள்.

“தெவட்டமர பள்ளிவாசலுக்கு அருகில நைஸ் விற்கிறாரு... வேண்ட டயர் ‘பெச்’ சாகிப் பள்ளிக்கிட்ட நிற்பாட்டினாங்க... அப்போ நான் கண்டன்....”

நான் சொன்னதும் அம்மா நெடிதாய் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“அப்பா அப்படியெல்லாம் செய்றது உங்களுக்கெல்லாம் சாப்பிடத் தரவும்... படிப்பிக்கவும் தானே மகன்...” அம்மா சொன்னாள்.

அன்றிரவு நான் அப்பாவைக் கனவில் கண்டேன். எங்கள் பாடசாலை மேடையில் நாடகம் ஒன்றை நடித்துக் கொண்டிருந்தார். மேடையிலே எரிகிற வண்ண வண்ண மின் குமிழ்களின் ஒளியில் அப்பாவின் இராஜ உடை பளபளத்தது. மாணவர்கள் அதையும் இதையும் சொல்லி அப்பாவை பரிகாசம் செய்தார்கள். பட்டப் பெயர்கள் சூட்டினார்கள். பணிஸ் துண்டுகளினால் வீசி அடித்தார்கள். அப்பா அனைத்தையும்

சிரித்துக் கொண்டே சமாளித்தார். அவர் மீது ஏற்பட்ட அனுதாபத்தினால் நான் கனவில் அழுதேன்.

அந்தக் கனவுக்குப் பிறகு என் மனம் கல்லாய்க் கனத்துப் போனது போன்ற உணர்வு, ஏனைய நாட்களை விட நேரகாலத்துடன் எழுந்து, அடுக்களைப் பக்கம் நின்று அம்மாவை நெருங்கினேன்.

“என்னடா என்ற தங்க மகன்... என்ன வேணும்...?” என்னைக் கண்ட அம்மா, அன்பும் கரிசனையும் கொப்பளிக்கத் தலையை வருடியபடியே கேட்டாள்.

“அப்பா படுகிற கஷ்டத்த பார்க்கிற போது என்னால தாங்க முடியல்ல அம்மா... நான் திரும்பவும் கிராமத்து ஸ்கூலுக்கே போறன்... கொழும்பு ஸ்கூலால என்ன விலக்கச் சொல்லி அப்பாக்கிட்ட சொல்லுங்கோ...” நான் சொன்னேன்.

“சும்மா விசர்கத கதையாதீங்கோ மகன்... அப்பா சந்தோஷத் தோடதான் எல்லாம் செய்றாரு... நீங்க நல்லா படிச்சி ஆளான பிறகு அப்பாவ கவனிக்க முடியாதா என்ன?... அதனால இப்போ அதை இதையெல்லாம் மனசுக்குள்ள போட்டுக்காமல் படியுங்கோ...”

அம்மா எனது நாடியை விரல்களால் ஆட்டியபடியே கூறினாள். கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்த எதிர்காலம் பற்றிய அபரிதமான எதிர்பார்ப்புக்களினால் அவள் மனம் நிறைந்து இருந்தது.

அடுத்த பெற்றார் ஆசிரியர் கூட்டத்திற்குச் சகல மாணவர் களினதும் தாய் அல்லது தந்தை கட்டாயமாகக் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஒருநாள் காலைக் கூட்டத்தில் அதிபர் வற்புறுத்தினார். இதற்கு முன்பும் இதுபோன்ற கூட்டங்களுக்கு அழைப்புக் கிடைத்தும், அம்மாவோ அப்பாவோ கலந்து கொள்ளவில்லை. அதிபரின் கோரிக்கையினால் நான் செய்வதறி யாத நிலைக்கு ஆளானேன். அப்பாவை எப்படிப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்வது? நைஸ் வாங்குகிற மாணவர்கள் அப்பாவை நிச்சயம் அடையாளம் கண்டுகொள்வார்கள். அப்புறம் எனது மானம், மரியாதை எல்லாம் கப்பல் ஏறிடும்.

அன்று முழுவதும் அந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு தேடி மூளை வேலை செய்தது. முடிவில் கூட்டத்திற்கு அம்மாவை அழைத்துச் செல்வதென தீர்மானித்தேன்.

நான் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவான பிறகு கொரியாவைக் கைவிட்டு, அங்கிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் குடியேறினோம். அந்த வருடமே மூத்த தங்கை சட்டக் கல்லூரிக்குத் தெரிவானாள். படிப்பில் அவ்வளவு கரிசனை காட்டாத இளையவள் பாடசாலை செல்லும் போது காதலித்த 'பாபர் சலூன்' பையனோடு ஓடிப்போய், இரகசிய திருமணம் புரிந்து கொண்டாள்.

நான் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறும் வரை அப்பா நைஸ் வியாபாரத்தைக் கைவிடவில்லை. நண்பர்களோடு செல்லும் போது அப்பா இடைவழியில் எதிர்ப்பட்டால், நான் அந்தத் திக்கைக் கூட பார்க்க அஞ்சினேன். இயன்றவரை அப்பாவைத் தவிர்த்தே நடந்தேன். சமூக நடப்புக்காக, சுய கௌரவத்தைப் பேணுவதற்காக அப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டாலும், அப்பா மீது எனக்கு அளவு கடந்த மதிப்பும், பக்தியும் இருக்கத்தான் செய்தது.

மூத்த தங்கைகூட தோழியருடன் போகும்போது, அப்பாவைச் சந்திக்க நேரிட்டால் வழிவிட்டு நடக்கப் பழகியிருந்தாள். என்றாலும் அவள்கூட அப்பா மீது உயிரையே வைத்திருந்ததை நான் அறிவேன். சின்னத் தங்கை மாத்திரம்தான், எந்தவித தயக்கமோ, பயமோ இல்லாமல் அப்பாவுடன் பலர் முன்னிலையிலும் பகிரங்கமாகப் பேசினாள். அவள் வீட்டிற்கு வராவிட்டாலும் இடைவழியில் அப்பாவைச் சந்தித்துக் கை மாற்றுக்குப் பணம் கேட்கவும் பழகியிருந்தாள்.

நான் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறி அரசு நிர்வாக சேவைக்குத் தெரிவான பிறகு எனது பலத்த வேண்டுகோளின் பிரகாரம் அப்பா நைஸ் வியாபாரத்தை விட்டு விட்டார். மூத்த தங்கை வழக்கறிஞராகிச் சத்தியப் பிரமாணம் கொடுத்தபிறகு, கொழும்பு விடுதியொன்றிலேயே தங்கி விட்டாள். அவள் வீட்டிற்கு நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகே வருவாள். நான் கூட உப அரசாங்க அதிபரான பிறகு வீட்டிற்குப் போவதையும்,

வருவதையும் இயன்றளவு குறைத்துக் கொண்டேன். என்றாலும் ஒவ்வொரு மாதமும் வீட்டுச் செலவுக்கு அம்மாவுக்கு பணம் அனுப்பத் தவறவில்லை.

மூத்த தங்கை ஒரு சட்டத்தரணியின் கீழ் கனிஷ்ட வழக்கறிஞராக சேவை புரிந்தாள். அதனால் அவளது வருமானம் வளமாக இருக்கவில்லை. சில மாதங்களில் விடுதிக் கட்டணத்தைச் செலுத்தும் அளவுக்குக்கூட அவளின் வருமானம் போதியதாக இல்லை. அதனை அவள் எனக்கு எழுதும் கடிதங்களின் மூலம் அறிந்து கொண்டேன். அவ்வாறு கடிதம் எழுதும் போதெல்லாம் சிறுதொகைப் பணத்தை அவளுக்கும் அனுப்பி வைத்தேன். நேர்மையான முறையில் தொழில் புரிந்தமையால் எனக்கு சம்பளத்தைத் தவிர வேறு வருமானமும் இல்லை. வீடு வாசல் கட்டிக் கொண்டு, அறிமுகமில்லாதவர்கள் வாழும் பகுதியில் பெற்றோருடன் சேர்ந்து சந்தோஷமாய் வாழ நானும், பெரிய தங்கையும் திட்டமிட்டிருந்தோம். அந்த எதிர்பார்ப்பு கனவுகளோடு மட்டும் நின்றுவிட்டது.

நிர்வாக சேவையில் பலதரப்பட்ட பதவிகளை வசித்த எனக்குத் திருமண வரன்கள் மளமளவென்று வரத்தொடங்கின. அவற்றுள் தனவந்த முதலாளிகளின் புதல்விகளதும், நிர்வாக சேவையிலிருந்த யுவதிகளதும் விண்ணப்பங்களை ஏராளம், எவ்வளவுதான் வரன்கள் வந்து குவிந்தாலும், பெரிய இடத்தில் திருமணம் புரிய நான் தயங்கினேன். என்றாவது ஒருநாள் அவர்களின் கைகளினால் அப்பாவுக்கு அவமானம் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் எனக்குள் இருந்தது. ஆயினும் ஒருதடவை யதேச்சையாகச் சந்தித்த மஹரகம புற்றுநோய் வைத்தியசாலை நிபுணத்துவ வைத்தியர் சுதர்மா மீது என் மனம் என்னையறியாமலேயே இழுப்பட்டுச் சென்றது. என்னைப் பற்றி அவளின் மனதில் ஓர் எண்ணம் இருப்பதாக முதலில் வெளிப்படுத்தியது சுதர்மா தான்! நான் அதனைக் கனவில் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. நானும் அவளின் அன்பை மனதார ஏற்றுக் கொண்டேன்.

பெரும் பணக்காரப் பெற்றோரின் ஒரே மகளான சுதர்மா வுடன் காதலில் கட்டுண்ட பிறகு, ஒருவகையான புதுமையான உலகத்தில் நான் சஞ்சரித்தேன். என்றாலும் எனது பெற்றோரைப்

பற்றிய விபரத்தை அவள் அறிந்து கொண்டால் உதறி விடுவாளோ என்ற பயமும் எனக்குள் இருந்தது. அதனால் அவர்களைப் பற்றிய உண்மைகளை மறைத்தேன். அவர்கள் நான் சிறு வயதாக இருக்கும்போதே இறந்து விட்டதாக புழுகினேன்.

அம்மாவையும், அப்பாவையும் பார்க்க நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு வீட்டுக்குச் செல்லும் நான், சுதர்மாவை சந்தித்த பிறகு அந்தப் பயணத்திற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்தேன். என்றாலும், சகல மாத முடிவிலும் சிறு கடிதத்தோடு அம்மாவுக்குக் காசுக் கட்டளை அனுப்ப மறக்கவில்லை. முக்கிய தேவைகளுக்கு மட்டும் கடிதம் அனுப்பும்படி கூறி அலுவலக முகவரியையும் அம்மாவுக்கு எழுதி அனுப்பினேன்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு சுதர்மாவும், நானும் அரசாங்க அதிபர் அலுவலகத்திலிருந்து ஒரு மைலுக்கு அப்பால் அமைந்திருந்த அரசாங்க அதிபர் உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலத்தில் குடியிருந்தோம். இடையிடையே அப்பா, அம்மாவைப் பற்றிய நினைவு தோன்றும் போதெல்லாம் துக்கத்தைச் சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டேன். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் என்றாவது ஒருநாள் இரவு வேளை யிலாவது போய் இருவரையும் பார்த்து விட்டு அவசரமாகத் திரும்ப வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொள்வேன்.

இருவரையும் போய் பார்த்து வர வசதியான நாளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், வைத்தியசாலையிலிருந்து சுதர்மா கொண்டு வந்த செய்தி என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அவளின் ஒரே சகோதரனுக்கு ஜா-எல தேங்காய் எண்ணெய் முதலாளியின் மகளை நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், திருமணம் மிக விரைவில் நடைபெறவுள்ளதாகவும் அவன் தொலைபேசியில் அறிவித்ததாகச் சுதர்மா சொன்னாள். அவள் கூறிய தகவலுக்குப் பிறகு நான் எப்படி அங்கு போவேன்? குட்டு வெளிப்படாதா என்ன? எனது இரு கால்களும் செயலற்று போன்ற உணர்வு. உமிழ்நீர் வற்றித் தொண்டை வாய் வரண்டு போனது. அம்மாவையும், அப்பாவையும் களவிலாவது போய் பார்த்து வர திட்டமிட்ட அந்தப் பயணமும் நின்று போனது.

வைத்திய நண்பன் வாகனத்திற்கு அருகில் வந்தபோதுதான் எனது சிந்தனை உடைந்து போனது. நான் அவன் முகத்தை ஏறிட்டேன்.

“லஹிரு... வாங்க... உள்ள போவம்...” அவன் கவலை பொங்கக் கூறினான். நான் அவனது பின்னால் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவுக்குள் நுழைந்தேன். அப்பாவின் உடல் வெள்ளைத் துணியால் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. துணியை விலக்கி அவரின் முகத்தைப் பார்த்தேன். மூடியிருந்த கண்களிலிருந்து பெருகி வந்த கண்ணீர்த் துளிகள் அப்பாவின் கன்னங்களில் தேங்கி இருந்தன. மனதின் ஆழத்தில் இருந்து எழுந்த வேதனையால் முழு உடம்பும் குலுங்குவது போல உணர்ந்தேன். ஊறிக் கொண்டு கண்ணீர் விழிக்கடையில் அலர்ந்தது. கைகளினால் முகத்தை மூடியபடி அழுதேன்.

“லஹிரு... அப்போ நாங்க போவமா...?” மீண்டும் சந்தனவின் குரல். நான் குனிந்து அப்பாவின் தலையையும், முகத்தையும் முத்தமிட்டேன். எப்பொழுதும் நான் விரும்பிய அப்பாவின் அந்த வியர்வை வாடை மேலெழுந்து என் மனதைக் குடைந்தது. அவரது காற்சலங்கைக் கோர்வையின் இனிய ஓசை எங்கிருந்தோ எனக்குக் கேட்டது. அந்த ஓசை என்னைத் துளைத்தெடுத்தது.

சந்தனவிடமிருந்து விடைபெற்று வெளியே வரும்போது சிறிய தங்கை, அவள் கணவன், அம்மா மூவரும் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவின் நுழைவாயிலுக்கருகில் நின்றார்கள். அம்மாவும், தங்கையும் சோகத்துடன் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு அவர்களது முகங்களை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் சிரமமாக இருந்தது. ஏதோ அவர்களுக்கு பெரும் குற்றம் இழைத்து விட்டதாக மனம் சொன்னது. அழுதழுது வீங்கியிருந்த தங்கையின் முகத்தை பார்த்தேன். அவள் தோளை இடித்துக் கொண்டே மறுபுறம் திரும்பினாள். முகம் கோபத்தினால் குமுறியது. நான் அம்மாவின் அருகில் போய் நின்று கொண்டேன். தங்கை அழுதபடியே என்னை குறை கூறத் தொடங்கினாள்.

“எங்களுக்கென்றா அப்பா செஞ்ச ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் இல்ல... செய்ற மட்டும் செஞ்சது அவங்களுக்குத்தான். அப்பா வோட வியர்வையால உழைப்பால அரசாங்க அதிபரான பிறகு...

எட்வகேட்... ஆன பிறகு மனுஷன் இருக்கிறாரா... செத்தாரா என்று பார்க்க யாருமே இல்ல... இவங்களுக்கு அப்பா நைஸ்காரன் என்று சொல்லிக்க வெட்கம்... சாவு வீட்டுக்கு அவள் எட்வகேட் நோனா வரட்டுமேபாப்பம்... தும்புக்கட்டையால அடிச்சித்தான் வெரட்டுவன்... இங்க பாருங்க அம்மா. அவள மட்டும் வாசற் படிய மிதிக்க விடக்கூடாது சொல்லிட்டன். கடைசி காலத்தில அப்பாவோட அழுக்கு சிலுக்கெல்லாம் அளைஞ்சது பாபரோட பாஞ்சி போன இந்த ரஸ்தியாதுகாரிதான்... வாய்க்காரிதான்... ரேடியோவுல மரண அறிவித்தல் போற நேரம் இந்த எட்வகேட் மகனோட... அரசாங்க அதிபர் மகனோட பெரிய தனத்த பெரீசா பேசிக்குவாங்க...”

பிரளய வெள்ளமாக வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தன. அதில் பொதிந்திருந்த கோபம் விநாடிக்கு விநாடி அதிகரித்தது. அவளுக்கு இயன்றளவு பேச இடமளித்து விட்டு அமைதியாக இருந்தேன். அவளுடைய கணவனும், அம்மாவும் பலதடவை அடக்கப் பார்த்தாலும் அவள் தனது அதிரடித் தாக்குதலை நிறுத்த வில்லை.

“அப்பா வியர்வ வழிய வழிய இவங்களுக்கு படிப்பிச்சதற்கு பதிலா கொரியாவுல பன்றிப்பட்டி வெச்சிருந்தா இதவிட எவ்வளவோ நல்லா இருந்திருக்கும்... இன்றைக்கு மட்டும் எதுக்கு வரணும்... வராம விட்டா போச்சே... அப்பா மஹரகம புற்று நோய் ஹோஸ்பிடல்ல மூன்று மாசம் இருந்தாரு... ஒரத்தர் கூட எட்டிப் பார்க்க வரல்ல... ராவு பகலா தேஞ்சது நானும் இந்த மனுஷனும்தான்...”

நான் அப்பாவைப் பார்க்க புற்றுநோய் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகாத உண்மையான காரணத்தை அறியாத தங்கை தொடர்ந்து எனக்கு ஏசினாள். அவளது காட்டமான கோபம் நியாயமானதுதான் என்று மனம் தீர்ப்புக் கூறியது. அம்மா பகிர்ந்து தந்த பாண் துண்டுகளைப் பருப்புக் கறியோடு தொட்டுத் தொட்டு மூவரும் ஒற்றுமையாக, மகிழ்ச்சியாக சாப்பிட்ட அந்த யுகம் நினைவில் தோன்றி மறைந்தது. ‘படிக்காமல் கொரியாவுக்குள்ளேயே இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும். சாகும் வரை எல்லோரும் சந்தோஷமாக வாழ்ந்திருக்கலாம்’ என மனம் எண்ணியது.

“என்னவோ தெரியல்ல தொஸ்தர் நோனாவ கூட்டிட்டு வரல்ல... ஒருவேள எங்களை எல்லாம் காட்ட தொரைக்கு வெட்கமாயிருக்கும்...”

சின்னத் தங்கையின் வார்த்தைகள் என் இதயத்தை கீறின. நான் அம்மாவின் பக்கம் திரும்பினேன். அவளின் முகத்தில் சுவலை தோய்ந்திருந்தது. பாவம், அப்பா இறந்ததுகூட அவளுக்கு தெரியவில்லை. அம்மாவுக்குக் கொடுக்கும் நோக்குடன் கொண்டு வந்த பண நோட்டுக் கட்டை அவளது கைகளில் வைத்தேன்.

“எங்களையெல்லாம் சல்லியத் தந்து ஏமாற்ற முடியும்னு நெனப்பாயிருக்கும்...”

மீண்டும் தங்கையின் குரல் சன்னமாய் ஒலித்தது. அவளின் பக்கம் கோபத்துடன் பார்த்த அம்மா, என்னை நோக்கினாள்.

“அவள் சொல்கிற கணக்கெடுக்க வேணாம் மகன்... அவள் அப்படியெல்லாம் பேசினாலும் உங்களோட நல்ல இரக்கம். பெரிய அண்ணாவ கனவுலக்கூட காணக் கெடைக்கிறதில்லை ன்னு கொஞ்ச நாளா சொல்லிப் புலம்பிக் கிட்டிருந்தா. இருக்கிற மனவருத்தத்துக்குத் தான் இப்படியெல்லாம் பேசறா... அதையெல்லாம் கணக்கெடுக்க வேணாம் மகன்...”

அம்மா தழைத்த குரலில் கூறினாள். எனது கண்களைக் கீறிக் கொண்டு கண்ணீர் பொங்கியது.

“அம்மா... நான் போயிட்டு வாரன்...”

அம்மாவிடமிருந்து விடைபெற்ற நான் மிகுந்த வேதனையுடன் வாகனத்தில் ஏறினேன். அப்பாவின் அந்தக் காதுக்கினிய பாடல் எங்கோ தூரத்தில் இருந்து எனக்குக் கேட்டது. பாடலோடு சேர்ந்து ஒலிக்கும் சலங்கைக் கோர்வையின் இனிய நாதம் செவிகளைத் துளைத்தது.

சாரதாவும் பேமசிரியும்

சாரதா, பேமசிரி திருமணம் முடிந்து சரியாக ஒரு மாதமிருக்கும். ஒரு நாள் கரோலிஸ் அப்புஹாமி சந்தைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

வாழைக்குலையொன்றை சைக்கிளுக்குப் பின்னால் ஏற்றி வந்த ஜயசேன தூரத்திலேயே அவரைக் கண்டு விட்டார். புதுச்சட்டை, செருப்புக்களோடு அப்புஹாமி வித்தியாசமாய்த் தெரிந்தார்.

“தம்பி ஜயசேன! உங்களக் கண்டுதான் நின்றன். நானும் கடப் பக்கந்தான் போறன்...”

“அட்டா அப்படியா ஏறுங்க சைக்கிள்ல”

சைக்கிளை நிறுத்தி பெருவிரலால் நிலத்தில் ஊன்றி நின்ற படியே ஜயசேன அவரைக் கூப்பிட்டார்.

சைக்கிள் ‘பாரில்’ ஒருக்களித்து உட்கார்ந்த அப்புஹாமி செருப்புக்கள் கழன்று கீழே விழாதபடி கால்கள் இரண்டையும் உயர்த்தி சரிப்படுத்திக் கொண்டார்.

அப்புஹாமி தனது வாழ்நாட்களிலேயே குறைந்த பட்சம் ஆறு அல்லது ஏழு தடவைகளுக்கு மேல் செருப்பே அணிந்திருக்க மாட்டார்.

தனது மனத்திலுள்ள அந்த முக்கிய விடயத்தை ஜயசேனவிடம் எப்படியாவது சொல்லத் துடித்தார். ஆனால் ஜயசேனவோ வாழைக்குலை..... சந்தை விலை பற்றியே பேசிக் கொண்டு

சைக்கிளை மிதித்தார். அப்புஹாமி சளைக்கவில்லை. சொல்லியே விட்டார்.

“ஜயசேன... இண்டைக்கு என்னோட சின்ன மகனும்... மனைவியும் வீட்டுக்கு வாராங்க...”

“நிஜமாகவா... உங்கட சின்ன மகன் எங்க கலியாணம் கட்டி இருக்கான்”

“காலியில திஸாநாயக இரும்பு கடை கேள்விப்பட்டிருக்கீங்களா... அவன் அந்த முதலாளிட மகளத்தான் கட்டியிருக்கான். திஸாநாயக்க டொக்டர தெரியுந்தானே... முதலாளிட தம்பி தான்...”

“அட இந்தக் கிழவனுக்கு இப்படியொரு அதிர்ஷ்டமா?”

ஜயசேனவின் மனசுக்குள் பொறாமை சிறிதாய் எட்டிப் பார்த்தது.

அடக்கிக் கொண்டார்.

“ரெண்டு பேரும் சிநேகமாகித்தான் முடிச்சிருப்பாங்கன்னு நான் நெனக்கிறன்...” ஜயசேன இழுத்தார்.

“சரியாச் சொல்லிட்டங்க... இல்லாட்டா எங்களால நெருங்கக் கூடிய இடமா அது...”

“சீதனம்... சீதனமெல்லாம் பெரிசா கெடச்சிருக்குமே...?”

“அது கெடச்சாலும் கெடைக்காட்டிலும் கடையோட உரிமை பிற்காலத்தில் நம்மட பொடியனுக்குத்தானே? குற்றம் சொல்ல முடியாது. முடிச்சிருக்கிற பிள்ளையென்றா சீதேவிப்பிள்ள... நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்த பிள்ளதானே... இருக்காதா பின்னே...”

“அவங்கட குடும்பத்தப் பற்றி எனக்கா தெரியாது... அவங்க என்ன புதுப் பணக்காரங்களா? பரம்பர சொத்துக்காரங்க...”

ஜயசேன எல்லாம் தெரிந்தது போலக் காட்டிக் கொண்டார். அவர் சொன்ன இரும்புக் கடை பற்றியோ, டொக்டரைப் பற்றியோ ஓர் இழவும் அவருக்குத் தெரியாது.

“எல்லாம் கொடுத்து வெச்சமாதிரிதான் நடக்கும்... என்ன நான் சொல்றது சரிதானே...”

“ஆனாலும் பாருங்க சமுக்கம் இப்போ முன்னே மாதிரியில்ல. இந்த ஏற்றத்தாழ்வெல்லாம் குறைஞ்சிட்டே போகுது...” ஏதோ கடமைக்காக ஜயசேன சொல்லிவைத்தார்.

“நாங்க ஏழைன்னாலும் எங்கட குடும்பத்தில... குலத்தில... என்னதான் குறைச்சல்... ஜயசேன... நீங்களே சொல்லுங்க. சரிதானே...”

அப்புஹாமியின் பேச்சுக்கு ஜயசேன வாயைத் திறக்கவே இல்லை. மௌனமாக சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினார்.

“சந்தைக்கு நல்ல மீன் வந்திருக்குதோ என்னவோ... போன கிழம என்றா கீரியும் சாலையும்தான் இருந்திச்சி... புது ஜோடிக்கு இதெல்லாம் சரி வருமா என்ன.....?” சொல்லியபடியே அப்புஹாமி சைக்கிளை விட்டு இறங்கினார்.

சந்தை இரைச்சலுக்கு மத்தியில் செல்லும் அப்புஹாமியின் தலை மறையும்வரை இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார் ஜயசேன. சைக்கிளில் கட்டியிருந்த வாழைக்குலையை இறக்க முடிச்சுக்களை அவிழ்க்கத் தொடங்கினார்.

ஒருவாறு பேரம்பேசி வாழைக்குலையை அதிக விலைக்குத் தள்ளிவிட்ட ஜயசேன, தனக்குத் தேவையான மரக்கறி... கருவாடு... புகையிலை எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டார். சாமான் பையை சைக்கிளில் மாட்டும்போது அவரை ஒட்டியவாறு ஒரு கார் ‘ப்ரேக்’ போட்டு நின்றது. ஆர்வத்துடன் ஏறிட்டார். எதிர் பார்த்த ஆட்கள்தான். ஜயசேன மெதுவாக காரை நெருங்கினார்.

கரோலிஸ் அப்புஹாமியின் சின்ன மகன் பேமசிரி மாத்திரமே தெரிந்த முகமாக இருந்தது. ‘டிப்டொப்’பாய் உடுத்து எடுப்பாய் அமர்ந்திருந்தான்.

காரைவிட்டு முதலில் இறங்கி பின் கதவைத் திறக்க ஓர் இளம் பெண் மெதுவாக இறங்கினாள். நிச்சயமாய் பேமசிரியின் மனைவியாகத்தான் இருக்கும். ஒல்லியான உடல்... அழகான சாரி... சப்பாத்து...! அதிகபட்ச மேக்கப். முகத்தில் முன்பற்கள் சில நீட்டிக் கொண்டு நின்றன. என்றாலும் அவ்வளவு கோரமாகத் தெரியவில்லை.

ஜயசேன மனசுக்குள் சந்தோஷமாய் குதித்தார்.

“ஹும்... குட்டியென்றா வடிவே இல்ல...”

“தம்பி... ஒங்கட அப்பா இப்போதான் வந்திட்டு போராரு...”

“அட்ட ஜயசேன மாமாவா... சந்தையில் தயிர் எடுக்கலாம்பனு இறங்கினம்....”

“என்ன தம்பி... இந்த நேரத்தில தயிரா கிடைக்கும். காலையில் வந்திருந்தா எடுத்திருக்கலாம்.”

மீண்டும் ஜயசேன அந்தப் பெண்ணை கடைக்கண்ணால் அளக்கத் தொடங்கினார். அவளும் அவரைப் பார்த்து மென்மையாய் சிரித்தாள். இது போதாதா அவருக்கு?

“இவ பேமசிரிதம்பியோட மனைவின்னு நெனக்கிறன்...”

அவள் மீண்டும் ஓர் இளநகையை சிந்தினாள். அப்புறம் கைக்குட்டையினால் உப்-உப் என ஊதியபடியே விசிறத் தொடங்கினாள்.

“பேமசிரி...! தயிர் இல்லாவிட்டா பரவாயில்ல... மரக்கறி கொஞ்சம் வாங்கிட்டுப் போவம்...”

கணவனை பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடும் வழக்கம் கிராமப்புறங்களில் இல்லை. இவள் பேமசிரியை அவமதிப்பதாக ஜயசேன நினைத்தார். மனசுக்குள் சந்தோஷம் அலையாய் அடித்தது.

“பையன் நல்லாகவே மாட்டிக்கிட்டான். பெண் சொல்ற மாதிரித்தான் ஆடுறான்...”

“அப்புஹாமி வீடு இன்னும் தூரமா...”

காருக்குள் இருந்த திலாநாயக்க முதலாளி கேட்டார். ஜயசேன வுக்கும் தேவையாக இருந்தது அதுதானே! ஓடிப்போய் ஓட்டிக் கொண்டார்.

“அவ்வளவு தூரமில்ல முதலாளி... ஆனா கார்ல போய் அங்க இறங்க முடியாது... வரம்பு வழியா போகணும்... வயல் ஓரமா இருக்கிற நாட்டு ஓடு போட்ட சிறிய வீடுதான் அவங்கட வீடு...”

“நெசமா... ஐயய்யோ... அப்படின்னா என்னால வர முடியாது.... பேமசிரி, நீங்க ரெண்டு பேரும் மட்டும் போங்க...”

பெரிசா பார்சல் ஒன்றும் இல்லதானே. காரில இருக்கிற பிஸ்கட் பக்கெட்டையும் எடுங்க...”

“முதலாளி... நீங்க போகலியா” ஜயசேன அவசரமாகக் கேட்டார்.

“இல்ல... டிரைவரோட மாத்தறைக்குப் போயிட்டு வரணும்... பேமசிரி சரியா மூன்று மணிக்கு வாரன்... ‘ஹோர்ன்’ அடிச்சதும் வந்திடுங்க.”

பார்சலை எடுத்த பேமசிரி மனைவியோட சந்தைப் பக்கம் போனான். ஜயசேன காரை இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கினார்.

“நீங்கதானே... திஸாநாயக முதலாளிங்கிறது...” ஜயசேன முதலாளியை வளைக்க தூண்டிலைப் போட்டார்.

“அட்ட ஏற்கனவே என்னைத் தெரியுமா...?”

“என்ன அப்படிச் சொல்லிட்டீங்க... திஸாநாயக்க முதலாளியைத் தெரியாதவங்க யார் இருக்காங்க... அந்த டொக்டர் தொர உங்கட தம்பிதானே...”

முதலாளி ஜயசேனவிடம் வளைந்து போனார்.

“உமக்கு எல்லாமே தெரியும் போலிருக்குதே... அந்த டொக்டர் எங்கட சித்தப்பாட மகன்... இப்போ பல் வைத்தியரா இருக்காரு...”

“அது சரி முதலாளி... நீங்களும் மகளோடேயே போய் புதிய உறவுக்காரங்களையும் பார்த்திட்டு வந்திருக்கலாமே...”

திஸாநாயக்க முதலாளி எகத்தாளமாய் சிரிக்கத் தொடங்கினார்.

“இந்தப் பிள்ள சாரதா நாங்க எடுத்து வளர்த்த பிள்ள... சொந்த மகள் அல்ல... என்னோட மூத்த மகன ஒரு ‘ஸ்பெஷலிஸ்ட்’ டொக்டருக்குக் குடுத்திருக்கன். சாரதாவக்கூட சொந்த மகளப் போலத்தான் கவனிச்சம். பேமசிரி எங்கட கடையில வேல செஞ்ச பையன். சாரதா அதிகம் படிக்கல்ல. கடையில கெஷியருக்குப் போட்டன். ரெண்டு பேரும் சினேகமாயிட்டாங்க. இதைப் புற்றி நான் நல்லா யோசிச்சன். சாரதா சொந்த மகள் என்றா பரவாயில்ல. வளர்ப்புத்தானே. அதனால் இவங்கட தொடர்புக்கு நான்

எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கல்ல... அதோட பாருங்க, பேமசிரிய துரத்தினாலும் நஷ்டம்... சாரதாவ எப்படியும் துரத்த முடியாது. அதனால் ரெண்டு பேருக்கும் முடிச்சுப் போட்டுட்டன். இதனால் எனக்குத்தான் லாபம். என்னோட யாவாரம் தான் ஏறிவரும்.

சொல்லிவிட்டு திஸாநாயக்க முதலாளி கடகடவென்று இடிச் சிரிப்புச் சிரித்தார். ஜயசேன வாயைப்பிளந்தபடி நின்றார்.

“முன்னை எல்லாம் சாரதா என்னை அப்பான்னும்... மனைவிய அம்மான்னும் கூப்பிடுவா. கலியாணத்திற்குப் பிறகு அதையும் நிறுத்திட்டம்...”

ஜயசேனவுக்கு மனசுக்குள் சிரிப்பு... சந்தோஷம்! சைக்கிளில் போய் ஏறி படு உற்சாகமாய் மிதிக்கத் தொடங்கினார். எதிர்ப்பட்ட அனைவருக்கும் தான் கேள்விப்பட்ட விஷயத்தை அவிழ்த்து விட்டார்.

“கேட்டங்களா செய்திய. கரோலிஸ் அப்புஹாமிட மகன் பேமசிரி இருக்கானே, அவன்... திஸாநாயக முதலாளியோட வேலக்கார குட்டியத்தான் திருமணம் முடிச்சிருக்கானாம்... தெரியுமா?”

அன்று பின்னேரம் சாரதாவும் பேமஸிரியும் திரும்பிச் செல்லத் தயாராகி பாதைக்கு வந்தார்கள். ஜயசேனவும் மோப்பம் பிடித்து அந்த இடத்திற்கு வந்து விட்டார்.

“என்ன இரண்டு பேரும் பயணமோ?”

“ஆமாம்.... மாமா...” பேமஸிரி பதிலளித்தான்.

“என்ன அவசரம். பேமஸிரியும் சாரதாவும் இங்க தங்கிட்டுப் போகலாமே... அப்படியில்லாட்டா பேமசிரி சாரதாவ விட்டுட்டு கடைக்குப் போங்க. மருமகள் மாமியாருக்கு செய்ய வேண்டிய கைங்கரியங்கள் எவ்வளவு இருக்குது... சாரதா நல்லா வேல செஞ்சி பழக்கப்பட்ட ஆள்தானே? புதுசா என்ன பழக வேண்டியிருக்கு...”

ஜயசேன மாமாவின் “குத்தல்” வார்த்தைக்கு என்ன அர்த்தம் என்று பேமஸிரிக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் சாரதாவின் முகமோ சுண்டிப்போய் சிவந்து விட்டது. அது கோபத்தினாலா அல்லது வேறு ஏதும் காரணத்தினாலா என்று அவளுக்கே புரியவில்லை.

புலம் பெயர்ந்தவர்கள்....!

கட்டிலில் சாய்ந்து கிடந்த பொடிஹாமினே திடரென்று ஒலித்த இடி முழக்கத்தினால் திடுக்கிட்டுப் போனாள். குமுறலோடு மின்னல் மின்னிப் பெரும் மழை கொட்டியது. கணவரின் வற்புறுத்தலினால் படுக்கைக்கு வந்தாலும், பகலில் தூங்கும் பழக்கம் அவளிடம் கொஞ்சமும் இல்லை.

கட்டிலால் இறங்கி, ஜன்னலுக்கு அருகே போய்ச் சீலையைச் சிறிது விலக்கி வெளியே நோட்டமிட்டாள். மழைக்கு முன்னர் வீசிய பெருங்காற்று அள்ளிக் கொண்டந்த சுருகுகளினால் தோட்டத்தின் அழகிய புற்றரை மூடப்பட்டிருந்தது. அவள் தனது பார்வையைச் சுவர்க்கடிகாரத்தின் பக்கம் செலுத்தினாள். சூழல் இருண்டிருந்தாலும் நேரம் இன்னும் நான்கு மணியைக் கூடத் தாண்டவில்லை.

பொடிஹாமினேயின் மனதில் தோன்றும் தனிமை உணர்வு கணத்திற்குக் கணம் அதிகரிப்பது போன்று தெரிந்தது. அதனை அவளால் எந்த விதத்திலும் தாங்க முடியவில்லை. ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேல் கிராமத்துச் சூழலுக்குப் பழக்கப்பட்டுப் போன அவளுக்கு நகரப்புற வாழ்க்கை ஒத்துவரவில்லை.

வாசலில் சாய்வு நாற்காலியின் மீது உறங்கிக் கிடக்கும் கணவரின் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினாள். பத்திரிகையைப் பார்த்த வாறே உறங்கிப் போயிருந்தார். கண்களில் அணிந்திருந்த மூக்குக் கண்ணாடி நழுவி, மூக்கில் தங்கியிருந்தது. வயசாகிப் போன

அவரைப் பார்க்கும் பொழுது ஆழ்ந்த பரிவோடு பரிதாபமும் சேர்ந்து எழுந்தது.

‘இவர்தான் எவ்வளவு உத்தமமான கணவர்... தனது முழு வாழ்க்கையையும் இரு பிள்ளைகளுக்குமாக அர்ப்பணம் செய்த தியாகி அல்லவா இவர்...’

ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த கணவர் தனது முயற்சியினால் பிள்ளைகள் இருவரையும் சமூகத்தில் உச்சநிலைக்குக் கொண்டு வந்ததை நினைக்கும் பொழுது பொடிஹாமினேயின் உள்ளத்தில் பெருமிதம் பெருக்கெடுத்தது.

மூத்தமகன் நிபுணத்துவ வைத்தியர். அவனால் சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு பெறுமதியான சமூக சேவை நடக்கிறது. சின்னமகன் மின்பொறியியலாளர். அவனால் முழுநாடுமே மிகச் சிறந்த சேவையைப் பெறுகிறது. முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு இருவரையும் இருபக்கத்திலும் வைத்து அணைத்தபடி நித்திரை கொள்ளும் வரை கதை சொன்னமை ஞாபகத்திற்கு வந்த பொழுது கண்களில் நீர் முட்டியது. சில நாட்களில் கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இடையில் பிள்ளைகளுக்கு முன்பாகவே பொடிஹாமினே தூங்கிவிடுவாள். விழித்துப் பார்த்தால் அண்ணன், தம்பி இருவருமே முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். காலந்தான் எவ்வளவு அதிசயமான முறையில் பறந்து போயுள்ளது.

‘ஓத்து வராத சூழலில் தனித்துப் போகாமல் நன்கு பழகிப் போன வீட்டிலேயே இருந்தால் எப்படி இருக்கும்.’ பொடிஹாமினே தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள். மூத்த மகனின் பலத்த வேண்டுகோளினாலேயே கிராமத்தில் தமக்குச் சொந்தமான பரம்பரை வீட்டைக் குத்தகைக்குக் கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. மூன்று தலைமுறையினர் அங்கு வாழ்ந்த போதும், ஒருவர் கூடக் குத்தகைக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதிக வேலைப் பளுவினால் பெற்றோரை அடிக்கடி வந்து பார்க்க முடியாமையினால், அவர்களைத் தான் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துக் கொள்ள மூத்தமகனுக்குத் தேவைப்பட்டது. அதனால் அவனது கோரிக்கையைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாமல் இங்கு வந்தாலும், கிராமத்தை மிகவும் கவலையுடனேயே கைவிட நேர்ந்தது.

மீண்டும் கணவன் இருந்த பக்கமாய்க் கண்களைச் செலுத்தினான் பொடிஹாமினே. அவரது மூக்கில் கிடந்த கண்ணாடி இறங்கி நாடியில் தங்கியிருப்பதைக் கண்டான். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அது கீழே விழுந்து நொருங்கி விடும் என்று நினைத்த அவன், அருகே போய்க் கண்ணாடியைக் கழற்ற முயற்சித்தான். ஆனால், கண்ணாடியில் கை வைத்ததுமே திடுக்கிட்டு எழுந்த அவர், பொடிஹாமினேயைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு மீண்டும் கண்ணாடியைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டார்.

“நல்லா தூங்கிட்டீங்க போல இருக்கு... இப்போ மணிநாலாகப் போகுது...”

பொடிஹாமினே சிரித்தபடியே கூறினான்.

“என்ன... நீங்க தூங்கலியா...?” அவர் ஆதங்கத்துடன் கேட்டார்.

“பகல்ல தூங்குறது எப்படிப் போனாலும்... இரவைக்கும் எனக்கு தூக்கம் வருகுதில்ல... இடம் மாறியதாலேயே என்னவோ எனக்கென்றா என்னென்றே தெரியல்ல...”

அவளது முகத்தில் இருந்த புன்னகை வேகமாய் மறைந்து தொய்ந்து போனது.

“கொஞ்ச நாள் பழகினால் எல்லாம் சரிப்பட்டு வந்திடும்...” அவர் அவளைத் தேற்ற முயன்றார்.

“சரிப்பட்டு வரும் என்று நானென்றால் நினைக்கல்ல...” அவள் விரக்தியுடன் கூறினாள்.

“நீங்க எதுக்கு இப்படி அலுத்துக்கணும்... இது பிறத்தியார் வீடில்லையே... நம்மட மூத்த மகன்ட வீடு...”

“எனக்கென்டா எங்கட வீடுதான் வசதி... திரும்பவும் அங்க போகலாம்னு தோணுது.”

“நீங்க என்ன உள்ளீங்க... அந்த வீட்ட மூன்று வருடங்களுக்கு குத்தகைக்கு கொடுத்தத மறந்திட்டீங்களா...?”

நீண்ட பெருமூச்சுவிட்ட பொடிஹாமினே மௌனமானான். அவளது அமைதியை அவரால் தாங்க முடியவில்லை.

“இந்தாங்க மருமகள் மனம் நோகும்படி ஏதாச்சும் பேசினாவா...? சொல்லுங்க...”

அவர் வார்த்தையைத் தழைத்தபடி மிகவும் மெதுவாக வினா வினார். அவள் இல்லை என்பது போல் தலையை இருபக்கமும் ஆட்டினாள்.

“அப்படின்னா என்ன...?”

அவர் வியப்புடன் கேட்டார். அப்பொழுதும் பொடிஹாமினே பேசாமல் இருந்தாள்.

“மகனும் மருமகளும் எங்க காணோம்...” அவர் மீண்டும் கேட்டார்.

“அவங்க ரெண்டு பேரும் நல்ல தூக்கம்..... சாப்பிட்ட பிறகு கொஞ்சம் சாய்ந்துக்கு படுக்கைக்குப் போனாங்க..... மழையினால தூக்கம் போயிருக்கும். காலையில் இருபது நோயாளிகள மாலையில் இருபது நோயாளிகள பார்க்கிறது என்றா சாமான்யப் பட்ட விஷயமா என்ன...! அசதி இருக்காதா பின்னே...” பொடிஹாமினே சொன்னாள்.

“மழை பெய்றதினாலே இன்றைக்கு நோயாளிங்க வர மாட்டாங்க போலிருக்கு...” கணவர் பொடிஹாமினேயைப் பார்த்தபடி கூறினார்.

வீட்டில் என்றால் இந்நேரத்திற்கு இஞ்சித் தேநீர் தயாரித்து கணவருக்குக் கொடுத்திருப்பாள். தீபாளிக்குக் கிராமத்துக்குப் போன வேலைக்காரி இன்னும் வரவில்லை. மருமகளும் நல்ல தூக்கம். அவள் மெதுவாக எழுந்து அடுக்களைக்குப் போய்த் தண்ணீர் கேத்தலை அடுப்பில் வைத்தாள். தண்ணீர் கொதித்துக் கொண்டு வரும்போது, நிலைத் தட்டின் மேல் இருந்த சீனிப் போத்தலையும், தேயிலைப் போத்தலையும் எடுக்கக் கையை நீட்டினாள், எட்டவில்லை. கால்விரல்களினால் எம்பி ஊன்றினாள். கைவிரல்களுக்குத் தட்டுப்பட்ட சீனிப் போத்தல் கீழே விழுந்து நொருங்கி எல்லா இடங்களிலும் சிதறிப் போனது. திக்குமுக்காடிப் போன பொடிஹாமினே செய்வதறியாமல் சிலை போல சமைந்து நின்றாள். சிறிது நேரத்தில் மருமகள் சகுந்தலா

வேகமாக அவ்விடத்தை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. கைகளை இடுப்பில் ஊன்றியபடி, கீழுதட்டிணைக் கடித்தபடி சிறிது நேரம் மாமியாரை வெறித்துப் பார்த்த சகுந்தலா எதுவுமே பேசாமல் மீண்டும் தன் அறைப் பக்கமாக விரைநீர் விரைந்தாள். அறைக்குள் இருந்து ஒலித்த சகுந்தலாவின் பேச்சுக் குரல் பொடிஹாமினேக்குத் துல்லியமாகக் கேட்டது.

“அஜித் உண்மையிலேயே உங்கட அம்மாவுக்கு என்ன பிடிச்சிருக்கு... நான் எழும்பி வரும் வரையில் கொஞ்சம் பொறுமையாக இருக்கத் தெரியாதா என்ன... தேநீர் ஊற்றப் போய்ச் சீனிப் போத்தலக் கீழே போட்டு உடைச்சப் போட்டா. இவங்க ரெண்டு பேரும் இங்க இருந்தாச் சீக்கிரமாகவே எங்கட குடும்ப வாழ்க்கையும் உடைஞ்சிடும்... அவங்கள இங்க கூட்டி வர ஆலோசனை கேட்ட போது நான் எவ்வளவு எடுத்துச்சொன்ன... கேட்டீங்களா... உங்கட அப்பாவும் அப்படித்தான்... முழு ஊருக்குமே கேட்கிறாப் போல மாலையில் ‘பன்சில்’ எடுக்கிறாரு... இது பன்சாலையா என்ன... “கன்ஸ்சல்டேசனு”க்கு வருகிற சனங்க ஓருமாதிரியா சிரிக்கிறத நான் பார்த்திருக்கிறேன்...”

நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து அவள் குரல் எதிரொலித்தது. அவள் பேசுவது உடைந்த போத்தலைப்பற்றி மட்டுமல்ல; மனதில் அடங்கியிருந்த அனைத்தையும் கொட்டுவதற்குச் சீனிப் போத்தல் உடையும் வரை காத்திருந்தது போல பேசத் தொடங்கினாள். மகன் ஏதாவது பதிலளிக்கின்றானா என்று பொடிஹாமினே சிறிது உன்னிப்பாகக் காதுகளைத் தீட்டினாள். அவன் வாயைத் திறக்கக் காணோம்.

அவள் மீண்டும் தன் கணவன் இருந்த பக்கமாக வந்தாள். உள்ளே இருந்து சகுந்தலாவின் குரல் இன்னும் கேட்டது, என்றாலும் அவள் என்ன சொல்கின்றாள் என்பது தெளிவாக விளங்கவில்லை. பொடிஹாமினே கண்களில் பொத்துக் கொண்டு வந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“சகுந்தலா எதுக்கு அப்படிச் சத்தமா பேசறா...?” பொடிஹாமினேயின் பக்கமாகத் திரும்பிய கணவர் கேட்டார்.

“உங்களுக்குத் தேநீர் ஊற்றப் போய் என் கையால சீனிப்

போத்தல் தவறி விழுந்திட்டுது... அதுதான் இப்படிப் பெரிசாச் சத்தம் போடுறா..." அவள் குரலை மிகவும் தாழ்த்தியபடி சொன்னாள்.

"சகுந்தலா தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டு வரும் வரையில் காத்திருக்காமல் நீங்க எதுக்கு குசினிக்குப் போனீங்க... சரி... சரி... அத விட்டிடுங்க... மனம் நோகுற அளவுக்கு இங்க ஒன்றும் பெரிசா நடக்கலியே..."

பொடிஹாமினேயின் கண்களில் நீர் பெருகுவதைக் கண்ட கணவர் ஆறுதல்படுத்தியபடியே கூறினார்.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது சகுந்தலா சிரித்த முகத்துடன் தேநீர்க் கோப்பைகளைத் தட்டில் ஏந்திய படி வாசலுக்கு வந்தாள். அவர்களிடம் தேநீரை நீட்டினாள். சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு அவளின் முகத்தில் காணப்பட்ட கோபத்தின் சாயல் கூட இப்போது இல்லை.

சகுந்தலா தன்னிடம் பெரும் ஆத்திரத்தோடு இருந்தாலும், கணவரின் முன்னிலையில் அதனை வெளிக்காட்டாமல் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொள்ளும் ரகசியம் பொடிஹாமினேக்குத் தெரியாதா என்ன? கணவரின் எதிரே தன்னோடு சிரித்துப் பேசுகிற அவள், அவர் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் முகங் கொடுப்பதே இல்லை என்பதை அவள் நன்கு அறிவாள். தனது கணவர் கூட அதைத் தெரிந்தும் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறாரே எனப் பொடிஹாமினே நினைத்தாள்.

ஒருநாள் சுற்றுலா செல்வதற்கு ஆயத்தமான மகனும், மருமகனும் விடை பெறுவதற்காக அவர்களின் அருகில் வந்தார்கள்.

"பகலைக்குச் சாப்பாடு சமைச்சி வெச்சிருக்கிறன்... பங்கிட்டுச் சாப்பிடுங்க... இரவைக்கு நாங்க வரும் போது ஏதாச்சும் எடுத்திட்டு வாரம்..."

சகுந்தலா சொன்னாள். அவர்கள் மோட்டார் வண்டியில் ஏறிச் செல்லும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த இருவரும் வீட்டிற்குள் வந்தார்கள்.

"நான் இப்படியே இருந்தா கூடிய சீக்கிரத்தில் நோயாளியாகி விடுவன்... சும்மா இருந்து... சாப்பிட்டு தூங்கி எனக்குப்

பழக்கமில்ல. அந்த ஆட்களுக்குச் சல்லியத் திருப்பிக் கொடுத்திட்டு எங்கட வீட்ட திரும்பவும் எடுக்க முடியுமானு பாருங்க...”

சாய்வு நாற்காலியில் கிடந்த கணவரைப் பார்த்தபடி பொடி ஹாமினே கூறினாள். அவர் பதிலளிக்காமல் பரிசாசமாய்ச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பினால் அவள் மனம் நொந்து போனது.

“எதுக்கு இப்படிச் சிரிக்கிறீங்க...?”

“பொடிஹாமினே... ஒங்கட பேச்சுக்குச் சிரிக்காமல் இருக்க முடியுமா...? நொத்தாரிசுட முன்னால ஒப்பமிட்ட குத்தக ஒப்பந்தத்த அவ்வளவு லேசா ரத்துச் செய்ய முடியுமா என்ன...? அதோட திரும்பவும் கொடுக்க எங்களுக்கு காச எங்கால...?”

அவர் சொன்னார். பெருமூச்சு விட்ட பொடிஹாமினே மீண்டும் கணவரை ஏறிட்டாள்.

“நாங்கள் ரெண்டு பேருமே சிறையில் விழுந்திட்டதா நெனைக்கிறன்... எந்தவித சுதந்திரமுமே இல்ல. மாலையில் நீங்க ‘பன்ஸில்’ எடுக்கிறதப் பற்றிக் கூட மருமகள் குறையா சொன்னத நான் கேட்டுக் கிட்டுத்தான் இருந்தன்...”

“அது எனக்கும் விளங்கிட்டிது... அவ சொல்லும் வரையில் நிற்காமல் நேற்றில் இருந்தே ‘பன்ஸில்’ எடுக்கிறத நிறுத்திட்டன். பஞ்சமா பாவங்கள் செய்யாமல் தவிர்த்து நடக்கிறதா இருந்தா பன்ஸில் எடுக்கவில்லையென்பது அப்படி ஒன்றும் பெரிய தப்பு இல்லை...”

அவர் அமைதியாகப் பதிலளித்தார். எப்பொழுதும் ஆழமாக சிந்தித்துச் செயற்பட அவர் பழக்கப்பட்டிருந்தார்.

இரவுப் பொழுது நன்றாகக் கடந்தும் மகனும், மருமகளும் வந்தபாடில்லை. அடக்க முடியாத பசி எழுந்தாலும், பொடி ஹாமினே அது பற்றிக் கணவருக்கு வெளிப்படுத்தாமல் இருந்தாள். என்றாலும், கணவரைப் பட்டினியில் கிடத்தியமைக் காக மூத்தமகன் மீது கோபம் பொங்கி எழுந்தது.

“பசியின்னா ரொட்டியொன்று சுட்டிட்டு வரட்டுமா? கோதுமை மா இருக்கிற இடம் எனக்குத் தெரியும்...” அவள் அருதாபம் மேலிடக் கேட்டாள்.

“வேணாம்... அவங்க வழியில் வந்துகிட்டு இருப்பாங்க. எதுக்கும் கொஞ்சம் பார்ப்பம்...” அவளது கோரிக்கையை மறுத்துப் பேசினார்.

“எனக்கு தூக்கமா இருக்குது... நானென்றா படுக்கப் போறன்...” அவள் சோர்வுடன் கூறினாள்.

“சரி... நீங்க போய்ப் படுங்க... பிள்ளைங்க வந்ததும் நான் எழுப்பறன்...”

பொடிஹாமினே அறைக்குள் போய்க் கட்டிலில் சாய்ந்தாள். ஒரு நாளாவது கணவரை இதுபோல பட்டினியில் போட்டதாக அவளுக்கு ஞாபகத்தில் இல்லை. தானும், கணவரும் சந்தோஷமாக அமைதியாக இருந்து நாட்களைக் கழித்தமை நினைவில் வந்து மோதியது. கிழமைக்கு இரண்டு மூன்று தடவையாவது தனது கைகளினால் தயாரித்த இலைக் கஞ்சியைக் கரிசனையோடு கொடுப்பாள். சாப்பிட விருப்பமான ஒன்றைப் பற்றிப் பேசினால் இயன்றளவு தரமாக, வாய்க்குச் சுவையாகச் சமைத்துக் கொடுப்பாள்.

அதற்கு முற்றாக மாறுபட்ட ஒன்றே தற்போது நிகழ்ந்துள்ளது. மருமகளினால் வழங்கப்படும் உணவு வகையறாக்களுக்கு எல்லைப்பட்டு வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

நள்ளிரவு நேரம் மூத்தமகனின் மோட்டார் வண்டி கராஜுக்குள் நுழையும் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து கணவர் கதவைத் திறக்கும் சத்தம், மகனும் மருமகளும் வீட்டிற்குள் புகுந்து கதைக்கும் சத்தம். அனைத்தும் பொடிஹாமினேக்குக் கேட்டது.

“அம்மா தூங்கிட்டாவா...?”

“தூக்கமாயிருக்கும்னு நெனைக்கிறேன்.”

மூத்தமகனுக்குக் கணவர் அளித்த பதில் கூட துல்லியமாகக் கேட்டது.

தூக்கம் கண்களைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தபோது, கணவர் தமது தோள்களை அசைப்பது விளங்கியது.

“பொடிஹாமினே... எழும்புங்க... வாங்க போய் சாப்பிடுவம்...”

“எனக்குப் பசியில்ல... நீங்க போய் சாப்பிடுங்க...”

பசியை எந்த வழியிலாவது அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உறுதியோடு பதிலளித்தாள். பலதடவை முயன்ற கணவர் அவள் எழும்பாததினால் அறையிலிருந்து வெளியே சென்றார்.

சிறிது நேரங்கழித்து வந்த அவர் தனக்கு அருகாமையில் உறங்கிக் கொண்டிருப்பது பொடிஹாமினேக்கு விளங்கியது.

“சாப்பாட்டுக்கு என்ன கொண்டு வந்திருக்காங்க...?” பொடிஹாமினே இரகசியக் குரலில் கேட்டாள்.

“தெரியல்ல... நானும் பசியில்லைன்னு சொல்லிட்டன். நீங்க பட்டினியில் இருக்கிறபோது நான் எப்படி ஹாமினே சாப்பிடுவன்?”

அவர் குரல் தளதளக்கக் கூறினார். கணவர் மீது ஏற்பட்ட பரிவினால் பீறிட்டு எழுந்த கண்ணீர் கன்னங்களில் கோடிட்டது.

மறுநாள் பொடிஹாமினே குளியலறைப் பக்கமாக செல்லும் போது சகுந்தலாவினதும், மகனிததும் பேச்சுக்குரல் கேட்டது.

“எங்களுக்குப் பாடம் புகட்டத்தான் ரெண்டு பேரும் சாப்பிடாமல் இருந்திருக்காங்க.. சல்லி செலவழிச்சு கொண்டு வந்த சாப்பாடெல்லாம் வீண்...”

சகுந்தலாவின் குரலில் கோபம் கொந்தளித்தது.

“சகுந்தலா... குற்றம் எங்கட மேலதான். நாங்க நல்லா சுணங்கிட்டம்... அப்பாவும், அம்மாவும் நேரம் பிந்திச் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லை. நான் கூட சாப்பாடு வாங்கிறதா... இல்லையா என்று ரெண்டு மனசோடுதான் வாங்கி வந்தேன்...” மகன் சமாதானப்படுத்தினான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. பொடிஹாமினேயைப் பார்ப்பதற்காக இளைய மகன் வந்திருந்தான். அவனது வருகை எல்லோருக்கும் பெரும் உவகையை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக பொடிஹாமினே ழரித்துப் போனாள்.

“தம்பி... சுரங்கனிய ஏன் கூட்டிட்டு வரயில்ல?” அண்ணன் ஆதங்கத்துடன் கேட்டான்.

“அவக்கு நாள் கிட்டத்தானே அண்ணா. இந்த நாட்கள்ல பயணம் போறது அவ்வளவு லாயக்கில்ல. கவனமாக இருக்கச் சொல்லி டொக்டர் வேறு சொல்லியிருக்காரு.”

“அப்போ தம்பி எதுக்கு திடீரென்று வந்தீங்க? என்ன விஷேசம்...”

“அம்மாவ கொஞ்ச நாளைக்கு எங்கட வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு போக உங்கக்கிட்ட கேட்கலாம்னு வந்தன். பரவாயில்லதானே... இந்த நாட்களில் சுரங்கனிட அம்மாவும் கனடாவில தங்கச்சிட வீட்டுக்குப் போயிருக்கா...”

“பரவாயில்ல... பரவாயில்ல... இந்த மாதிரி நேரத்தில் பெரியவங்க கட்டாயம் கிட்ட இருக்கணும்....”

சகுந்தலா குறுக்கிட்டு அவசரமாகக் கூறினாள்.

பொடிஹாமினேயின் மனதில் ஆயிரம் பூக்கள் பூத்தன.

சகுந்தலாவிடமிருந்து விடுபட்டு, கணவரோடு எந்தத் திக்கிற்குப் போனாலும் நிம்மதி என்று பொடிஹாமினே ஒரு நாளைக்குப் பல தடவை நினைத்துக் கொள்வாள். அத்தோடு மூத்த மருமகளை விட சின்ன மருமகள் ரொம்ப பாசம் மிகுந்தவள் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை அவளுக்குள் வேரூன்றியிருந்தது.

“அப்படின்னா நாங்க அங்க போக றெடியாகுவம்.” கணவரின் அருகே சென்ற பொடிஹாமினே அவரை அவசரப்படுத்தினாள்.

“நான் அங்க போறதுக்கு மூத்த மகனுக்கு விருப்பமில்ல... அதனால ஹாமினே நீங்க போங்க. நான் இங்க நிற்கிறன்...” அவர் குழறியபடியே கூறினார்.

“நீங்க இல்லாமல் நான் என்னைக்கும் இங்கிருந்து அசைய மாட்டன்... நீங்க வாரதென்றா மாத்திரம்தான் நான் போவன் ஆமா...” அவள் உறுதியாகப் பதிலளித்தாள்.

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க பொடிஹாமினே... நீங்க போங்க... நான் இங்க நிற்கிறன்... நாங்க ரெண்டு பேருமே போனா மூத்த மகன்ட முகத்தில் அறைஞ்ச மாதிரி இருக்கும்...” அவர் அவளைத் தேற்ற முயன்றார்.

“நாங்க ரெண்டு பேரும் இதற்கு முந்தி ஒருபோதுமே பிரிஞ்சி இருந்ததில்ல... இப்போ பிள்ளைங்க ரெண்டு பேராலும் நாங்க ரெண்டு பேரும் பிரியும்படியா ஆகிட்டுது... பார்த்தீர்களா...?” அவள் நா தளுதளுத்தது.

“பொடிஹாமினே... நாங்க பிள்ளைகளுக்கு சுமையா இருக்கிறது நல்லதில்ல... நீங்க கொஞ்ச நாளைக்கு இளைய மகன்ட வீட்டில தங்கிட்டு வாங்க... நீங்க வந்த பிறகு நான் அங்க போறன்...”

பொடிஹாமினே அறைக்குள் நுழைந்து சேலையை அணியத் தொடங்கினாள். இவ்வளவு காலமும் சுதந்திரமாக வாழ்ந்த தானும், கணவரும் பிள்ளைகளினால் ஆட்டப்படுகின்ற இரு பொம்மைகளாக மாறிவிட்டதை நினைத்தாள். சின்ன மகனுடன் வீட்டை விட்டு வெளியேற முன்பு கணவரின் பக்கமாய் நெருங்கினாள். கண்களிலிருந்து வழிகின்ற கண்ணீரோடு விம்மலும் சேர்ந்து அவளால் பேச முடியவில்லை. கீழுதட்டை மென்றபடி சிறிது நேரம் கேவினாள். கணவரின் கண்களிலும் நீர் குளம் கட்டியிருந்தது.

“மூன்று வருடங்களும் அவசரமா கழிஞ்சிடும்... அப்புறம் நாங்க திரும்பவும் எங்கட வீட்டுக்குப் போகலாம்...”

விம்மல் நின்று பேச முடியுமான கட்டம் வந்தபோது, அவள் வாய் மெதுவாகப் பிரிந்து அசைந்தது.

இலையிலக்கியத்தின் சகல துறைகளிலும் மின்னி நிற்கும் திக்குவல்லை ஸப்வான் அவர்கள், சிங்கள மொழியிலும் அபாரமான ஆற்றல் படைத்தவர். இவர் புறியும் கிராம உத்தியோகத்தர் தொழில் அதற்கு சிறந்த வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

இப்பகுதி இளைஞர் சேவை அமைப்பு ஒழுங்கு செய்துள்ள சிங்கள இளைஞர் யுவதிகளுக்கான தமிழ்மொழி கற்பித்தல் வகுப்பைத் திறம்பட நடாத்தி வருபவர். ஏராளமான அரசு உறுப்பினர்கள், பொளத்த குருமார், மாணவர்கள் இவரிடம் தமிழ் மொழி கற்று வருகின்றமை சிங்கள மொழியில் இவருக்குள்ள ஆற்றலுக்கு சிறந்த சான்று.

எமது பகுதியில் மேடையேற்றப்பட்ட உதுரே தோங்காராய் - வடக்கின் எதிரொலி - என்ற சிங்கள நாடகத்தில் பிரதான பாத்திரமேற்று பலரதும் பாராட்டுகளைப் பெற்றவர். அத்தோடு சிங்களத்தில் சரளமாக சொற்பொழிவாற்ற வல்லவர். சிறந்த நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளர்.

இலக்கியத் துறையைப் போலவே நிர்வாகத்திலும் திறமை மிக்கவர். தொடர்ந்து பல வருடங்களாக சிறந்த கிராம உத்தியோகத்தருக்கான விருதினைப் பெற்று வருபவர். வெலிகம பிரதேசசெயலகத்தின் மொழிபெயர்ப்புக் கடமைகளையும் அன்னாரே பொறுப்பேற்றுச் செய்கின்றார்.

பல்கலை வித்தகர், கலைச்சுடர், சாமஸ்நீ நிர்மாணகூரி எனப் பல பட்டங்கள், விருதுகள், பாராட்டுக்கள் பெற்றாலும், ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் அமைதியாக இலக்கியப் பணிபுரிபவர்.

இவரது இலக்கிய முயற்சிதொடர வாழ்த்துக்கள்.

வாரிஸ் அலி மௌலானா
அதிபர், அறபா தேசிய பாடசாலை, வெலிகம.

மீரா பதிப்பகம்
73ஆவது வெளியீடு

ISBN : 978-955-50950-0-6